

A photograph of a person standing in the ocean at sunset. The person is silhouetted against the bright sun, which is low on the horizon. The person's arms are raised in a 'V' shape. The water is dark with a shimmering path of light from the sun.

Rhasoda Varga Margit

II.

AZ ÉLET MEGÉLÉSÉNEK MŰVÉSZE TE

Szemléletváltás = magasabb
életminőség

Rhasoda Varga Margit

Az élet megélésének művészete II.

**Szemléletváltás = magasabb
életminőség**

Az önismeret olyan önös tevékenység,
amely önmagadon túlra emel.

*

A félelem egy megtapasztalás hiány,
amely önmagát törekszik felszámolni.

*

A félelem tárgya nem azonos az okával,
mivel az ok belül, a tárgy kívül található.
Ám a tárgy megfigyelése elvezethet az okhoz.

*

A földi vágy önmagát kioltja.
A lelki vágy önmagát erősíti.

(Rhasoda: Aforizmák)

***Ha olyanra vágysz, amit sohasem kaptál meg,
tégyszer olyat, amit még soha.***

(Thomas Jefferson)

Köszönöm a *Legfelsőbb Istenanyának*,
*KAMALATMIK*ának
és valamennyi aspektusának a *Tíz Mahavidyának*,
közöttük *MATANGI*nak
valamint az angyaloknak, név szerint
*ANANDEL*nek, *ASMODEL*nek és
*LIRIEL*nek
hogy segítségükkel és hozzájárulásukkal parányi részt
vállalhattam a teremtés folyamatában.

Köszönöm
Mahavatar Babajinak a kegyelmét,

továbbá mestereimnek,
*Yuktesvar Girine*k és
*Paramahansa Yoganandan*ak
hogy felügyelik belső utamat.

Tartalomjegyzék

Tartalom	5
BEVEZETÉS	7
Mi az UKTM és miért alapítottam az UKTM-et?	7
AZ UKTM TANÍTÁSAI	17
Hogyan teremtsük élhetőbbé világunkat?	17
A fizikai test és a testi funkciók	20
Az étel készítés misztériuma	20
A háromlábú szék, avagy az egészség és a hosszú élet titka	22
Szexualitás tabuk nélkül	27
Bevezetés	27
A környezet hatása a szexuális tevékenységünkre	29
A csakráknak, mint energiaközpontoknak a hatása	33
A sexualitás funkciója és megélési szintjei	36
Ösztönvilágunk	41
Tudatosságunk, spirituális elkötelezettségünk, elveink hatása a szexuális tevékenységre	44
Eltérések az általánosan elfogadott szexuális normáktól	47
A homoszexualitás, mint a fejlődés zsákutcaja	57
Öngyógyítás tabuk nélkül	61
Az orvosi és az alternatív gyógymódok betegség felfogásának azonosságai és eltérései	63
Az öngyógyítás tíz alapszabálya	72
Ahogy élsz, úgy halsz	73
A halál és a haldoklás mechanizmusa	73
Egy haláleset margójára	74
Az elme, érzelmek és gondolkodás	78
Az elme iskolázásának szükségessége	78
Az elmeszabályozás szerepe az erőszak visszaszorításában	83
Az elme, és kivetülése az asztrális-mentális mezőkbe	85
A spirituális fejlődés és az elme szabályozás kapcsolata	90
Alkotómunka, tevékenység a szűkebb vagy tágabb közösségért	92
Az elme és a viselkedésminták	92
A szűkebb vagy tágabb közösségért végzett Alkotómunka, mint lelki szükséglet	96

Emberi kapcsolatok	98
Szeretet, szerelem, partnerkapcsolat	98
Keressük az igazit	98
A párválasztást meghatározó tényezők	98
A férfi és női szerepek	102
Lio-Meu ősasszony könyörgése a Villámlás Istenéhez	106
Miről szól a partnerkapcsolat a maga realitásában?	108
Az együttműködési problémák gyökér oka és megoldása	110
A csodálat szerepe a partnerkapcsolatban	112
Család, gyermeknevelés	113
Alapelvek	113
A család, mint az egység megélésének lehetősége	118
Egén és társadalom	120
Kapcsolatunk a lelkünkkel	122
Mi az életfeladat?	122
A kozmikus törvények magyarázata példákon keresztül	124
Kapcsolatunk Istennel	147
A vallás, mint elmeprogram	147
A vallási dogmák és az elmetevékenység	149
A vallási dogmák és a szekták kapcsolata	159
Hogyan éljük túl a „világvégét”?	162
A világvége ismét elmarad	163
Vallás kontra tudomány?	165
A valódi tudáshoz vezető út	168
Kezdjük az abc-nél	168
Hit és megtapasztalás	172
A megtapasztalás bizonyosság?	174
A <i>tapas</i> lényege és jelentősége	177
A társadalom és az egyéni istenmegvalósítás viszonya	181
A Sötétség és a Fény (avagy a duális világ működési alapelvei)	183
A Kundalini energia	186
Hitek és tévhitek	186
Veszélyek és elkerülési lehetőségeik	189
Fizikai és lelki gyakorlatok	193
UTÓSZÓ	197
Az ismeretszerzés még nem tudás	197
Miért fontos a spirituális önismeret?	198

BEVEZETÉS

Mindenki szeretne jobban élni, harmonikusabb környezetben, békében, gazdagságban, mégis csak keveseknek sikerül ezt elérni. Akiknek nem sikerül, azok másokra, a körülményekre, a sorsukra, a hívők pedig Istenre hárítják a felelősséget. Ha megkérdezzük a jobb sorsra vágyakozókat, vajon mit tennének meg sorsuk jobbra fordulásért, akkor kiderül, hogy kevés kivitelezhető elképzelésük van róla. Ha pedig valami szerencsés véletlen folytán megnyerik a lottó főnyereményt, vagy hirtelen híresek lesznek, akkor képtelenek élni a gazdagság vagy hírnév által adott megnövekedett esélyekkel. Ha figyelmesen megvizsgáljuk sok-sok sikeres és sikertelen ember életútját, akkor kiderül, hogy a jobb életminőség eléréséhez szemléletváltásra van szükség, és ez az, amit a sikertelenek nem tudnak megtenni. A folyton változó körülmények folyamatos alkalmazkodásra kényszerítenek bennünket, ez a természet és a társadalom alaptörvénye. Aki sikerrel alkalmazkodik, az sikeres lesz a megváltozott feltételek között is. Ezt a szemléletváltást a bemerevedett elme minták akadályozzák, amelyeket az előző generációtól örököltünk. Márpedig minden generációnak az a feladata, hogy túllépjen az elődein, továbbfejlesztve, újragondolva a korábbi megtapasztalásokat, majd az új elemeket beépítse az életébe. Ebben a könyvben ezt a szemléletváltást szeretném elősegíteni. A szemléletváltáshoz az emberi minőség valamennyi szintjét fel lehet használni, az anyagi szinttől a spirituális szintig, és mindenki annyit épít be az életébe, amennyit elfogadni képes. A szemléletváltás magasabb életminőséget eredményez, sőt szemléletváltás nélkül nincs magasabb életminőség.

Mi az UKTM és miért alapítottam az UKTM-et?

Az UKTM az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalom rövidítése. Az UKTM nem egy új vallást, nem is egy új egyházat vagy szervezetet, hanem egy szemléletmódot, mondhatni gyakorlati életfilozófiát képvisel. Igazából semmi új nincs benne, mégis kevesen értik, talán azért, mert egységben tekinti, vizsgálja és értelmezi az összes vallást főként azok spirituális lényegére koncentrálni. Igazából azok számára egy lehetséges út, akik a vallásokat megérteni és

lélekkel megélni szeretnék, vagyis a vakon hívők csak akkor keressenek, ha szándékukban áll feladni a dogmatikus felfogásukat. Ha lélekkel éljük meg a vallásunkat, akkor meglepődve tapasztaljuk, hogy eltűnnek közöttük a különbségek vagy lényegtelennek válnak. Minden vallás közös lényegét szeretnénk tehát megragadni.

Az UKTM egy szellemi és életmód mozgalom. Az UKTM-hez tartozni, nem jelent semmilyen elkötelezettséget semmilyen szervezet iránt. Kizárólag egy szellemiség iránti belső elkötelezettséget jelent, amely szellemiséget ráadásul önmaga számára állít össze a tanítvány az UKTM mesterei segítségével saját hitrendszerének elemeiből. Ilyen értelemben a létező legszabadabb és legkötetlenebb önálló filozófia kialakítására van lehetősége a tanítványnak, aki a saját belső útján lesz vezetve. Az UKTM elvei szerint csak belső út létezik, ami alatt a lélek általi vezetettséget értjük. Minden vallás, filozófia követése külső útnak minősül, ami csak a belső útra való rátérésre hivatott felkészíteni. Ilyen értelemben mindenki megtarthatja az eredeti vallását vagy szervezethez való tartozását, mert az UKTM szellemisége minden más vallással elvileg összeegyeztethető.

Felvetődhet a kérdés, hogy miért van szükség egyáltalán UKTM-re? Engem az készítetett az UKTM létrehozására, hogy semmilyen vallásban és semmilyen szervezetben nem találtam meg a helyemet. A különböző vallásokkal az volt a problémám, hogy mindegyik a saját szempontrendszer alapján vizsgálta, és minősítette a többit. Még ha el is fogadták a másik vallás létjogosultságát, de nem fogadták el, és nem tudták beépíteni a tanításait. Én abból indultam ki, hogy minden vallásnak megvan a maga igazság magva, mert ha ez nem így lenne, akkor nem maradhatott volna fenn. Ugyanakkor egymásnak ellentmondó állítások nem lehetnek egyidejűleg igazak. A megoldás nem abban van, hogy egyiket elvetem, a másikat elfogadom, hanem abban, hogy egy magasabb nézőpontból nézve megtalálom a látszólagos ellentmondás feloldását egy magasabb szintű igazság formájában. Mindig ezt kerestem, mert meggyőződésem, hogy ez a hozzáállás vezet el a végső igazsághoz. A vallások a jelenlegi formájukban többé-kevésbé kiüresedett rituálék végzését jelentik, amelyek nem, vagy alig nemesítik a személyiséget. Több évtizedig volt alkalmam megfigyelni ezt a falumban, ahol felnőttem. Tipikus esetben ez azt jelenti, hogy elmegy ángyika a nagymisére, megnézi ki mit vett fel, utána pedig a piacon kibeszélik azokat, akik

épp nincsenek jelen. Ez a kissé szélsőséges példa vallási hovatartozástól függetlenül fordul elő, mivel nem vallás, hanem emberfüggő. Számomra ez azt bizonyította, hogy az adott vallás nem tudta ángyikát megváltoztatni, akinek teljesen mindegy, hogy milyen vallási rendszerben vesz részt a szertartáson. A szertartás tehát nem segít, az embereket képezni kell, tudást kell számukra adni.

Ezek után jöttek azok a szervezetek, iskolák, ahol valamilyen tudást lehet szerezni, ami alapján az ember megértené, hogy miért is van szüksége egyáltalán vallásra. Ezekben a szervezetekben a következő általánosítható tapasztalatokat szereztem. Adott a szervezet alapítója, aki általában rendelkezik egy bizonyos tudással. Elkezd tanítványokat gyűjteni, és egy idő után úgy gondolja, hogy ő már eleget gyűjtögetett ahhoz, hogy a tanítványai eltartsák. Igen ám, de ehhez az szükségeltetik, hogy a tudást nem szabad teljesen átadni, és a tanítványokat önállóvá fejleszteni, mert akkor nem lesz, aki bejön a következő tanfolyamra. Így aztán tudás morzsákkal etetik a népet, ami ahhoz elég, hogy ébren tartsa az érdeklődést, de ahhoz nem elég, hogy komoly fejlődést érjen el a tanítvány. A szervezet alapítója és néhány vezetője megél a piramisrendszerből, de a fő cél, az emberek önálló entitássá fejlesztése, és Istenhez visszavezetése nem éretik el, mivel a vezetők nem a tudás átadásában érdekeltek, hanem a tudás forrásához vezető kulcs önmaguk számára történő megőrzésében. Így állnak be a spirituális vezetők Isten és ember közé, akik ezt követően deklarálják, hogy immáron csak rajtuk keresztül juthatsz Istenhez és tudáshoz. Ez szintén teljesen általános igazság, mert a helyzet nem vallási szervezet függvénye, hanem ilyen az emberi természet.

Ekkor elkezdtem azon gondolkodni, hogyan lehetne olyan szervezetet kialakítani, amely betöltené a valódi célt, az emberek visszavezetését Istenhez, és kiküszöbölné az előbb említett problémákat. Azt hiszem megtaláltam a megoldást! Most már csak embereket kell találnom hozzá, akik megértik és vállalják, hogy részt vesznek egy kísérletben.

A kísérlet lényege rendkívül egyszerű. Mindenki éli a maga életét, és a saját életének példájával tanít. Mindenki otthon végzi a gyakorlatokat, amelyek által fejlődik, és a kis csoportok, baráti társaságok időnként összejönnek teázni, és megbeszélik a felvetődött kérdéseket, problémákat, és segítséget nyújtanak egymásnak. Mindenki azt tanítja a másiknak, amit ő jobban tud. Így a tudásukat kicserélik.

Mindenki hozzájárul valamivel a közösség emelkedéséhez, ki tanítással, ki pénzzel, ki pedig fizikai, szellemi munkával. Nos, ebben az esetben is kellenek vezetők, akik irányítják a kis közösség működését, hogy a találkozások ne pletykapartiba menjenek át, és valódi munka folyjon. Ezeket a vezetőket szeretném először megtalálni, és nekik átadni a koncepciómat.

Azt nem tudhatom, hogy szemléletemmel milyen mértékben előzöm meg a koromat, de azt biztosan tudom, hogy az UKTM életre hívása megfelelő időben és egy magasabb szándék szerint történik. Ezek után vegyünk szemügyre azt, hogyan képezem el a kis közösségek működését.

A kis közösségek vezetői az UKTM mesterei. Őket az emeli vezetővé, hogy tudásukkal, szemléletükkel és életformájukkal, egy szóval önismeretükkel a környezetükből kiemelkednek. Sohasem az számít, hogy abszolút értelemben milyen fejlettséget értek el, hanem csak az, hogy emberi tulajdonságaik és vezetői adottságaik miatt a környezetük elfogadja őket iránymutatónak. A vezető tehát nem abban az értelemben vezető, ahogyan azt az eddig megismert közösségekben tapasztaljuk, hanem itt a vezető saját életének példájával egy trendet határoz meg, amit a közösség tagjai szabad akaratukból, saját ütemüknek megfelelően követnek vagy nem követnek. A kis közösség tagjainak létszáma maximum 12 fő. Ennél nagyobb létszám esetén a közösség automatikusan osztódni fog a csoportdinamika törvényszerűségei alapján. Ezt úgy lehet finoman irányítani, hogy a közösség azon tagját, aki a leginkább megközelítette a vezető szintjét, megkérjük arra, hogy saját közösséget alapítson. Ezzel a rivalizálásnak és az egyéb megalomániás törekvéseknek nem lesz táptalaja.

Az UKTM mesterei szabályos képzést és folyamatos továbbképzést kapnak az UKTM vezető és tanító mestereitől. Tevékenységük megkezdése előtt pedig beavatásban részesülnek. Ez utóbbi egy meghatalmazást jelent arra, hogy az UKTM életfilozófiai elveit képviselhessék, továbbá erőt is ad a tevékenységük végzéséhez. Itt most nem fejteném ki részletesen a működés anyagi hátterét, mert nem ez a lényeg. A vezetők a tevékenységüket elláthatják ingyen és pénzért is, ahogyan ebben egymással, a közösség tagjaival és a saját feletteseikkel megállapodnak. Ha tevékenységükért anyagi juttatást fogadnak el, akkor ezzel saját hatáskörükön belül kell elszámolniuk a

mindenkori társadalmi normatívák szerint, vagyis az UKTM jelenlegi formájában pénzt nem mozgat, és senkit sem hatalmaz fel erre.

Az UKTM mestereinek feladata, hogy a közösségük tagjainak spirituális felemelkedését elősegítsék. Ez jelenthet spirituális képzést is, akár tanfolyami vagy egyéb keretek között, de jelentheti egyszerűen azt is, hogy a tagok személyes (partnerkapcsolati, családi, munkahelyi stb.) problémáikkal a mesterekhez fordulhatnak, akiktől hatékony segítséget kaphatnak. A mesterek képzése kifejezetten arra terjed ki, hogy hogyan éljük meg az életet úgy, hogy boldogok legyünk, megtaláljuk benne a számításunkat, képesek legyünk az életfeladatunk elvégzésére, egyszóval spirituálisan is haladjunk, de ezzel együtt a szükséges anyagi javak is a rendelkezésünkre álljanak, és még a világtól elvonult életformát sem kell felvállalnunk.

A mesterek önállóan, a vezető mesterrel egyeztetve, alakítják ki a kis közösség irányvonalát. Ez azt jelenti, hogy összejöveteleiket egy-egy spirituális tevékenységi kör szerint szervezik. Ez jelenthet jóga-kört, angyal-kört, önismereti kört, egy-egy tételes vallás gyakorlására irányuló kört, filozófiai kört stb. Ilyen körök már eleve létezhetnek az UKTM-től függetlenül is. Ezeket mi befogadjuk, ha csatlakozni akarnak, és ha elfogadják az UKTM filozófiáját és szellemiségét. A korábbi tevékenységük, ha volt, annyiban módosul, hogy a fő irányvonaluk megtartása mellett, kaput nyitnak azon nézetek befogadása felé is, amelyet önállóan addig nem gyakoroltak. Ez pl. a következőképpen néz ki: Az angyal-kör tagjai rendszeresen találkoznak, és angyalokkal meditálnak, időnként pedig meghívják az UKTM vezető és tanító mestereit, hogy más spirituális utakkal is megismerkedjenek. Ez esetben a meghívott személy olyan módon tanítja őket, hogy az új ismereteket képesek legyenek az eddig végzett lelki gyakorlataikkal egybeépíteni, és azokat integrált módon alkalmazni. Így a kis közösségek lelki-szellemi élete fokozatosan az egyre integráltabb szemlélet felé mozdul el.

Vannak emberek, akik azt gondolják, hogy az UKTM-et én találtam ki, hogy ezzel valamilyen spirituális elfoglaltságot találjak magamnak. Ki kell ábrándítanom őket. Az UKTM már előttem is létezett és folyamatosan létezik. Az UKTM gyakorlati és elméleti életfilozófiája az Egység jegyében fogant. Az UKTM által felmutatott út Krisna, Buddha, Siva, Jézus, a Szentlélek, valamennyi Istenaspektus, az angyalok, a szentek, a megvilágosodott mesterek stb. által

támogatott út. Mivel csak egyetlen út létezik, ez pedig a belső út. Az UKTM arra hivatott, és azt vállalta, hogy ezt a belső utat mutatja fel. A belső út azt jelenti, hogy mindenki önmagát megismerve önmagában addig kutat, amíg képessé válik felismerni önmaga isteni lényegét (Lélekszikra, Atman) és azzal egységet alkotni. Majd ezt a Lélekszokrat az általa kiválasztott Istenaspektus alá rendelni, és annak kivetüléseként megélni önmagát. A belső úton járva tudatosul a tanítványban, hogy minden vallás, egyház, felekezet stb. követése csupán egy elme program anyagi világbeli megvalósítása, lényegében egy minta követése, éppen ezért csak kezdeti lépéseknek tekinthető.

Mindezekből adódóan mindenki az UKTM tanítványa, aki valóban a belső úton jár, függetlenül attól, hogy találkozott-e valaha velem. Valójában nem én vagyok az UKTM egyetlen vezető mestere, mert mindazok, akik a belső úttal eggyé váltak, azok az UKTM vezető mesterei és egyek velem, mint ahogy én is egy vagyok velük. Ezért tudásunk és megtapasztalásunk egybefolyik, nem különböztethető meg egymástól. Ebben a misztikus egységben vagyunk jelen egy bizonyos tudatossági mezőben. Az egy dolog, hogy itt most ebben a fizikai testben, én jelentem ki mindezeket.

Azt is felvetik egyes kétkedők, hogy miért Univerzális Krisztus tudatosságnak nevezem ezt az utat. Miért nem másnak, akárminek. Egyfelől az a problémájuk, hogy ezzel "kisajátítom" Krisztust, másfelől pedig az, hogy ezzel "kizárom" a Krisztus nevet nem használó spirituális ösvényeket. Ez a probléma természetesen csak az elme szintjén állókban vetődik fel. De mivel ez a többség, ezért nem lehet a felvetést válasz nélkül hagyni. A válaszom erre egyfelől: Krisztust nem lehet kisajátítani, mert nem hagyja magát, sem másoknak sem nekem, másfelől: ha a Krisztus név miatt egyesek kizárni vélik magukat, akkor az az ő sorsuk. Aki kizárja magából Krisztust, az nem juthat az Egységbe. Az Egységbe csak azok juthatnak, akik Isten valamennyi aspektusát képesek elfogadni, függetlenül attól, hogy Ő itt a Földön milyen formában és programmal nyilvánította ki Önmagát.

Az én gondolataimban a gyakorlati és az elméleti életfilozófia sem válik szét egymástól. E kettő csak azért különbözik az emberek tudatában, mert nem élük, amit tanítanak vagy tanulnak. Ezért azt mondják, van az elmélet, és van a gyakorlat. Én pedig azt mondom, ezek egyek. Amíg az egy kettőnek tűnik, addig a gondolkodást a

dualitás jellemzi. A kihívása és egyben a szépsége a belső útnak, hogy minden pillanatban az egységet kell élni, és ha nem sikerül, akkor azonnal visszajelzés érkezik. Mindezek ellenére az UKTM útja könnyű. Sokkal könnyebb, mint bármi más. Azért könnyű, mert az ember letette az elme terhét. Mindazt, amit én megvalósítottam, megvalósíthatja bárki más is, a dimenziókapu nyitva áll.

Az UKTM létrehozásának gyakorlati okai is vannak. Nézzük sorra azokat a problémákat, amelyek felvetődtek korunkban az emberek spirituális fejlődésével és egyáltalán a földi élettel kapcsolatban.

1. Az emberek egyre inkább eltávolodnak a Forrástól (Istentől) önnön isteni valóságuktól. Ez természetes folyamat, ugyanis ez a korszak (Káli juga) pontosan azt a célt szolgálja, hogy a legsötétebb lelkek is leszülethessenek, és megtapasztalási lehetőséget kapjanak az anyagi létformában. Ennek ellensúlyozására azonban egyre magasabb szintű lelkek is kiterjednek fizikai síkra, ők pedig azt szeretnék megtapasztalni, hogy egy ilyen sötét korszakban képesek lesznek-e megtalálni a fényt, a tudatossághoz vezető utat. A távolság a lelkek szintje között egyre nő, a kétpólusosság (dualitás) ollója fokozatosan egyre jobban kinyílik. A fényre vágyó lelkek keresni fogják a fény forrását és számukra biztosítani kell a fejlődés lehetőségét.

2. Természetesen mások is érzik ezt, és egyre szaporodnak az utak, ösvények, amelyek Istenhez vezető lehetőséget ígérnek. Ezen utak jelentős többsége nem egyéb, mint üzleti vállalkozás, vallási köntösbe öltöztetve, hogy kihasználja azt a lelki igényt, amely az emberekben felmerül. Hogyan tegyünk különbséget és hogyan érezzünk rá arra, melyik a mi utunk? Ehhez a belső önmegismerés vezet. Ha valaki ezt választja, akkor rálátása lesz nemcsak a saját feladatára, lehetőségeire, hanem mások tevékenységére is. Megszűnik a keresgélés hosszú folyamata.

3. A sötétség térhódítása mellett a vallások újraéledése is jellemző. Számptalan „szekta” szervezet, egyház születik, amely egyes vallási tanításokat újraértelmez, sőt vallási tömegmozgalmak jönnek létre ezt követően. A vallási tömegmozgalmak mindig tömegigényeket elégítenek ki, mert a tömegek valami újra vágnak, azt gyorsan akarják megkapni, és ezért a tanítás is, noha újszerű, felszínes lesz. Az ilyen mozgalmak, szervezetek jellemzője, hogy gyorstalpaló tanfolyamokon elmélyedést nem igénylő feladatok

segítségével újraprogramozza a csatlakozók elméjét, mégpedig úgy, hogy a már meglevő programokat nem írja felül, hanem mellé rak egy másikat. Emiatt a követőkön még fut a régi elmeminta, de már jelen van egy frissített változat, így a régi és az új programok gyakran összeakadnak, az elme-computer hibát jelez. Ám a hibák kijavítására sem idő, sem tudás nem áll rendelkezésre a szervezeten belül. Egy ilyen szervezethez való csatlakozás ideig-óráig kielégíti a keresőket, de vagy kinövik, vagy egy idő után nem tudnak mit kezdeni az összegubancolódott programjaikkal, belső önellentmondás és feszültség keletkezik. Ezért a választott úttól eltávolodnak, esetleg kiábrándultan elfordulnak a megújulást mutató irányzatoktól.

4. Egy új irányzat spirituális (vallási) vezetője, még ha rendelkezik is belső tudással és erővel a legritkább esetben magyarázza el követőinek a világ működését és a dolgok miértjét. Vagyis nyíltan vagy burkoltan bárányokat keres, akiket ő vezetgethet, rosszabb esetben megvezethet. Az ilyen rendszereknek az az ismertető jege, hogy a legfőbb vezető alatti vezetők, funkcionáriusok nem a tudatosság vagy a spirituális megvalósítás szintje alapján kerülnek kiválasztásra, hanem a legfőbb vezetővel szembeni lojalitás a fő szempont. Az ilyen rendszerekben maradvá az ember nem tud kifutni, fejlődése előbb-utóbb leáll, vagy az illető odébb áll, mivel a funkcionáriusok spirituális megvalósítási szintje megszabja azt a határt, ameddig fejlődhet. Fejlődése ugyanis előbb-utóbb szemet szúr a fölé helyezett funkcionáriusnak, aki megtalálja a módját annak, hogy belekössön, vagy a perifériára szorítsa.

Az UKTM-ben jelen van mindaz a tudás és tapasztalat, amely a fenti nehézségek megoldásához képes hozzájárulni. Mivel az UKTM szellemi és életmód mozgalom, az UKTM vezetői számára teljesen lényegtelen, hogy hány tagja van, és van-e egyáltalán, mivel célja nem a tagtoborzás, hanem a szemléletváltozás elősegítése. Az UKTM azt a hiányt kívánja betölteni, ami a tömegmozgalmakból, vallási utakból hiányzik.

*

Bármilyen tevékenységet szeretnénk elindítani három kérdésre kell keresnünk a választ. Mit? Hogyan? És miért? A legtöbbször a mit kérdéssel kezdik, majd a hogyannal folytatják, és vagy nem jutnak el

a miértig vagy arra felületes választ adnak. Az én véleményem az, hogy a legfontosabb kérdés a miért? Miért akar az ember valamit megvalósítani?

Mint már említettem, úgy indult a játék, hogy kerestem valamit a külvilágban és nem találtam. Kerestem egy mestert, közösséget, szervezetet, egyházat vagy bármit, ahol önmagam lehetek, ahol őszintén megnyilvánulhatok, és nem kell álarcot hordanom. Ahol, ha megszólalok, nem kell attól tartanom, hogy megsértek, kínos helyzetbe hozok valakit, mert nem értek egyet vagy tabu témát vetek fel. Ahol választ kapok a legostobább vagy a legmélyebb kérdéseimre is anélkül, hogy furcsán néznének rám. Ahol a kérdéseimre kapott válasz megvilágít, és nem összezavar. Ahol nem korlátok közé akarnak szorítani, hanem felszabadítanak. Nem találtam ilyet. Keresem külföldön és belföldön, hiába, és akkor belülről és felülről egyszerre jött a sugalmazás: **„Ha nincs, teremtsd meg! Ha nem találtál olyan mestert, amilyenre vágysz, akkor válj azzá! Alapíts olyan közösséget, amelyben jelen van mindaz, amit szeretnél.”**

És akkor most válaszolnék a te miértjeidre. Miért pont az UKTM-ben keresd azt, ami eddig hiányzott?

- *Mert szeretlek és elfogadlak olyannak, amilyen vagy. Miért? Mert szeretem és elfogadom magam, úgy ahogy vagyok. Mert te, én vagyok.*

- *Mert engem nem tudsz megsérteni, nekem mondatsz bármit, kérdezhatsz bármit. Miért? Mert lélek vagyok, és mert a lélek sérthetetlen.*

- *Mert nincs kínos kérdés, sem tabu téma. Miért? Mert mindezek az elme termékei.*

- *Mert bármilyen vallást, filozófiát, sőt ezek keverékét is szabadon választhatsz és követhetsz, sőt még lehetsz ateista is, én akkor is elfogadlak. Miért? Mert, ha hozzám fordulsz, akkor fejlődni, változni szeretnél. Ha pedig nem, akkor úgyis odébb állsz.*

- *Mert az UKTM-től függetlenül, vagy azon belül folytathatod saját eddigi tevékenységedet, itt nem kapsz külső plusz feladatot, ami elveszi az idődet. Miért? Mert feladatod csak önmagadon és önmagaddal van.*

- Mert az UKTM-ben minden tudás jelen van, hogy a sorsodat jobbra fordíthasd. De azt kérlek, vedd figyelembe, hogy jó és rossz csak számodra létezik.
- Mert az UKTM-ben minden tudás jelen van, hogy elnyerd a moksát (a felszabadulást a létkörforgásból) vagy a megvilágosodást. De azt kérlek, vedd figyelembe, hogy lehetőségeidet a vágyaid teremtik ugyanakkor korlátozzák.
- Mert az UKTM-ben olyan pozíciót tölthetsz be, amilyen mértékben magadévá teszed az UKTM szellemiségét.
- Mert az UKTM-ben nincsenek sem korlátok, sem határok, éppen ezért itt mindenki a saját korlátaival és határaival szembesül.

Ennek megvalósításért folytatott külső és belső küzdelmeim közepette megértettem, miért nem találtam meg ezt mindeddig? Mert, aki mindezekre képes, az már nincs közöttünk...

Az UKTM tanításai

Hogyan teremtsük élhetőbbé világunkat?

Az ember Isten képére lett teremtvé, állítják egyes vallások. Ha azonban megvizsgáljuk, mit értenek ez alatt, akkor azzal szembesülünk, hogy úgy képzelik el Istent, mintha ember volna, büntet, ítél, megbocsájt... Vagyis az emberi viselkedésminták megfigyeléséből vonnak le következtetést Istenről, ami azt eredményezi, hogy Istent emberi tulajdonságokkal ruházzák fel. Mi lenne, ha megfordítanánk a dolgot és Isten cselekedeteinek tanulmányozása révén elkezdenénk feltárni saját isteni tulajdonságainkat? Nem mellesleg Jézus is ezt tanította: „... **nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akarátát tegyem meg, hanem annak akarátát, aki küldött...** (János ev. 6.38)” Ha így járnánk el, akkor azonnal megértenénk, mit jelent az, hogy Isten képére lettünk teremtvé, és megváltozna a világunk.

Ezt a közeget (mátrixot), amelyben élünk, NEM Isten teremttette. Ő teremttett egy Földet, amit a rendelkezésünkre bocsájtott, hogy a kedvünk és képességeink szerint alakítsuk, formáljuk. Felruházott bennünket isteni adottságokkal és teremtképességgel, mely utóbbit ezen a Földön kellene gyakorolnunk és tökéletességre fejlesztenünk. Sajnos az emberek többsége azt cselekszi, amit akar, és nem azt, amit az isteni szándék szerint kellene, sőt Istent hibáztatja azért, hogy nem teremttette tökéletesre a világot, vagy amiért nem lép közbe, hogy enyhítse a szenvedést. **Ez a mátrix tehát az Istentől elszakadt emberi elme terméke.**

Az első lépés annak felismerése lenne, hogy mi vagyunk saját sorsunk, közvetlen környezetünk teremttői. A második, hogy minden adottsággal rendelkezünk ahhoz, hogy képesek legyünk újjá formálni világunkat. A harmadik, hogy megszülessen bennünk a szándék arról, hogy ezt meg is tegyünk, és végül az, hogy folyamatosan cselekedjünk.

A legtöbb ember már ez első lépésnél elakad, ugyanis sorsáért nem vállal felelősséget, hanem azt másokra hárítja. Miért helytelen ez? Nos, Isten dolgozik, teremt, mi az ő képére lettünk teremtvé, tehát dolgoznunk és teremtenünk kell, ha az isteni mintát szándékozunk követni. Ha te dolgozol, és teremtesz, akkor a gyermeked is

azt teszik, ha pedig nem, akkor a gyermekeid sem. Ha te dolgozol és teremtsz, de a gyermekeid nem, akkor egy darabig adsz nekik, de egy idő után azt mondod, megmutattam hogyan kell, tanuljátok meg, gondoskodjatok magatokról. Jézus azt tanította, hogy mi az Atya gyermekei vagyunk, ezért minden, amire szükségünk van, megadatik nekünk. Ebben a szereposztásban benne foglaltatik az is, hogy a gyermekek követik az Atya útmutatásait, törekszenek arra, hogy felnőjenek, teremtővé váljanak és viszonzózzák a segítséget. Aki azt várja, hogy mások (vagy Isten) teremtsenek neki szebb és jobb világot, megtagadja saját isteni teremtőképességét, ezzel önmagát, és magát Istent is! Aki pedig önmagát és Istent megtagadta, ugyan kitől remél segítséget? **Az Egységben nem lehet hiány, tehát, akinek hiánya van, nincs Egységben sem önmagával, sem Istennel!**

A második lépésnél azok akadnak el, akik kételkednek, nem merik elhinni magukról, hogy képesek megváltoztatni a sorsukat. Ahhoz, hogy kétségeink megszűnjenek, szükségünk van önfeltárássra és önismeretre. Ha ez létrejön, akkor már az erő és a felismerés is megszületik, amely a teremtéshez szükséges. A felismeréshez az is hozzátartozik, hogy mely képességek kifejlesztésére, milyen tudás megszerzésére lesz szükség. Ha valaki nem hiszi el magáról, hogy képes megoldani a feladatait, akkor kitől várja el, hogy ezt elhiggye? Miből gondolja, hogy a saját hitével ellenkező visszajelzést fog adni a külvilág? Ez már csak azért sem lehetséges, mert ellentmond az első pontnak, miszerint a külvilágot mi teremtjük. Vagyis a külvilág mindig arra reagál, amit mi magunkról hiszünk, és (öntudatlanul vagy tudatosan) kivetítünk. **Teremtővé tehát úgy tudunk válni, ha magunkban megalkotjuk, amit szeretnénk, és megnyilvánítjuk kifelé. Ha még magunkban nem tudjuk megalkotni, akkor fejlesztjük a képességeinket.**

Ha az első két akadályon túl vagyunk, akkor még mindig hiányozhat a szándék. Vannak, akik tisztában vannak az első két ponttal, mégis azt gondolják, hogy nekik nem feladatuk a teremtés, teremtsen más. Inkább kivonulnak a világból pl. meditálnak, imádkoznak. Természetesen ekkor is vannak fizikai szükségleteik, de úgy gondolják, hogy azt másoknak kellene megteremteni számukra. Miért helytelen ez? Ennek megértéséhez egy kis kitérésre van szükségünk.

Vizsgáljuk meg ismét Isten, vagy a természet működését. Minden eseménysorozatnak, ami az univerzumban történik, három

stádiuma van: 1. teremtés (kibontakozás, fejlődés, integráció), 2. pusztulás (hanyatlás, visszafejlődés, dezintegráció), 3. nyugalmi állapot. Majd a ciklus kezdődik előlről. Vannak hívők, akik Isten pusztító aspektusához csatlakoznak (pl. Siva hívők). Ők nem teremtenek, hanem a teremtési ciklus alatt meditálnak, majd a teremtést követő ciklusban a teremtés elpusztításában vesznek részt. A teljes igazság azonban az, hogy a teremtési ciklusban még Siva is létrehoz egy teremtető aspektust magából, hogy a teremtést segítse, és a pusztítás is teljesen a teremtetővel összhangban történik. A pusztító aspektust megvalósítani szándékozó hívőknek ezt figyelembe kellene venniük, ha teljes megvalósításra törekcszenek. Vannak hívők, akik a nem-teremtető (megnyilvánulatlan) Isten aspektus megvalósítására törekcszenek (pl. buddhisták). Számukra a teremtés illúzió, ezért úgy gondolják időpocséklás benne részt venni. Csakhogy a megnyilvánulatlan Isten időnként megnyilvánul, vagyis teremtet, és akkor őket felkészületlenül éri ez, mert sohasem csinálták, nem fejlesztették ki az isteni teremtetőképességet magukban, noha tudták, hogy van, nem éltek vele. Ezek a megoldások tehát, noha Isten- vagy önmegvalósításoknak tekinthetők, még sincsenek összhangban az Egységgel. Az Egységgel való összhang eléréséhez tudnunk kell, hogy a ciklus melyik stádiumában vagyunk, és az éppen aktív aspektushoz kell csatlakoznunk.

Jelenleg a Krisztus korszakban vagyunk. Ekkor a legmagasabb teremtető erő a Krisztuserő működik éppen. Ezért minden embernek, aki szeretne kiteljesedni, az önmagában rejtett teremtető erők felszabadítását és megismerését kellene gyakorolnia.

A fizikai test és a testi funkciók

Az ételkészítés misztériuma

Ez a fejezet nem kíván táplálkozási tanácsokat adni vagy táplálkozási rendszereket ismertetni. Erről rengeteg információ áll rendelkezésre. Én arra helyezem a hangsúlyt, hogy milyen tudatállapotban vásárolunk, készítjük az ételt és fogyasztjuk el. Ha a tudatállapotunk aktuálisan a számunkra elérhető legmagasabb, akkor a táplálékunk is a saját tudatosságunk szintjének megfelelő lesz. A táplálkozási szokásainkat csakúgy, mint az egész életünket, meghatározza a belső hiedelem rendszerünk. Ha azt hisszük ez vagy az árt nekünk, akkor megteremtjük annak a lehetőségét, hogy megvalósuljon. Így van ez a másik végllettel is. Ha a belső meggyőződésünk, hogy nekünk semmi sem árthat, akkor halálos mérgeket is képesek vagyunk túlélni.

Ha valaki vallási meggyőződésből követ egy táplálkozási rendszert, akkor ne felejtse el azt megbeszélni a testével, a sejtjeivel. Egy meditációban tudatosítsa velük, miért döntött így, nyugtassa meg őket, hogy a változás nekik is jó lesz, és egészségesebbek lesznek általa. A test sejtjeinek tudatossága nem feltétlenül éri el az elme tudatosságát, ezért a test nem érti, hogy miért nem kapja meg az eddig megszokott és megkedvelt táplálékokat. Ez ellenállást kelt a testben és tüneteket okoz. Ugyanez a helyzet akkor is, ha pl. valaki fogyókúrára szánja el magát. Ha nem beszél meg a testével, akkor szenvedni fog, egyébként pedig könnyedén sikerül. Miért kínozzuk a testünket, ha e nélkül is eredményt tudunk elérni? Az alábbiakban néhány példát szeretnék bemutatni arra a szemléletre, amely elvezet a test, szellem, lélek harmonikus együttműködéséhez.

Alakítsuk ki az ételkészítésnek egy új szokását, amely figyelembe veszi a test, szellem és lélek egységét. Először készítsünk ételt magunknak a megváltoztatott szokás szerint. Ha ez már megy, akkor jöhetnek a többiek.

Első lépés: Nézzünk önmagunkba meditatív állapotban, és kérdezzük meg a testünktől, mire van szüksége? Szeretettel gondoljunk a testünkre. Úgy tegyük ezt, hogy tudatában vagyunk annak, hogy a lelkünk templomát szeretnénk fenntartani. Ne az elménkkal tegyük ezt, hanem adjuk át magunkat a tiszta érzéseinknek. Ha jól csináljuk,

akkor megjelenik a kész étel lelki szemeink előtt, de az is lehet, hogy csak az összetevők jelennek meg. Ekkor még nem tudjuk, mit fogunk készíteni és hogyan, de már megszületett bennünk a tevékenységünk eredménye, csak még nem lépte át a tudatosság kapuját. Ez a teremtés első lépése.

Második lépés: Maradjunk meditatív állapotban, és kikapcsolt elmével kezdjük elővenni az összetevőket. Általában ritkán fordul elő, hogy valami hiányozna, hiszen az érzéseink pontosan tudják azt is, hogy mi van otthon, nem kell velük külön közölni. Ha mégis előfordulna, hogy valami hiányzik, akkor hangolódjunk rá az eredményre, a kész ételre, érezni fogjuk, hogy mi az a fűszer, ami harmonizál vele. Így könnyen megtaláljuk a helyettesítő összetevőt.

Harmadik lépés: Indítsuk el a folyamatot. Ha még mindig meditatív állapotban vagyunk, akkor pontosan érzékelnünk fogjuk, hogy milyen sorrendben kell előkészíteni a komponenseket ahhoz, hogy a leggyorsabb és a legprímabb eredményt kapjuk. Lépésről lépésre építsük egybe az alapanyagokat, tegyük hozzá a fűszereket. Az alkotás során nem kell gondolkodnunk. Jön magától. Érezni lehet, hogy az ételt sütni kell, főzni vagy párolni ahhoz, hogy pont olyan íz hatást keltsen, mint amit szeretnénk. Elkészült. Ez a teremtés befejező lépése.

Ha másoknak szeretnénk ételt készíteni, akkor hasonlóan kell eljárni. Gondoljunk rájuk szeretettel, és hangolódjunk össze velük. Kérdezzük meg magunktól, mire van szüksége a testüknek és mit fogadnának tőlünk szívesen.

Fontos tudatosítani magunkban, hogy ezzel a módszerrel húsételeket valószínűleg nem leszünk képesek elkészíteni. Mivel meditáció közben egységben vagyunk a létezőkkel, így pontosan érzékelnünk fogjuk azoknak az élőlényeknek a reakcióit, amelyeket el kellett pusztítanunk a táplálkozásunkhoz. Az állat és a növény között az az alapvető különbség, hogy a növénynek nincs asztrálteste. Az asztráltest azonos a fájdalomtesttel. Vagyis az állat fájdalomteste még sokáig jelen van az asztrális mezőben, miközben az állat fizikai testét feldolgozzuk. A növénynél nem fogunk fájdalomtestet érzékelnünk. A növénynek csak éterikus teste van, ez egy energiatest, amit felveszünk, és magunkba építünk a táplálkozásunk során. Ha még nem vagyunk képesek lemondani a húsfogyasztásról, akkor köszönjük meg az élőlénynek, hogy feláldozta magát értünk, és tegyünk az

ételre az elkészítést követően reiki szimbólumot. A reiki szimbólum segít az elpusztított élőlény asztrálestének lebontásában.

Ha mindezt sikerrel gyakoroljuk, akkor egy idő után érzékelni fogjuk, hogy az az egyetemes szeretet, amely átitat bennünket az ételkészítés során – és amely egyaránt árad azokra az élőlényekre, akiknek készítjük, és azokra az lényekre, amelyekből készítjük az ételt – valójában egyetlen forrásból származik, és árad le hozzánk. Nevezhetjük ez Istennek, vagy egyszerűen Forrásnak, a hitünk szerint. Ha ezt elkezdjük érezni, akkor készíthetjük ételeinket ennek a Forrásnak felajánlva. A különbség annyi lesz, hogy kezünk alól szentelt ételek fognak kikerülni, amelyek akár gyógyító hatással is bírhatnak. Ha az egyetemes szeretet Forrására gondolva dolgozunk, akkor folyamatosan együtt leszünk vele. Így tevékenységünket teljes odaadással és élvezettel fogjuk végezni.

Nemcsak az ételkészítést, hanem más tevékenységet is végezhetünk hasonlóképpen. Ha így tevékenykedünk, akkor megszűnik a nem-szeretem munkavégzés, és eltűnnek az életünkől azok a tevékenységek, amelyek nem egyeztethetők össze az egyetemes Egység elvével. Mindehhez adjunk magunknak időt. Senki sem kér számon rajtunk olyan dolgokat, amelyek elvégzésére még nem vagyunk képesek. A legfontosabb: vágyjuk rá, hogy egyszer így szeretnénk majd tevékenykedni! Mindez nem utópia, hanem valóság. Én eszerint élek.

A háromlábú szék, avagy az egészség és a hosszú élet titka

Az emberiség együtt él a betegségekkel, és folyamatosan küzd ellenük. Ez egy gondolkodási minta. Ha valaki nem akar így élni, akkor lehetséges változtatnia a szemléletén. Az emberek el sem tudják képzelni, hogy mennyire könnyű egészségesnek maradni. Ha abból indulunk ki, hogy az ember test, szellem és lélek egysége, és ha mindhárom összetevő megvan, akkor az ember olyan, mint a háromlábú szék, sohasem billeg. De ha egyik hiányzik...? A feladat tehát csupán annyi, hogy kifejlesszük mindhárom összetevőnket (lábunkat), és gondozzuk ezeket a területeket. Mindehhez semmi extra dolgot nem kell csinálni. Példaképpen bemutatom saját szemléletemet.

A test karbantartása:

Táplálék: Nagyon egyszerűen táplálkozom, nem fordítok rá nagy gondot, inkább hasznosabban töltöm az időmet. Viszont mindig energetizálom a táplálékot. Egyszerű, könnyen elkészíthető ételeket főzök, nyers zöldségeket fogyasztok, és kis mennyiségeket eszem. Ügyelek a sok folyadékbevitelre (két liter) és figyelem a szervezetemet, hogy minek a hiányát jelzi. Ha érzek ilyet, akkor azt haladéktalanul pótolom. Pl. reggeli: tejes tea (fél liter) 5 szem keksz, ebéd: zellerkrémleves egy szelet teljes kenyérral, két alma, vacsora: párolt zöldség krumplival. Időnként egy-két étkezés kihagyás (bőjt). Ez a bélrendszer baktériumtömegének csökkentése miatt szükséges. Ha valaki sokat eszik, a bélbaktériumait táplálja fölöslegesen, hiszen azok úgymint eltávoznak.

Mozgás: reggel könnyű torna, este 3-5 km séta (tízezer lépés), levegőn, zöldben

Légzés: rendszeres légző gyakorlatok. Napközben is, a munkahelyen 5-10 perc, ami teljesen felfrissít.

Minden nap megkérdem a testemet, mire van szüksége, és vagy megadom neki, vagy megbeszélem vele, hogy amit szükségesnek érez, valójában fölösleges. Minden parányi sejtnek van egy parányi tudatossága, és lehet valami szükséglete, és parányi tudatosságával nem érti, miért nem kapja meg, amire vágyik. Ha az ember elmagyarázza a sejtjeinek, szerveinek, mit miért csinál, akkor megszűnik az ellenállás részükről.

A szellem karbantartása:

A szellem székhelye az elme. Az elmébe rengeteg fölösleges információ kerül a környezetből. Ezért minden este takarítani és feldolgozni kell. Ha az ember ezt elmulasztja, akkor jön a fejfájás, álmatlanság. Én szellemi munkát végzek, tehát az én elmémnek bőven van dolga, ezért számomra a takarítás az elsődleges. Aki nem az elméjével dolgozik, az találjon ki munkát az elmének. Ellenkező esetben az elme eltunyl, és az ember öreg korára elbutul, rugalmatlanná válik. Az elmének a legjobb elfoglaltság a szentírások olvasása és értelmezése. A szentírások nem visznek be fölösleges információt, pihentetnek, megnyugtатnak, és az élet megéléséről szólnak szimbólumok formájában. A szimbolika megfejtése tréningezi az elmét. Semmiképpen sem javaslom a krimet, a horrort, a szerelmi története-

ket, sem a TV-t. Butít, és nem visz előre. Ha valakinek szüksége van arra, hogy naprakész információkkal rendelkezzen, akkor használjon napi fél óra internetet. Ez az idő bőven elég arra, hogy megtudja, mi van a világban, mivel foglalkoznak mások, és nem marad le a világ eseményeiről. A TV azért butít, mert minden információt képekkel visz be, ezáltal az írott szöveg belső képi megjelenítéséért felelős agyterület elsorvad. Ennek hatásai már látszanak az egyetemistákon, akik képtelenek írott szöveget belső képek formájában megjeleníteni, ezért nem is értik, mi van leírva. Csak a szavakat értik, a szöveg jelentésének mélységeit nem.

A lélek karbantartása:

A lélek székhelye a szívközpont (nem a szív, mint szerv), hanem a gerincvelő a hátközépen. A szívközpont az érzések székhelye. Ha az elmét rendszeresen takarítjuk, akkor az érzések mentesek lesznek az érzelmektől, és az érzelmek nem szennyezik be azokat. A tiszta érzések mindig pozitívak, az érzelmek viszont összezavarják a helyzetértékelést. A tiszta érzés mindig megfelelő helyzetértékeléshez vezet, és helyes döntéseket eredményez, megmutatja a megoldást. A tiszta érzés átvilágítja az embereket, ennek fényénél megkülönböztethető lesz az, akivel érdemes együttműködni, vagy akit kerülni célszerű. A szívközponttal való kapcsolat, saját isteni tudatosságunkkal való kapcsolatot jelenti. Meditáljunk vele minden nap.

Ha valakinek ez még nem megy, gyakoroljon szorgalmasan. Minden képesség fejleszthető! Csak abban szerzel tudást, amit gyakorolsz.

Az életenergia és a táplálkozás

Életenergia az életet tápláló energia, mindaz, amit egy élőlény képes felvenni, és felhasználni annak érdekében, hogy létezését fenntartsa.

A hétköznapi gondolkodás számára az a természetes, hogy más élőlények (növények vagy állatok) testéből tudjuk beszerezni a létfenntartásunkhoz szükséges energiát, vagyis más élőlényeknek a fizikai testében rejlő kémiai energiát hasznosítjuk. Ehhez azonban a másik élőlényt részlegesen vagy teljesen el kell pusztítanunk. A növények a fotoszintézis során fény energiából (fotonokból) nyernek

energiát. Képzeljük el, hogy az ember egykor képes volt a fotoszintézishez hasonló folyamatra. Az eredeti képesség azonban nem veszett el teljesen, csak háttérbe szorult. Az ember a csakráin (energiaközpontok) keresztül életenergiát vesz fel, miközben más élőlények testével is táplálkozik.

Az általunk felvett életenergia tehát származhat anyagból, ez a fizikai táplálkozás. Eredhet energiából pl. a bőrünkön keresztül a napfény infravörös, látható és ultraibolya sugárzását képesek vagyunk részlegesen hasznosítani, továbbá a légzésen keresztül oxigént veszünk föl. Az elemi oxigén energiát ad le, amikor a vérben található szállító molekulához (hemoglobin) kötődik. A szervezet ezt az energiát is felhasználja. Ezért is fontos, hogy a vérünk mindig elegendő mennyiségű oxigént szállítson. A felvett energia származhat továbbá elektromágneses és/vagy mágneses mezőkből, ennek felvételére szakosodtak a csakrák. Ezeken kívül még ennél magasabb szintű energiák felvételére is képesek vagyunk, de ahhoz már spirituális gyakorlatok és képzettség szükséges.

Ahhoz, hogy egészségesek maradjunk, elengedhetetlen, hogy a szervezetünkben az energia eloszlás megfelelő mennyiségű és minőségű legyen. Napjainkban a táplálkozás túlságosan eltolódott a fizikai irányba, azon belül is az állati termékek fogyasztásának irányába. Növényi táplálkozást ugyanis lehet úgyszólván folytatni, hogy a növényt nem pusztítjuk el pl. a magvait vagy gyümölcsseit fogyasztjuk. Megjegyzem ez volt a paradicsomi állapot. Mózes teremtéstörténetét olvasva meggyőződhetünk róla, hogy a paradicsomi emberpár részére az utóbbiak voltak kijelölve.

A táplálkozáson túl, más területen is torzult az életformánk. Keveset vagyunk tiszta levegőn, természetes környezetben. Házainkat mesterséges anyagból egymásra és energetikailag kedvezőtlen helyekre építjük, az egész Földet behálózzák a legkülönbözőbb frekvenciájú rádió és egyéb hullámok, amelyek megzavarják az emberi test kommunikációját a Föld mágneses energia mezőivel, valamint a Nap elektromágneses sugárzásával. Ilyen viszonyok között kell túlélünk! Az emberi test fejleszthető abba az irányba, hogy energia felvételét szelektívebben a természetes források felé fordítsa. Aki erre magától is képes, annak gratulálok. Aki nem, annak a számára számos energetikai beavatás áll rendelkezésére, amely által az életenergia egy-egy szeletét képessé válik hasznosítani ön-

maga, esetleg mások számára. Ezek közül a legkevesebb előképzettséget igényli a REIKI, ami egyszersmind a legveszélytelenebb is.

Rengeteg energetikai technika van ma már, és sokan nem értik, hogy miért, mikor az életenergia mező egy és egyetemes. Ez utóbbi azonban nem jelenti azt, hogy homogén is. Az életenergiának, hasonlóan a fényhez, különböző frekvenciái vannak. Továbbá az életenergia felvétele és adása bizonyos szabályokhoz kötött, amely szabályokat számunkra különböző mesterek fogalmaztak meg, akik a technikát hozzáférhetővé tették az emberek szélesebb rétegei számára. Ez azt jelenti, hogy ők, távozásuk után is felügyelik a módszerük betartását, és csak az általuk megadott szabályok szerinti munka esetén vállalnak felelősséget az életenergia adott spektrumának használatáért. Mindez azért van így, mert az Univerzumban rendnek kell lenni. Képzeljük el, hogy lenne egy bank, ami tele van pénzzel. Bárki odamehetne és elvihetne belőle annyit, amennyit akar, és felhasználhatná arra, amire akarja. Mi történne? Egyesek eladósodnának, mert nem fognák fel, hogy a kölcsönt vissza is kell fizetni, mások pedig gonosz célokra fordítanák. Nem ismerős az analógia? Mi van ma Magyarországon? Eladósodás és gazdasági bűnözés. Ugyanez történne akkor is, ha az életenergia szabadon felhasználható lenne mindenki számára. Persze most is mindenki annyi életenergiát vesz fel, amennyit tud és lássuk, hogyan gazdálkodik vele? Mire fordítja?

Isten azért adott nekünk életteret itt a Földön, hogy spirituálisan fejlődjünk. Ezért adta az életenergiát. Ezzel szemben mire fordítják az emberek? Esznek, isznak, szórakoznak, élveznek, jobb esetben. Rosszabb esetben egymást és a többi élőlényt pusztítják, gyötrik, kínozzák. Te adnál nekik még több életenergiát, hogy mindezt még fokozottabb mértékben végezhesék?

Szóval az életenergia magasabb szintű felhasználásának együtt kell járnia egy magasabb erkölcsi- és értékrend követésével. Másrészt a betegségek mindig összefüggésben vannak azzal, hogy valaki nem az Univerzum törvényeit követve élt vagy él. Mindegy, hogy tudatlanságból, vagy tudatosan vét az Egység törvényei ellen. Az eredmény az, hogy elzárja magát az életenergia szabad áramlásától. Ha valaki ezt nem képes felfogni, és nem akar ezen változtatni, akkor miért akar még több életenergiát? Ha nem akar fejlődni, egységben élni a többi létezővel, akkor milyen alapon akar

magasabb életminőséget? Ezért nem lehet az életenergiát korlátozás nélkül felhasználni a gyógyításban. A magas szinten álló mesterek ismerik a törvényeket, és betartatják velünk a saját érdekünkben. Ezért mindenki, aki beavatást nyert egy energiaközlési rendszerbe, csak annak a szabályai szerint járhat el.

Szexualitás tabuk nélkül

Bevezetés

Nap, mint nap szembesülök azzal, hogy az emberek mennyire nincsenek tisztában saját maguk és mások működésével. Ez vonatkozik saját testük élettani funkcióira, és ezzel összefüggésben az energiarendszerük, valamint az ösztönszint működésére is. Ez a „tudatlanság” nincs összefüggésben a műveltséggel, vagy iskolázottsággal sem világi, sem spirituális értelemben. Egy orvos, meglehet kiválóan ismeri saját testének élettani működését, mégsem tud mit kezdeni önmaga és mások szexuális problémáival, de ugyanez vonatkozik a papokra, vagy spirituális tanítókra, akik szintén értetlenül állnak, ha önmaguk vagy a tanítványok szexuális ösztöneivel szembesülnek. Természetesen ez nem mindenkre vonatkozik, de magam részéről alig találok olyan írásokat, amelyek megfelelő módon széleskörű információt nyújtanának az olvasóknak. Emiatt a tudatlanság miatt legkevésbé az emberek okolhatók. Ebben a társadalomban, amelyben élünk, egyidejűleg van jelen a szexuális szabadság (a mindent lehet és bárhogy bármikor) valamint a szexuális tabuk és tiltások özöne. Az ember nem lát tisztán, és nem tud dönteni ezek között, ezért az egyik végletből a másikba esik.

Az emberben, minden felvetődő kérdésére, önmagán belül jelen van a válasz is. Ám ennek a válasznak a megtalálásához elmélyedés és pontos, elfogulatlan önmegfigyelés szükséges, amelyre szintén nincsenek megtanítva az emberek. Amit szintén meglepve tapasztalok, hogy egyetemistáknak tanítani és magyarázni kell azt, hogyan tehetnek szert tudásra a kísérletek szabatos (részletes, precíz) megfigyelésével. Ahogy a külvilágban megfigyelünk valamit úgy, hogy ráösszpontosítjuk a figyelmünket, akképpen a saját testünk akár

anyagi, akár energetikai vagy ösztönös működését is meg tudjuk figyelni, és az összpontosított figyelem, ha megfelelő szándékkal egy adott célra irányul, már nagyon közel visz a válaszhoz. Ehhez még szükséges az, hogy az adott témával kapcsolatban ne legyenek érzelmeink (sem negatív, sem pozitív értelemben), ne legyenek elfojtásaink, félelmeink, előítéleteink, mert ebben az esetben csak ezekkel fogunk szembesülni, és nem a valósággal. De mit tehetnénk, ha még a figyelem koncentrálásával is bajok vannak? A legnagyobb baj mindenképpen az, ha valaki nem fedezi fel önmagában ezeket a hiányosságokat, és nem is akar rajtuk változtatni.

A továbbiakban azt fogjuk elemezni, hogy milyen hatással van szexuális tevékenységünkre

- a környezet (szülői minta, baráti kör, médiák, az adott kultúra, amelybe születtünk)
- az energiarendszerünk (csakrák működése)
- az ösztönvilágunk (a központi idegrendszer tudattalan szféráiban található rejtett információk)
- a tudatosságunk, spirituális elkötelezettségünk, elveink.

Ennek ismertetése során arra is fény derül, hogy mi az oka a szexuális aberrációknak, erőszaknak? Egyáltalán mi tekinthető aberrációnak és van-e ennek a definíciónak értelme? Mi a funkciója a szexualitásnak a legszűkebb értelmezéstől a legtágabbig bezárólag? Hogyan éljük meg úgy, hogy boldogok legyünk általa, mégis fejlődni tudjunk és ne a frusztrációinkat gyarapítsuk?

Írásommal nem szándékozom letenni a voksomat egyetlen szexuális viselkedésforma mellett sem. Egyetlen ember sem szabhat meg egy másinak szabályokat, mert mindenkinek önmaga megtapasztalásai által kell megtalálnia, hogy milyen utat tud követni. Ha megértjük magunkat, akkor megértjük szexuális motivációinkat is, ekkor el tudjuk majd dönteni, hogy engedünk az adott motivációnak (megéljük) vagy más módon kezeljük a kérdést. Ha megértjük magunkat, akkor mások fölött sem fogunk ítélni, mert tudjuk, hogy az ítéletet a bennünk rejtett titkos motivációink hívják elő. **Amikor ítélünk mások felett, akkor valójában a bennük elfojtott, és a tudatunk számára elfogadhatatlan viselkedésmintát utasítjuk el.** Abban a pillanatban, hogy felismerjük önmagunkban azt elutasított programot, megszűnik a külső ítélezés. Sokan hivatkoznak Isten által adott törvényekre, de ezeket minden esetben

emberek közvetítették felénk, és ezek az adott kultúra szintjét figyelembevevő ajánlások csupán. Ha nem értjük az isteni szabályok célját, okait és értelmét, akkor követni sem fogjuk őket, hiszen ki engedelmeskedik egy olyan előírásnak, amelynek nem látja értelmét? Természetes, hogy a tudatlan tömegek mindig csak szabályok és előírások által lesznek irányíthatók, amelyeket gyakran erőszakkal kell rájuk nyomni. Nekünk azonban nem a tudatlan tömegek szintjét kell megcélozni.

Bízom benne, hogy kifejtésem sokak számára fog felszabadító élménnyel járni, és elősegíti azt a szemléletváltást, amely a boldog, harmonikus szexualitás megéléséhez vezet!

A környezet hatása szexuális tevékenységünkre

Napjainkban a legtöbb ember ösztönből születik. Ez alatt azt értem, hogy a szülők az ösztöneik által motiváltan szeretkeznek, és a gyermek az ösztönös vonzódásai által lép be a fogantatáskor a leendő testébe. (Mindez lehetne másképpen is, de most nem ez a témánk.) Ebből az is következik, hogy a partnerek tudatossága, és a szeretkezés minősége meghatározza azt, hogy milyen hajlamokkal, tulajdonságokkal rendelkező gyermek fog vonzódni az adott szülőkhöz, és az éppen aktuális helyzethez.

Természetesen a materialisták mindezt tagadni fogják, de a tények tagadása senkit sem visz előbbre. Az, hogy a gyermek majdani tulajdonságait a gének véletlenszerű kombinációja fogja megszabni, pusztán háritása annak a felelősségnek, amely minden szülőt terhel azért, ha életre hív egy lényt. A gének „véletlenszerű” kombinációja irányított. Aki ezt munkahipotézisként sem fogadja el, az valószínűleg már ebben a pillanatban ingerülten tovább lapoz, és további kifejtésem nem fogja megzavarni öntudatlan létezését.

A születendő gyermek tehát jelen van a fogantatáskor, a várandósság idején történő szeretkezések során, és általában már előbb belép a pár életébe, mint ahogy ők gyermekvállalásra gondolnának. Természetesen nem kell azt gondolnunk, hogy ez egy tudatos jelenlét. A gyermek úgy van jelen, mint egy információs mező. Hozza a saját információs mezejét a korábbi életeiből, és keresi azokat a szülőket, akiknek az információs mezejéhez hozzá tudja illeszteni a sajátját. Az információs mező hordozza a korábbi tapaszt-

talatokat, és a következő élet megtapasztalandó feladatait. Olyan szülőket keres tehát, akik biztosítani fognak számára minden szükséges megtapasztalást.

A fogantatáskor lezajló és az azt követő szeretkezések minősége beég a gyermek információs mezejébe. Ez a folyamat folytatódik a születés után is. A csecsemő ösztönösen megérzi, amikor a szülei szeretkeznek, és arra érzelmi reakcióval válaszol. Ebben az érzelmi reakcióban benne van a saját viszonyulása mindkét szülőhöz, és az anya viszonyulása a szeretkezéshez. Ha tehát a szeretkezést rendszeresen megzavarja a csecsemő sírása, akkor azon érdemes elgondolkodni. Mikor a gyermekeim születtek, még én sem bírtam tudomásul az itt leírtakról, de pontosan és precízen, ahogyan a tudományos kísérleteim során szoktam, figyeltem őket és a reakcióikat. Gyerme kem még csak pár hónapos volt, és kicsit már tudta emelni a fejét. Az ágyunk mellett feküdt egy rácsos kiságyban és mélyen aludt. Biztonság kedvéért egy kis függönyt akasztottam az ágyára a mi ágyunk felőli oldalon, hogy ne lásson ki, ha mégis felébredne. Egyszer csak azt vettem észre, hogy másképpen szuszog. A gyerek addig fészkelődött, amíg félrehúzta a függönyt, és kikandikált rajta, hogy lássa, mit csinálnak a szülei. Persze jót neveltünk, megpuszilgattam, és megvártuk még szépen elalszik. Nagyon fontos, hogy a szeretkezést az élet természetes részének fogjuk fel, de nem nélkülözve az intimitást. A szeretkezés két ember magánügye, nem tartozik a gyerekekre, és neki hozzá kell szoknia, hogy az anyja nem mindig vele osztja meg magát. Minél természetesebb a szülői hozzáállás, annál kevesebb elfojtás keletkezik a szexszel kapcsolatban. Ahogyan mi szülők állunk a szexhez, úgy fog hozzáállni ő is. Ez az elsődleges tapasztalat, vagy minta. Ebből kiindulva fogja felépíteni önmagát.

A gyermek további szexuális tapasztalatait saját testének felfedezése során teszi, amint kikerül a pelenkából. A kisgyermekek rendszeresen maszturbálnak, amit persze csak mi tekintünk annak, hiszen nekünk vannak előítéleteink. Ők egyszerűen szívesen simogatják a nemi szervüket mások jelenlétében is, ahogy az állatok sem zavarthatják magukat, ha mi nézzük őket. Legjobb, ha szó nélkül hagyjuk, hadd bibelődjenek vele. Amikor pedig óvodás korúak lesznek, célszerű annyit mondani, hogy mások jelenlétében nem szoktuk simogatni magunkat. Így megjegyzik, hogy a kiválasztási műveletek, továbbá a maszturbáció intim dolog. Hozzáteszem, hogy ez abszolút

kultúrafüggő tényező. A szülőnek az adott kor és hely szerinti kultúrába kell integrálnia a gyermekét. Minden bizonnyal sokkal jobb, ha az anyjától hallja a gyermek, hogy ne nyúlkaljon a bugyijába nyilvánosan, mintha az óvónéni, más szülő vagy gyerek tesz oda nem illő megjegyzést, amit hibásan raktároz el büntudatot képezve vele. Később, úgy erősíthetjük az intim szférájukat, hogy bevezetjük a kopogást az ajtójukon. Ebből tudják, hogy nekik is illik kopogni, mielőtt a WC-be, fürdőszobába, vagy a szülők hálósobájába berontanak. A gyereknek ugyanúgy jár az intim szféra, mint a szülőnek. Kell egy olyan hely, ahol csak maga lehet, ahol kienged, ahová elbújik, ahol nem kell megfelelnie senkinek, ami az övé. Ha nincs ilyen, vagy nem teremthető meg, akkor a személyiség kifejlődése már alaptól zavart szenved. Ha nincs elegendő helyiségünk, akkor legalább függönnyel hozzunk létre elszeparálódási lehetőséget, amivel akkor él a gyermek, amikor úgy érzi, szüksége van rá.

Minél természetesebben kezelte a szülő a gyermek kibontakozó szexuális tevékenységét, annál közvetlenebb kapcsolat alakul ki közöttük, és annál kevésbé tud negatív hatással lenni a baráti kör és a médiák. Ezek hatása ugyanis többnyire kétpólusú. A baráti kör és a médiák, legkésőbb a serdülő korban, behoznak a fiatal életébe mindenfajta elfojtást, és annak valamennyi típusú feloldását. Ebben az információ dömpingben kell eligazodnia és kialakítania a saját hozzáállását a szexualitáshoz. Ebben biztos támasz számára a jó szülői minta. Ez nem azt jelenti, hogy feltétlenül azt kell követnie, de ez lesz a viszonyítási pont, amihez képest, vagy aminek ellenében cselekszik. Nem szerencsés sem a túl laza, sem a túl szigorú szexuális minta. „A bezzeg az én időmben...” szöveg már helyből ellenállást vált ki és teljesen hatástalan. Ő ugyanis nem abban az időben, és nem mások helyében van, továbbá ne más döntse el helyette, hogy neki mi jó. Legjobb, ha szimplán elmondjuk a véleményünket pl. „Én nem így csinálnám, mert...” Az indoklásban mindig legyen benne, hogy a boldog szexualitáshoz két ember meg-egyező akarata, magasabb szinten kölcsönös tisztelete, megbecsülése, még magasabb szinten kölcsönös szeretete szükséges. Vagyis legyenek rögzítve azok a fokozatok, amelyek amúgy is léteznek ember és ember között, és dönthesse el, hogy ő milyen szinten szeretné megélni az emberi kapcsolatait a szexualitás területén.

Amit eddig felvázoltam, nem az ideális, hanem a megvalósítható gyermeknevelés. Többnyire azonban azért vagyunk itt, mert nem tudtuk jól megélni az életet, vagyis hibáztunk. A hibákat pedig megismételjük, vagyis hibázunk a gyermeknevelésben, a szexualitásban, a partnerkapcsolatban stb. Mindez azért történik, hogy felismerjük és tanuljunk belőle. Ha tehát rájövünk, hogy hibáztunk, akkor ne szégyelljük azt elismerni, még a gyerek előtt sem. Meg fogja érteni, és el fogja fogadni, ahogy nekünk, úgy később önmagának is. Ha arra tanítjuk, hogy lehet hibázni, és nem szégyen azt elismerni, mert csak akkor tudjuk kijavítani, akkor csökkentjük benne a megfélemlítési kényszert, ami korunk egyik velejárója, és a leggyakoribb frusztrációt okozza a felnőttekben. A frusztrációnk fő oka, hogy tökéletesnek akarunk látszani, miközben tudjuk, hogy nem vagyunk azok, és félünk mások megítélésétől.

Ez a frusztráció a szexualitásban is megnyilvánul. Már a szülő, ha fenn akarja tartani saját tökéletességének és mindenhatóságának a látszatát, frusztrálja a gyermekét, amit tovább erősítenek a médiák hatásai. A filmekben mit látsz? A két végletet. Az erőszakot, pornót, kiüresedett kapcsolatot vagy a tökéletes szerelmet, szeretkezést, párkapcsolatot. Az élet pedig e kettő közé esik. A filmnek az a feladata, hogy kiragadjon életjeleneteket, és azok jelentőségét felnagyítva ábrázolja egy bizonyos céllal (függetlenül attól, hogy ez a cél nemes, vagy nem). A film készítői (az egész stáb) a saját személyiségük ösztönszintű, feldolgozatlan, tudattalan részét alkotják bele a cselekménybe, majd a kész film formájában szembesülnek vele. Amilyen a filmje, olyan ő, akkor is, ha csak mellékszerepet játszik benne. A filmet tehát mindenki önmagáról és önmagának hozza létre. Mindezt nagyon ügyesen pénzért adják el a tudatlan tömegeknek, hogy még fizessenek is az alkotók tudattalanjának felszínre hozásáért művészet vagy szórakoztatás címszó alatt. Természetesen csak az vezethető így meg, akinek épp azzal a szinttel rezonáns, és másképp nem szembesíthető a saját tudatalattijával. A jelenleg menő filmekből láthatjuk azt, hogy milyen korunk emberének tudatalattija.

A médiák tehát szexuálisan frusztrálják korunk emberét. A hamis szexuális mintát úgy állítják be, mintha az követendő és általánosan elfogadott, az idealizált mintát pedig úgy, mintha az átlagos, természetes és bárki által teljesíthető lenne. Ez a médiák torzító hatása, a torz tükör effektus. Ennek oka a pénzért folytatott öncélú verseny.

Így hívják fel magukra a figyelmet. Ha a média nem torzítana, senki oda sem figyelne, és akkor miből élnének ugyebár?

Mindenki azért született, hogy előbbre lépjen onnan, ahol éppen áll. Minden ezt a célt szolgálja. A szülők a gyermeknek, és fordítva, a rendező a színészekkel a világnak egy-egy adott szerepet játszik, amelyből mindenkinek önmagára kellene ismernie. Aki képes rá, előbbre lép, a többiek számára a történet más szereposztásban ismétődni fog. Aki felismerte a szerepjáték lényegét, annak számára a játék véget ért. „Színház az egész világ.” (*Shakespeare*).

A csakráknak, mint energiaközpontoknak a hatása

A csakrák a jógaírodalomból ismert energiaközpontok, amelyeken keresztül életenergiát veszünk fel és adunk le. A csakra nem olyan fogalom, amelyben hinni kell, inkább a működésük megtapasztalása szükséges. Aki tapasztalja, az hinni is fogja, hogy léteznek, mert érzékeli fog magán változást vagy különbséget. A csakrák és működésük megtapasztalása tanulható. A jogarendszerek nem a hiten, hanem a tapasztaláson alapulnak, vagyis minden, ami a jogában le van fektetve, megtapasztalható. A tapasztalati valóságot igaznak kell elfogadnunk, mert ha nem ezt tesszük, akkor mindenfajta információszerzés megkérdőjeleződik körülöttünk, és kicsúszik a lábunk alól a talaj. Az anyagi világról, csak úgy, mint Istenről, a csakrákról vagy bármilyen másról tapasztalatai úton szerzünk információkat. Arról lehet vitatkozni, hogy a megtapasztalás mennyire helyes, vagy mit is jelent valójában, de maga az észlelés kétségtelenül létezik.

Megfigyelhető tehát egy olyan észlelés, hogy a testünk bizonyos pontjain energiát adunk le, vagy veszünk fel, vagyis kommunikálunk a környezetünkkel. Nézzük, hogyan is zajlik egy ösztönös csakrakommunikáció a férfi és nő között, amikor ismerkednek? Először szemkontaktus, majd a férfi a köldök alatti területre pillant. Ha azt érzékeli, hogy a nő a kettes (szex) csakrán energiát ad le, akkor rástartol. A férfi érzékeli, hogy a nőnek aktív a kettes csakrája vagyis szexuálisan kielégítetlen. A férfi a kettes csakrán energiát bocsájt ki, és figyeli, hogy a nő befogadja-e? Befogadás akkor történik, ha a férfi által kibocsájtott energia átfordítja a nő kettes csakrájának forgási irányát. Ebből tudja a férfi, hogy a nő vevő rá. Innentől

kezdve a nő hiába mondja, hogy ő nem akarja a szexet, a férfi érzi, hogy ez nem így van. És igaza van! A nő természetesen nemcsak szexet akar, hanem szerelmet. Ezért ő azt figyeli, hogy mi a helyzet a férfi szívcsakrájával. Vagyis a nő a mellék közötti területre összpontosít. Most a nő a szívcsakrájából energiát bocsájt ki, ha a férfi felveszi, akkor a nő érzi, hogy a férfinak szeretetre is szüksége van. Ha nem, akkor csak szexet akar. A két személy között az energetikai kommunikáció a csakrák szintjén addig folytatódik, amíg eldöntik, hogy akarnak-e egymástól valamit és mi az?

Gyakran előfordul, hogy szavakkal mondunk valamit, de a másik érzi, hogy nem úgy van. Pl. a férfi azt mondja: szeretlek. Eközben a szívcsakrája szinte mozdulatlan. Ha a kimondott szót nem támasztja alá, az energetikai kommunikáció, akkor a szavak hiteltelenül lehullnak rólunk. Másik példa: felszáll a villamosra egy nő kisbabával - Jaj de aranyos - jelenik meg a gondolat a legtöbb nőben, és a szívcsakrájuk a leadás irányában mozdul el. Felszáll egy toprongyos, mosdatlan hajléktalan - Fúj, de gusztustalan - jelenik meg a gondolat, és a szívcsakra összeszűkül, szinte leáll. Hiába mondjuk a főnökünknek, hogy kedveljük, ha a csakráink jelzik az ellenkezőjét. Nem tudjuk eltitkolni a másik elől, ha nem szívesen vagyunk vele energetikailag egy légtérben. Egy ismeretlen személy iránti szimpátiát vagy ellen-szenvet a csakrakommunikáció magyarázza, előbbi esetben velünk harmonizáló, utóbbiban velünk ellentétes rezgéssel kommunikál, és ez minket taszíthat.

Minél kevésbé működik valakiben ez a típusú érzékelés, annál nagyobb tévedéseket követ el az emberekkel való kapcsolataiban. Aki tehát nem érzékeli energetikailag a másik személyt, azt szavakkal be lehet csapni, illetve önmagát súlyosan félrevezetheti. Pl. találkozzunk egy erőszakos és szexuálisan kielégítetlen férfivel. Honnan tudjuk ezt? Az erőszakra való hajlamot a hármaskakra intenzív energia leadásából lehet megállapítani, ami ha együtt jár a kettes csakra intenzív működésével, akkor az a férfi szexuális erőszakra hajlamos, és az első adandó helyzetet keresi. Teljesen értelmetlen egy ilyen férfinak a „lelkére” beszélni vagy észérvekkel bombázni. Lehull róla. Ezeken a szinteken ugyanis nincs jelen! (Ha pl. B. Kata rendőrségi pszichológusnő ismerte volna ezeket az összefüggéseket, akkor sohasem lett volna szexuális erőszak, és gyilkosság áldozata. Sajnos a materialista pszichológiát tanuló személyek nem tudják ezt,

és emiatt komoly tévedéseket követhetnek el.) Ha ilyen típusú erőszakos személlyel találkozunk, akkor az egyetlen menekülési útirány a csakrakommunikációnk teljes lezárása. Semmilyen energiát nem szabad tőle felvenni, és semmilyen energiát nem szabad felé irányítani! Mintha megszűnnénk létezni. (Természetesen, ha magas szinten álló jogik vagyunk, akkor szublimálhatjuk a negatív energiáit, de ez ritka eset.) Ha az energiája lehull rólunk, akkor visszafordul rá, és nekünk nincs dolgunk a helyezettel. Érzékelni fogja, hogy nincs ránk hatással, elmegy a kedve az erőszaktól, mert nem lesz rá késztetése. Ezért minden áldozat tudatlanságból, mert helytelenül ismer fel, vagy nem lát át összefüggéseket, maga is részt vesz abban, hogy áldozattá váljon.

A szexuális kielégítetlenség mindazonáltal erőszakos cselekedetekhez vezethet. A gyökércsakrán keresztül olyan energiát veszünk fel, ami a Földhöz köt bennünket. Erre szükség van ahhoz, hogy létezni tudjunk az anyagi világban. Ez motivál bennünket a létünk fenntartására, az evésre, ivásra, ürítésre, ami a fizikai síkú életünk alapja. Ez az energia felfelé áramlik és a kettes csakra szintén szexuális energiává szublimálódik. Ha ez bármi okból kifolyólag nem nyerhet kielégülést, akkor vagy elfojtásra kerül, vagy tovább áramlik felfelé. Ha elfojtásra kerül, akkor belső betegségekben nyilvánul meg pl. nemi szervi daganatok. Ha pedig a hármas csakra szintjéig feljut, és ott elakad, akkor dühreakciók formájában jelenik meg a külvilágban. Ezek a dühkitörések olyan mértékűek lehetnek, hogy az illető akár ölni is képessé válik. (Ilyen típusú gyilkosság volt pl. Sz. Bence esete, akit a nevelőanyja öletett meg, hogy ne állja útját vágyai kielégítésének). A saját gyermekek ellen elkövetett agresszió gyakran vezethető vissza valamelyik vagy mindkét szülő szexuális kielégítetlenségére, amelyért a gyermeket okolja (pl. a jelenléte zavar, nincs külön szoba stb.). Mindezek nem mentenek fel senkit a tettének súlya alól, csupán magyarázattal szolgálnak a helyzet megértéséhez. Ha a szexuális energia tovább áramlik felfelé, akkor szeretetté szublimálódik, ami lefékezi az agresszív ösztönöket. Ezért a szeretet jelenléte valakiben megoldja az agresszió problémáját is. Gyakran előfordul azonban, hogy a szeretet, még ha jelen is van bennünk, nem tud adott személyek felé kiáramolni, ezért elakad, ekkor az adott személyre dühösek leszünk, és őt hibáztatjuk a rossz

sorsunkért. Mindezekön önmegfigyeléssel, és a csakrák energetikai működésének megismerésével tudunk segíteni.

A szexualitás funkciója és megélési szintjei

Az ember test, szellem és lélek egysége. A test alatt a fizikai testet, a szellem alatt az asztrális-mentális testet, valójában az elmét, a lélek alatt pedig a szívben lakozó örökrészünket, az önvalót fogom érteni ebben a kifejtésemben. Az asztrális-mentális test valójában az elme kivetülése, a kettő egylényegű, egyszerűség kedvéért azonosnak fogjuk tekinteni.

Miután több szintből tevődünk össze, ezért a szexualitás megélése is több szinten történik bennünk, függetlenül attól, hogy tudatában vagyunk-e ezeknek. Minden, amit megélünk ebben az anyagi világban, az elménkben előre kódolt elmeprogramok formájában van jelen (ld. könyvem első kötetét is).

1. Jelen van tehát egy olyan program bennük, amit a szülők és a társadalom helyez belénk. Ez pedig a fajfenntartás programja. A **szexualitás első funkciója tehát a faj fenntartása** az emberi társadalom túlélése érdekében. Bármilyen programot meg lehet tagadni, hiszen felül tudjuk bírálni ezeket, vagy elfogadjuk, vagy nem. Kérdés, hogy mikor járunk el helyesen? Ha valaki ezt a programot nem valósítja meg, azt akkor teheti meg visszahatás nélkül, ha magasabb életcél választ, mint egy átlagemberi életcél. Ez a program tehát elindul, és impulzusokat ad, hogy a végrehajtást elősegítse. A fajfenntartást, mint programot azért is szerencsés lefuttatnunk, mert így elősegítjük más lelkek leszületését és fejlődését, továbbá lehetőséget teremtünk magunknak, hogy egy következő leszületéskor egy adott családba tudjunk belépni, és feladatunkat a számunkra már ismert családban és körülmények között tudjuk folytatni. Ha tehát egy család kihal, akkor a leszületendő személyeknek más családot kell keresniük, ami plusz körökkel járhat.

2. Fizikai testünk minden egyes sejtje él, és önálló sejtszintű tudatossággal bír. Az élet megtapasztalása sejtjeink számára azt jelenti, hogy rajtuk ingerek sokasága fut keresztül. Az ingereket sokféleképpen megtapasztalhatjuk pl. érintés formájában. Testünk minden porcikája arra vágyik, hogy megérintsék. Idegsejtjeink arra vágnak, hogy impulzusokat továbbítsanak a központi idegrendszer

felé, mert így tudják jelezni, hogy élnek, léteznek. A nemi szervek érintése különleges ebből a szempontból, mert rengeteg idegvégződés hatja át. Testünk minden porcikája, akkor boldog, ha megérintik, és ezt az „örömet” jelzi az (alacsonyabb) tudat székhelyének, az elmének. **A szexualitás második funkciója tehát a testi örömforrás.** Mindaddig, amíg egy ember nem képes magasabb örömforrásokat elérni, és azzal önmagát boldoggá tenni, addig a szexualitást, mint örömforrást senkinek sincs joga elvenni tőle. Találkoztam különböző vallások követőivel, akik lemondtak a szexualitás megéléséről. Sajnos rájuk van írva a boldogtalanság. Ha valakit a vallása nem tesz boldoggá és üdvözlötté, az keressen más utat, és ne kínozza magát, mert lemondása csupán természetes vágyának elfojtásává változik. A földre azért születünk, hogy megéljük a vágyainkat, vagy lemondjunk róluk. Szabadságunk van választani, de ne kövessünk el erőszakot magunkon, hanem lássuk be, hogy számunkra más út a megfelelő. Az elfojtott szexuális vágy, mivel energia, ha nem szublimálódik, akkor valahol mindenképpen kitör, vagy betegségben, korai klimaxban nyilvánul meg, vagy a szexualitás egy a természetestől eltérő irányt keres (erre a következő fejezetben fogok kitérni).

Testünknek mindenképpen jár a megérintettség boldogsága. Ha nincs partnerünk, vagy nem elég, akkor simogassuk magunkat. Nincs olyan, amit ne tudnánk önmagunknak megadni. Szeressük önmagunkat, szeressük ezt a fizikai testet, és teljesítsük a vágyát, hogy sokáig legyen hordozója a lelkünknek. Nőknek mindenképpen ajánlott a napi mellmasszírozás akkor is, ha van társuk, mert a férfiak elhanyagolják ezt a területet. Más technikákat, ha valaki nem elég ötletes önmagától, akkor taoista gyakorlatokban találhat. A maszturbációt különösen a nők tabuként kezelik, tehát férfi előtt tagadják, nő előtt titkolják, mivel szégyellik. Az, hogy szégyellni kell a testi vágyat, egy régi, női, kultúrafüggő elmeminta, ami anyáról leányra száll. Én azt mondom: ne szégyelld, ha nincs társad, és ne szégyelld, ha nem tud kielégíteni. Vállald önmagad előtt szégyenérzet nélkül. Hasonlóképpen működik a férfiakban is egy ősi maszturbációt tiltó beépített program, ami apáról fiúra száll. Ennek eredete kultúrtörténetileg ismert, és az Ószövetség történetére, Onan cselekedetének – egyébként téves – interpretációjára vezethető vissza. Röviden a történet lényege, hogy Onan, nem volt hajlandó a feleségének gyermeket nemzeni, hanem magját a földre pazarolta, és ezért kirekesztette a

közösség. Sokan azt gondolják, hogy rájuk ez a történet nem vonatkozik, mert nem keresztények, főleg nem zsidók, és semmi közük hozzá. Sajnos ez nem így van. A korábbi kultúrák meg nem értett szokásai elmemintákként, töredék programokként kódolva maradtak bennünk, és a tudatalattin keresztül hatnak.

3. A szexuális vágy egy másik összetevője – az érintés utáni vágy mellett – az orgazmus iránti vágy. Ennek megértéséhez meg kell értenünk magát az orgazmust, ami ugyancsak több szinten élhető meg. A legalacsonyabb szint a központi idegrendszer gerincvelői szakaszára korlátozódó orgazmus. A nemi szervek sejtjei simogatás, érintés hatására ingerületbe jönnek, az idegsejtek átveszik ezt az ingerületet és feltöltődnek. A feltöltődés az első (gyökércsakra) és a második (szexcsakra) energia felvételének megnövekedéséből származik. Ez a feltöltődés először növekszik, hasonlóképpen egy kondenzátorhoz, majd ha kellő mértékű feltöltődés jött létre, akkor egy kisülés következik be a külvilág és/vagy a központi idegrendszer irányába. A kisülés következtében az idegrendszer egy ellazult állapotba kerül, ami attól lesz jó érzés, hogy a csakrák megszabadultak az energiafőlöslegtől, illetve a központi idegrendszer gerincvelői szakaszán kellemes érzéseket kiváltó anyagok szabadulnak fel. Az orgazmus annál intenzívebb, minél több idegsejt vesz részt benne. Ha nagyon sok idegsejt egyidejűleg, összehangoltan a nemi szervektől kiindulva a központi idegrendszer irányába „kisül”, akkor az impulzus elérheti az agy egy meghatározott részét. Ekkor az agyban ún. endorfin anyagok, örömhormonok szabadulnak fel. Ez hasonló a drogok hatásához, de nem vált ki mellékhatásokat (hozzászokás és függőség viszont lehetséges). Az örömhormonok mellett, az izmok ellazulást kiváltó, továbbá félelmet csökkentő („bátorság” hormonok), valamint fájdalomenyhítő és gyógyulást elősegítő anyagok is keletkeznek. Én tehát ezennel mindenki számára felírom az orgazmust receptre. Nagyon magas tudatosság szükséges ahhoz, hogy e nélkül az örömforrás nélkül képesek legyünk agyagi világunk örömtelen, sivár, stresszes, kilátástalan, szürke hétköznapjait elviselni. Az orgazmus agyban történő megélése más pozitív hatásokkal is jár:

- Csökkenti az agressziót. Az agresszió úgy képződik, hogy a szexuális energia elakad a kettes és hármas csakra között, és a kisülés a hármas csakrán keresztül a külvilágba következik be.

- Elősegíti a szocializációt, a másikkal szemben érzett empátiát, elfogadást, szeretetet, csökkenti a magányt és a kiszolgáltatottság érzését. Ez azért történik, hogy a szexuális energia felemelkedése az agyba egyben a szexuális energia szeretet energiává való szublimálását jelenti. A szeretet pedig összeköt.
- Növeli a bátorságot, vállalkozási készséget, sikerorientált-ságot. Mivel az orgazmus során az agy kap egy hatalmas energia impulzust, ami szétárad az agyban, ezért az agy minden területe elkezd aktívabban működni.

Ahhoz, hogy az agyban történő orgazmust meg tudjuk élni, csökkenteni kell azt az energia mennyiséget, ami az orgazmus során a külvilág felé távozik. A szexuális energia férfiaknál a péniszen keresztül az ondóval együtt, nőknél pedig a csiklón keresztül távozik a külvilágba. Ezt nevezem én külső orgazmusnak. Külső orgazmus esetén, kevesebb a központi idegrendszeri hatás, az élmény pedig rövid ideig tartó testi kielégülés. A kibocsájtott energia, mivel nem szublimálódott, egy idő múlva visszatér, és ismételt szexuális késztetést okoz. A belső orgazmus (ami felfelé, a központi idegrendszer felé irányul) váltja ki a fent ismertetett pozitív hatásokat. Ennek átéléséhez a szexuális tevékenység szabályozásának megtanulása: orgazmus visszatartás, összpontosítási készség, az energiák irányításának képessége, szükséges.

4. Szexuális késztetésünk következő pillére a vágy a szeretetre, társra, gyermekre, családra, összetartozásra. Ha mindezeket egy szóban akarjuk kifejezni, akkor azt mondjuk, hogy vágy az egységélmény megélésére más emberekkel, a társsal, a gyermekkel. Egységélmény megélése nélkül senki sem üdvözülhet. Ezzel kapcsolatos az egyik legnagyobb tévedése valamennyi vallásnak. A vallási vezetők úgy akarják az Istennel való egységélményt megvalósíttatni az emberekkel, hogy kihagyják a köztes fokozatot, az egységélmény megtapasztalását egy másik emberrel, a szeretett személlyel (személyekkel). Amikor egy másik embert teljes odaadással szeretünk, akkor benne az Istent éljük meg. Számunkra ő az, itt és most. Rajta, vele gyakoroljuk az egység megtapasztalását, az egységben való létezést annak minden örömeivel és lemondásával együtt. Csak azok hagyhatják ki ezt a fokozatot, akik kivételesen magasan fejlett lelkek, vagy már előző életükben megtapasztalták, és nincs szükségük

ismétlésre, de nekik nem is okoz problémát! A szeretet is energia, az energiának egy magasabb minőségű formája. Minél tisztábban (ragaszkodások, érzelmek, indulatok stb. nélkül) éljük meg a szeretetet, annál inkább önmagunk és a másik isteniségét tapasztaljuk meg általa, mivel a szeretet mindenkit átalakít, transzformál, tanít, nevel, szebbé, jobbá tesz. Amit megvalósítunk kicsiben, a családkban, az egy nagyobb léptekben is megvalósul, szétárad a környezetünkben.

Az egységélmény természetesen szexualitás nélkül is megélhető, de kevesen képesek rá. Ez egy segítség számunkra annak megvalósításához, hogy a társsal összetartozás élményünk legyen. Az egységélmény azt jelenti, hogy az asztrális-mentális energiamezők összefolynak. Az egységélmény lehetőséget ad a tapasztalatok cseréjére, energia, tudás, információ átadására, ami meggyorsítja azoknak a személynek a fejlődését, akik átélik. Egységélmény kialakulhat szeretkezés közben, szeretet átélése során, elmélyült kommunikáció során, a gyermekkel a várandósság, szoptatás során, és bármikor, ha valaki arra kinyílik.

5. A szeretet, az összetartozás és az egységélmény legmagasabb szintű megélése az emberi létformában a tantra. A tantra nem egyszerűen szex vagy szeretkezés, hanem minden, a totalitás. Sokkal kevesebben tapasztalják meg, mint ahányan állítják magukról, hogy gyakorolják. A tantrának az a lényege, hogy nemcsak az asztrális-mentális energiák folynak össze, hanem az egység minden energiaszinten létrejön. Ezt azért nem fejem ki tovább, mert biztos vagyok benne, hogy olvasóim még a megelőző stádiumokban tapasztalhatnak. Azért beszélek róla mégis, mert manapság divat lett tanfolyamokon tanulni a tantrikus szexet. Természetesen tanulni valamit sosem árt. Ezeken a tanfolyamokon biztosan átadásra kerül valami, ami szebbé és jobbá teszi a szexuális tevékenységet, vagy közelebb visz az egységélmény megtapasztalásához. De mindezek még csillagászati távolságban vannak a tantrától. A tantrában már nincs szexuális késztetés, már nincs késztetés, már nincs vágy! A létezés gyönyöre még jelen van, ezáltal az ember energiái folyamatos áramlásban és kicserélődésben vannak a többiekével, partnerkapcsolat esetén a választott személyével.

***Ösztönvilágunk (a központi idegrendszer tudattalan
szféráiban található rejtett információk)
befolyásoló hatása a szexuális tevékenységre***

Az általam felvázolt spirituális pszichológiai rendszer úgy kezeli a központi idegrendszert, mint egy számítógépet. (Most egyszerűség kedvéért a központi idegrendszer és az elmét azonosnak tekintem.) Ennek a számítógépnek létezik háttértára és operációs rendszere. A háttértár őrzi az összes jelen és előző élet programját (viselkedésmintáját, sémáit), az operációs rendszer pedig az éppen futó tudatos vagy öntudatlan programokat koordinálja. És ki a gazdája a számítógépnek? Amikor azt mondom: „*Én vagyok.*” Hová mutatsz? A fejedre? Nem! A melleid közé. A szívcsakra középpontjában van az igazi *Én vagyok*, az Önvaló, az örökkévaló tudatosságunk székhelye. A lélek, a számítógép gazdája, tehát nem anyagi természetű. A materialista pszichológia, mivel nem ismeri el a lélek anyagon túli természetét, ezért a lelket az elmébe helyezi, azzal azonosítja, és a lelki tevékenységeket az elme alá rendeli. Ez komoly zavart okoz az emberek lelki fejlődésében, mert emiatt azt gondolják, hogy lényiségük az elme tartalommal azonosítható. Az elme azonban, mint számítógép sohasem tudja irányítani önmagát, mint ahogyan a te számítógéped sem önmagát irányítja, hanem te vagy az irányítója. A materialista pszichológia azért nem tud segíteni az embereken, mert nem mondja meg, ki irányítja az elme-számítógépet. Az elmétől várja el, hogy az irányítsa önmagát, erre azonban az elme nem képes, mert ő csak kész programokkal, klisékkel dolgozik, azokat kombinálja. Ezeket a tárolt programokat sem felülről, sem megváltoztatni nem tudja, legfeljebb behelyezi a háttértárba, vagyis elfojtja. (Az UKTM spirituális önismereti tréninget végzettek mindezekről személyes megtapasztalásokat szerezhetnek, tehát nem kell elhinni, hanem meg lehet bizonyosodni felőle.)

Most vizsgáljuk meg hogyan hat az elme-számítógép működése a szexuális tevékenységünkre. Az elme-komputer őrizz minden szexualitással kapcsolatos ősi (még az állatvilágból származó) viselkedésmintát is. Ezek normális esetben a háttértárban elfojtva találhatók, bizonyos körülmények között (alkohol, drog hatására) azonban aktivizálódhatnak. Sőt a normális szexuális tevékenység elfojtása is előhívhat egy olyan elme programot, amely eddig háttérben

szunnyadt, vagyis egy – az általánosan elfogadottól eltérő – viselkedésminta manifesztálódik, betör a tudatba. Ilyenkor az illető önmaga sem érti, minek a hatására cselekszik, és miért vágyik arra, amit éppen tesz. Amikor arról olvasunk, hogy XY ezt meg ezt cselekedte, és megítéljük ezért, tudnunk kell, hogy ezek a viselkedésminták bennünk is jelen vannak, csak mi (még) nem tudatosítottuk őket. Mindaddig, amíg ezek a programok jelen vannak a tudatalattiban, sohasem lehetünk bizonyosak afelől, hogy nem járunk-e hasonlóképpen, mint az a személy, akit elítéltünk a viselkedéséért.

Ez természetesen nem ment fel senkit tettének a felelőssége alól. Az ember pontosan azért született embernek, hogy megtanulja az elme-komputer szabályozását. Erre már évezredek óta vannak jóga technikák, mert a keleti filozófiai rendszert követők már régóta tudják mindezeket, amit itt leírok. Bizonyos módszerekkel a fölöslegessé vált, töredékes elme programok kiirthatók, és többé nem zavarják meg az életet, és a lelki fejlődést. Amíg azonban valaki nem érik meg arra, hogy ezeket a technikákat tanulmányozza és gyakorolja, addig számára a mások szabad akaratát sértő, erőszakos elme mintákat a tudatalattiba kell száműzze, és ezt legegyszerűbben úgy tudja elérni, ha kerüli azok felszabadítását a drogok és az alkohol mértéktelen fogyasztása által.

Az elme tárol ezen kívül minden olyan megtapasztalást, amely az előző és jelen életben a szexualitással összefüggésben keletkezett. Ezek a megtapasztalások addig jelentenek akár pozitív, akár negatív motivációt, amíg megértésre nem kerülnek. Átadódnak továbbá a szülők szexuális viselkedésmintái, és ezek bekódolása már a születés előtt megkezdődik. Vagyis a születendő gyermek érzi, milyen kapcsolat van a szülők között, milyen körülmények között fogan, sőt a fogantatás körülményei determinálják azt, hogy milyen lélek tud belépni a nő méhébe. Ezért is tiltakozik ösztönösen minden nő a nemi erőszakból származó gyermek megtartása ellen. Az elme ilyen értelemben vett programozottsága miatt a gyermek később a megfelelő nemű szülő szexuális mintáját követi. A programozottság egy következménye, hogy a homoszexuális szülők fiú gyermekének, a leszbikus szülők lány gyermekének kevés esélye van felülni a szülői mintát.

Az eddigiek mélyebb megértésére vegyünk egy példát. A katolikus papok számára elő van írva a cölibátus. A cölibátus egy elme

programként lesz bekódolva. A tudatalatti, amikor értelmezi a tiltó programot, a következő dekódolást teszi: „*nem élhetnek nővel nemi életet*”. Ezen kívül az elme letiltja az onanizációt (maszturbációt) is, mivel az még jelen van az Ószövetség idejéből egy meg nem értett töredék programként. Mindez szexuális elfojtást eredményez, ami két irányban törhet ki, pedofília vagy homoszexualitás. Az elme ezeket azért nem tiltja le, mert amikor a cölibátust dekódolja, egyszerűen nem vonatkoztatja a szexuális tiltást az azonos nemű és a semleges nemű (gyermek) egyedekre. Ebből a példából érzékelhetjük azt, ahogyan az elme hibázik az elme programok merevsége miatt. Ha valakiben a cölibátus, mint a lélek programja van jelen, annak nem is okoz problémát a betartása!

Mi lenne a megoldás?

1. A cölibátus eltörlése kikerüli, de nem oldja meg a problémát. Kevesebb lesz a pedofil és homoszexuális pap, de attól még senki sem érti meg jobban saját szexuális késztetéseit.

2. Az onanizáció tiltásának kikapcsolása. Most nézzük meg honnan ered ez a tiltó program. Az ószövetségi történet szerint Onan feleségét kérdőre vonták a közösségben, hogy neki miért nincs gyermeke. Ő úgy védekezett, hogy noha a férje él vele, de magját a földre pazarolja. Emiatt Onan kirekesztette a zsidó közösség, megvetett ember lett. A történet megértéséhez némi háttér információra van szükségünk. A zsidó közösségekben mindig az első szülött fiúra szállt a vagyon, és ő volt köteles gondoskodni a család megőregedett nő tagjairól is miután azoknak meghalt a férjük. Ezért akart minden nő fiút szülni, mert ha nem volt neki, akkor nyomorban végezte. A lány, ha férjhez ment, akkor a férfi családjához került, és annak az alárendelt tagjává vált, így ő nem tudott gondoskodni az anyjáról. Ha egy nő még szülőképes volt, de meghalt a férje, és nem volt fiú gyermeke, akkor a férjének a legközelebbi férfi rokona köteles volt feleségként magához venni, és gyermeket nemzeni neki. (Ez a szokásjog a korai kereszténységben is tovább élt egy ideig.) Onan ezen szokásjog alapján vette el azt a nőt, aki bepanaszolta a közösségben. Onannak történetesen már több feleségétől sok gyermeke volt, és nem lévén gazdag ember, nem akart több gyereket, sőt azzal is tisztában volt, hogy a nő az elhunyt férjét fogja megszülni. Feleségétől nem tagadhatta meg a gyermekáldást, mert erre a nőnek joga

volt. Így a megszakított közösülést választotta, azt gondolván, hogy nem fog kiderülni. Onant tehát nem azért ítélte el a közösség, mert maszturbált, hanem azért, mert nem termékenyítette meg a feleségét. Miután a bibliamagyarázók sohasem tárták fel a valóságot erről a kérdésről, ezért a férfiak tudatalattijában egy hibás elme minta száll apáról fiúra, és öntudatlanul fejt ki a hatását. (Van energetikai oka is a maszturbáció tiltásának azok számára, akik lelki életet akarnak folytatni, ld. következő fejezet).

3. Magasabb tudatosság kifejlesztése, ami lehetővé teszi az elmeszabályozást, és a szexuális energia szublimálását elősegítő technikák alkalmazása a papi gyakorlatban. Ehhez azonban a katolikus papoknak jógázniuk kellene, ami ugyebár annak elismerését jelentené, hogy a kereszténység a jelenlegi formájában nem elegendő a hiteles papi tevékenységhez. Ennek beismerése helyett inkább hajlanak majd arra, hogy az első pont szerint tegyenek engedményeket.

Tudatosságunk, spirituális elkötelezettségünk, elveink hatása a szexuális tevékenységre

Tudatosság alatt azt értem, hogy milyen szinten található az egyén önazonosítása, vagyis önmaga melyik részével azonosítja magát. Egész más szexuális viselkedés jellemez egy olyan embert, aki testi önazonosításban él. Ő azt mondja: én a testemmel vagyok azonos, a testem erre és erre vágyik, megadom neki. Miért ne tenném? Vagyis észlel egy vágyat, keres hozzá megfelelő partnert, és kielégíti a vágyát. Nem filozofál azon, hogy ez kinek jó vagy rossz. A legtöbb férfi így viszonyul a szexhez. A testi önazonosítás a szexualitás megélését is a testi síkra korlátozza, vagyis nem igazán lehet vele átlépni egy következő fokozatba. Ugyanis akik így élik meg a szexet, a vágy elmúltával keresnek egy másik személyt, aki vágyat ébreszt, majd ismét másikat, és ezt folytatják. Nekik alapvetően mindegy lesz, hogy az illető milyen nemű, tulajdonságú stb. A lényeg, hogy vágyat ébresztett, és azt ki kell élni. Talán nem meglepő, hogy ez a testi megelégségi szint okozza a legkevesebb szexuális problémát legalábbis az illető számára. A partner már másképpen vélekedhet erről, de az itt nem jön számításba. Ebben az esetben ugyanis csak testi egységélményt lehet az illetővel megélni, magasabb szintű

összehangolódást nem is igényel, sőt menekül tőle, ha véletlenül útjába akad. A testi önazonosításon belül három további szintet különböztetünk meg, attól függően, hogy melyik csakra (egyes, kettes, hármas) energiaminőségének van domináns hatása az egyénre. Ennek további kifejtésétől most eltekintek.

Ha az illető az asztrális testével azonosítja magát, az egyet jelent azzal, hogy ő az érzelmeivel azonosul. Az ilyen emberek számára az a fontos, hogy a szexben legyen jelen érzelem. Ő akkor élvezi a szexet, akkor tudja a másiknak átadni magát, ha kettejük között érzelmi kapcsolat alakult ki. Ennek nem kell feltétlenül kölcsönösnek lennie, elég, ha az érzelem központú személy azt képzei, hogy kialakult. Ha benne kialakult, akkor a vágyát rávetíti a másikra, és létrehozza magának azt az érzelmi illúziót, ami szükséges a szexuális önátadásához. Így érez a legtöbb nő. Nem kétséges, hogy ebből lesz a legtöbb szexuális és szerelmi csalódás az egyén számára, ugyanis az érzelmi illúzió teljesen megakadályozza a tisztánlátást abból a szempontból, hogy mire is lehet számítani a partner részéről. Noha számtalan csalódással jár, annyiban mégis előremutató, hogy az illető legalább ideig-óráig megél egy asztrális (érzelmi) egységélményt a partnerrel, ami számára meghatározó élmény marad, és újra ezt fogja keresni. Ez a szintet a (megtisztítatlan) négyes (szív) csakra energiaminősége jellemzi és hatja át.

A következő szint, amikor az egyén a mentális testével azonosítja magát. Ekkor úgy éli meg, hogy ő gondolatvilágával, gondolkodásmódjával azonos, tulajdonképpen az elméjével (az elmetartalommal) azonosul. Ekkor az illetőnek elvei vannak, méghozzá fixa ideák. A partner legyen ilyen-olyan, a kapcsolat töltsön be meghatározott szerepet. Ő adott embertípust keres, és a partnerkapcsolatban is tudatosan a céljának megvalósítására törekszik. Ritkán éri csalódás, mert józan, de a legritkább esetben vallja boldognak magát. Az elvek nem mások, mint az elmében tárolt, és előre kódolt programok. A kódolást többnyire a szülők végzik, öntudatlanul, még gyermekkorban. Bekódolják az anya és apa mintát, és a felnövő gyermek eszerint fog működni. Miután a program merev, eltérni tőle alig lehet, nem enged kibúvót, és a boldogság megtapasztalása kicsúszik az egyén kezei közül. Ezt a szintet az ötös-hatos csakra (megtisztítatlan) energiaminősége jellemzi és hatja át.

Ennél a szintnél kell tárgyalnunk a vallási elmemintákat is, mert azok is csak programok. A legtöbb ember nem azért vallásos, mert valóban hívő, hanem azért, mert arra programozták. Náluk a vallási elmemintával, isten nevében, a szexuális tabukat is bekódolják. Ennek lesz az eredménye az, hogy bizonyos esetekben tiltott, más esetekben (pl. házasságon belül, gyermeknemzés céljából) megengedett lesz a szex. Ehhez azonban istennek direkt módon semmi köze nincs. Mivel Isten semmit sem tilt, hanem azt mondja, menj és tapasztalj, ezáltal fogod megismerni önmagad, a világot és Engem! Ez azonban nem jelenti azt, hogy érdemes bármit kipróbálni, mert sok mindent már kipróbáltak előttünk. Minden vallás szentírása emberek sorsán keresztül ismerteti a korábbi generációk szexuális élményanyagát, annak következményeivel együtt. Alig van azonban olyan személy, aki valóban érti a szentírások mélyebb értelmét, és át is tudja azt adni. Emiatt a szentírások által sugalmazott erkölcsi normák dogmatikus értelmet nyernek, és betarthatatlanná válnak a jelenkor embere számára. A dogmák (akár szexuális, akár más) tehát mindig az elmeprogramok termékei, amelyek az állítások nem tökéletes megértéséből fakadnak.

A kauzális szintű tudatosság már betekintést enged az előző és jövőző életekbe, és a jelen életet egy folyamat részeként kezeli. Ennek hatása van a partnerkapcsolatra is, hiszen az illető tudja, hogy a vonzás-taszítás oka a jelenben egy múltbeli karmikus emlékenyom, amit fel kell oldani, hogy a karmikus kötelék elszakadjon. Ezért, aki ezen a szinten tudatos, az úgy választja meg a kapcsolatait, hogy a régi feladatokat ledolgozza, újakat pedig ne gyűjtsön be. A kauzális szintű tudatosság az első lépés a kozmikus szeretet irányába, amely lehetővé teszi, hogy a tiszta szeretet, és ne az érzelmek által motivált illúzió hassa át a partnerkapcsolatot is. Az egyén ezen a szinten elvileg bárkivel tud élni, de mégis azzal él, akivel kölcsönösen a legnagyobb fejlődési lehetőséget tudják biztosítani egymás számára. A szexualitás pedig azért nem okoz gondot, mert a tiszta szeretet fenntartja az érdeklődést egymás iránt, és a szexuális energia irányítását elsajátították. Elvileg kinyílik a lehetőség egy (szinte) totális egység-élmény megtapasztalására egy másik személlyel az emberi minőségben, amely aztán mintaként szolgál majd a még magasabb szintű egységélmények megéléséhez. Eddig a szintig bárki el tud jutni, ha megfelelő spirituális iskolázásban részesül. Ezt a szintet a hatos

csakra fölötti terület energiaminósége jellemzi és hatja át. Az e fölötti tudatállapotok már nem abba a kategóriába tartoznak, ahol a szexualitás lenne a fő probléma, ezért ezek ismertetésétől most eltekintek.

Eltérések az általánosan elfogadott szexuális normáktól

A spirituális pszichológia, amely az én szemléletmódom, minden emberi cselekedetet abból a szempontból vizsgál és értékeli, hogy az előmozdítja-e az egyén visszavezetését az Egységhez vagy hátráltatja. Ilyen értelemben tekintek egyes szexuális viselkedésmintákat elfogadhatónak vagy kerülendőnek, de semmiképpen sem elítélendőnek, hiszen minden ítékezés mögött önmagunk elfogadásának hiányosságai állnak. Ha valaki valóban a minden létezővel való Egységet akarja megélni, akkor úgy kell tekintenie minden történésre, hogy az valójában benne zajlik. Az én részeim (embertársaim) tudatlanságból tesznek bizonyos dolgokat, amelyekkel ártanak elsősorban önmaguknak, másodsorban más embertársaimnak. Kötelességem felvilágosítani és segíteni őket amennyire a lehetőségeim engedik, és ezzel a feladatomat bevégeztem.

Eltérések:

1. Pedofília

Az emberi csakrafejlődés szabályai szerint minden energiaközpont fejlődése hét évig tart, és hét évenként lépünk eggyel magasabb szintre, majd ha még marad idő az életünkből, akkor a folyamat előlről kezdődik. Ez akkor igaz, ha a fejlődés nem reked meg valamely csakránál energetikai, érzelmi stb. blokkok miatt. Ebből az következik, hogy hét év kell az első (gyökér) csakrára, ennek során a fizikai test megismerése, és a lélek fizikai testhez történő kapcsolása a fő feladat. A következő hét év a kettes (szexuális) csakra fejlődéséhez szükséges, ami a szexuális energiák megismerését, és alapfokú szabályozásának megtanulását eredményezi. További hét év a harmas (elosztó-) csakra aktivitásával függ össze, amely az egyéni akarathoz a család és a társadalom elvárásaihoz, igényeihez való illesztését hivatott kifejleszteni. Ezért egy ember 14 éves korában tekinthető fizikailag ivarérettnek, és 21 éves korában tekinthető szociálisan érettnek, ha a fejlődése zökkenőmentes. 14 éves korig

minden szexualitással összefüggő erőszakos fizikai és/vagy pszichikai hatás, 21 éves korig pedig a pszichikai hatások is hátrányosan befolyásolják és károsítják az ember fejlődését. Ebből következik, hogy a fejlődés károsítása nélkül a nemi életet 14-21 éves kor előtt nem célszerű elindítani, és ebben az egyén szabad elhatározását és egyéni adottságait maximálisan tekintetbe kell venni. Ha a pedofiliát elkövető egyén nem tartja tiszteletben a másik életkori adottságait, akkor arra a társadalomnak a mindenkorai törvények szerint reagálnia kell. Ugyanez vonatkozik minden olyan esetre, amikor a szexuális zaklatást elszenvedő egyén nincs a teljes tudatosságának birtokában (pl. szellemi fogyatékos) függetlenül a korától. Tehát az ember 21 éves koráig nem teljesen érett személynek tekintendő, és így fokozott védelem illeti meg a társadalom felnőtt tagjai, elsősorban a szülők részéről. Többnyire a pedofil egyének is valamilyen szempontból fogyatékosnak tekinthetők, azért követik el cselekedetüket. A társadalom jobb híján elkülönítéssel (börtön) tudja megoldani ezeket a helyzeteket a leghumánusabb, de nem a legeredményesebb módon. (A bűnözést és kezelésének megoldási lehetőségeit később fogom kifejteni.)

2. Szexuális erőszak

Ha felnőtt egyénnel történik szexuális erőszak, akkor már az áldozat felelősségét is fel kell vetni. Hangsúlyozom, hogy én a spirituális pszichológia szempontjából tárgyalom a kérdést és nem a büntetőjog szempontjából. Ilyenkor az áldozat önismeretével kapcsolatos problémák vethetők fel. Egy felnőtt embernek ismernie kell a társadalmat, amelybe született, saját erőit, képességeit, szembe kell néznie tudatalatti vágyaival, félelmeivel, amelyek előrevetítik, hogy áldozattá válják. A szexuális erőszak megtörténte előtt mindig vannak előzetes jelek, amelyekre nem figyel az illető, és nem tesz semmit annak elkerülése érdekében. Alapvetően azért vagyunk fizikai testben, hogy meg tapasztalásokat szerezzünk, és azokból tanuljunk. Minden fizikai síkú meg tapasztalást előre lehet modellezni, és fel lehet rá készülni. Pl. elképzelem, hogy mi lenne, ha megerőszkolnának, mit cselekednék, hogyan viselkednék. Sorra veszem a lehetséges megoldásokat. Ennek eredménye, hogy nem ér felkészületlenül a helyzet, sőt lehet, hogy a modellezés során olyan megértésre teszek szert, ami fölöslegessé teszi a fizikai síkú meg tapasztalást.

A másik oldal az elkövető oldala. Említettem, hogy a szexuális erőszak oka alapvetően az, hogy a kettes csakra szexuális energiáit nem tudja kiélni a személy, de nem elfojtja, hanem a hármasba emeli. Mivel az energia ezen a szinten elakad, ezért szexuális (vagy akár élet elleni) agresszióban nyilvánul meg. Az állatokban a létfenntartási és a szexuális ösztönszint beépített korlátozó programokkal szabályozott (pl. egy állat nem harapja át egy azonos fajú állat torkát, csak egy másikat, mert van egy faj specifikus tudatossága; „én róka vagyok, ő is róka, ő pedig nyúl”). Az emberben ezek a korlátozó programok fel lettek oldva, és az ember kezébe lett adva, hogy az agy magasabb tudatossággal bíró részeinek birtokában önnön tevékenységét beszabályozza, ezáltal magát a faján belül szocializálja. Ha erre valaki nem képes, akkor annak az adott társadalom büntetését, plusz az Univerzális (Isteni) Törvény visszahatásait is el kell viselnie, ami a tanulását szolgálja.

3. Prostitúció

A prostitúció csak akkor tekinthető büntetőjogi kérdésnek, ha erőszakkal áll kapcsolatban. Prostitúció mindig volt és lesz, ezért a prostitúciót szabályozni kell. A legcélszerűbb, ha kijelölt helyeken, és ellenőrzött körülmények között folyik. Ha két felnőtt ember szabad akaratából köt egy egyezséget, amellyel egymást nem károsítja, akkor azt tiltani szükségtelen, szabályozni pedig csak annyiban szükséges, hogy mások életét, erkölcsi felfogását ne zavarhassa meg. Külföldön jól működnek az erre a célra kijelölt negyedek. Ez nem jelenti azt, hogy személy szerint egyetértek vagy támogatom a prostitúciót, mivel ismerem a személyiségre kifejtett romboló hatásait. A prostituáltban a test, a szellem és a lélek nincs egységben, ami mindenképpen a személyiség torzulásához, és egyfajta önbüntetéshez vezet. A prostituáltakat büntetni azért is szükségtelen, mert pont elég baj az nekik, hogy prostituáltak.

Ezzel a kérdéskörrel kapcsolatban szükséges még szót ejteni arról a pornó szintjét súroló vagy nyíltan pornográf információ áradatról, amely a médiákon keresztül éri az embereket. Minden képi információ, amivel bombázzuk az agyat, bevésődik, és összeállhat egy komplett programmá, viselkedésmintává a nem kellően tudatos személyekben (pl. gyermekek vagy alacsony önismereti szinttel rendelkező egyének). A bevésődést követően az egyén belső

programként ismeri fel ezt, és számára természetesnek tűnik, hogy a felismert viselkedésmintát megvalósítsa, kipróbálja a külvilágban. Azon már nem gondolkodik el, hogyan került az elméjébe az a minta, amit végrehajt. Ezért szükséges a médiák fokozott (ön)kontrollja, hogy ne közvetítsenek a személyiségfejlődésre káros információkat. A pornográfia céljára külön csatorna kijelölését meg lehet fontolni, hogy nézhesse, aki akarja saját felelősségére (ha gyermek néz ilyen, az mindig a szülő felelőssége).

4. Maszturbáció

A maszturbáció nem általánosan elfogadott szexuális viselkedési forma, tiltása, elutasítása többnyire vallásos programozottságra utal. Ez úgy alakul ki, hogy a szülők, és/vagy vallásos neveltetés kapcsán, a vallást képviselő személy (pap, tanító) öntudatlanul vagy tudatosan átadja a saját viselkedésmintáját a fiatalnak. A vallásos viselkedésminta a szexualitás elfojtását valósítja meg, ami azt jelenti, hogy az egyén a külvilág felé a kettes csakrán nem ad le szexuális energiát, hanem a csakrát, mint egy szelepet lezárja. Ezzel semmi gond nem lenne, ha ez tudatos szabályozottság lenne, vagyis, ha akarom, leadok, ha nem akarom, nem adok le. A tudatos szabályozottsággal szemben a vallásos programoknál egy öntudatlanul működő elme-program futtatásáról van szó, vagyis sem tanító, sem a tanuló nem érti, ami történik. A fiatal, aki befogadja a tanítást, később vagy nem bírálja felül a viselkedésmintát, mert elfogadott egy vallási előírást, vagy felülbírálja, és maszturbál, de azt büntudattal reagálja le. Erről részletesebben a vallásos elmemintákkal foglalkozó fejezetben fogok írni.

5. Közösülés állatokkal

A témát azért kell érinteni, mert gyakoribb, mint gondolnánk. Az állatot azért részesítik előnyben egyes emberek, mert nem beszél (ki és vissza), nem lehet benne csalódnia, hiszen idomított gépként reagálja le a gazda kívánságát. Az állat nem partner abban az értelemben, hogy nem szolgál személyiségtükörként, mint egy ember, vagy ha mégis (mint pl. a kutyák), akkor könnyebb hárítani. A szexualitásnak az ilyen típusú megélésével az a legnagyobb pszichológiai probléma, hogy függőséghez vezet, mégpedig az állattól való függőséghez. Aki állattal él, az állattá minősíti magát. Lehet, hogy soha

senki emberfia számára nem fog kiderülni, de a fizikai halált követően van egy önmagunkkal való szembenézés, ami sokkal keményebb, mint bármely büntetés, amit itt a Földön meg tapasztalunk. Ezt Isten büntetéseképpen interpretálják a vallások, de Istennek köze nincs hozzá. Nyugodjatok meg, Isten nem büntet, mindent megbocsájt, mert Ő megért benneteket! Ti büntetitek saját magatokat, mert nem tudtok magatoknak megbocsátani! Ez a halál utáni önmagunkkal való szembesülés független attól, hogy milyen hitrendszerben élt az illető. Ateistákra is vonatkozik. Nincs alóla kibúvó. Ennek magyarázatával most adós maradok, működési elvét máshol fogom kifejteni.

6. Homoszexualitás

A homoszexualitás nem bűncselekmény, nem betegség, hanem egy állapot. Minden állapoton lehet változtatni, ha az illető valóban törekszik rá. A homoszexuális egyén többnyire nem törekszik erre. Az orvosi pszichológia éppen azért, mert nem tud az állapottal mit kezdeni, genetikai hajlamra stb. hivatkozva felmenti a homoszexuálisokat a változtatás, mint személyiségfejlődési folyamat alól. Én nem teszem meg ezt a szívességet, hanem visszahelyezem a homoszexuálisokra saját keresztjüket, hordozzák, vagy tegyék le. Mindkettőre van módjuk.

Amit előzetesen tudnunk kell, hogy mindenki, aki belép egy fizikai testbe, maga választja meg a nemét, vagyis azt, hogy női vagy férfi testet kap-e. Ha női testet választott, akkor azt azért teszi, mert nőként akar megnyilvánulni az anyagi világban és fordítva. Ha valaki nem a fizikai testének megfelelő nemi identitás szerint akar élni, az már eleve diszharmoniót okoz a test, szellem, lélek egységében, mert nem fogadja el saját döntését, hanem a felelősséget a szülőkre, génekre stb. hárítja. A felelősség másik része a társadalom többségével szembeni felelősség, mivel mindenki azt vállalja, mielőtt belép a testébe, hogy felnövekedve saját személyiségét és vállalt feladatkörét integrálja az össz társadalmi egységbe, építve nem pedig rombolva azt. Ez tehát a másik pont, ahol az Egység zavart szenved. A homoszexuális helyett, hogy az Egység visszaállítására törekedne önmagával, elvárja a társadalom tagjaitól, hogy ők változzanak meg, és fogadják el természetesnek az állapotát. Nem megérteni törekszik az állapotát, nem megismerni igyekszik saját tudatalatti motivációit,

hanem egy elvárással lép fel, hogy neki is lehessen csinálni, amit mások heteroszexuális kapcsolatban megvalósíthatnak (házasság, család, gyerek). Nem szolgálja a homoszexuális egyén személyiség-fejlődést az, ha a társadalom mindezt lehetővé teszi számára, mert ez azt jelentené, hogy a társadalom támogat egy téves viselkedésmintát. A homoszexualitás, mint állapot, egy hibás elmeprogram megvalósítása a gyakorlatban. Mindenkinek joga van saját elme-komputerén hibás programot futtatni, mert ez a világ arról szól, hogy itt bármit ki lehet próbálni, de ahhoz már nincs joga, hogy hibás elmeprogramját, mint vírust a számítógépeken, elterjessze a társadalomban. A gyermek 7-14 éves koráig ösztönösen a szülők (nevelőszülők) viselkedésmintáját követi, csak ezt követően kezdi felülbírálni azt. Általában azonban a legtöbb ember egész életében a szülői viselkedésminta mellett marad, ezért a minta generációról generációra csak lassan változik. A gyermek felnőttként a szülők partnerkapcsolata alapján választ társat, magas tudatosság kell ahhoz, hogy ettől függetleníteni tudja magát. Éppen ezért a homoszexuálisok gyermekvállalása potenciálisan a homoszexualitás bővített újratermeléséhez vezet. A szülőnek óriási felelőssége az, hogy gyermekének megfelelő viselkedésmintát adjon át.

A homoszexualitás lehetséges okai:

- a) Előző életből származó, le nem zárt kapcsolat valamely személlyel. Pl. Jancsi nagyon szerette Juliskát, de nem tudták megélni, most ismét megszületnek, de Juliska férfi testet választ. Találkoznak, és ellenállhatatlan vonzódást éreznek egymás iránt. Ez a vonzódás olyan erős lehet, hogy ledönti a szexuális tabukat. Két lélek, akik előző életből ismerik egymást, és mit sem tudnak erről, azonos vagy ellenkező nemű esetben is erős vonzalmat érezhetnek. Azzal, hogy két azonos nemű szereti egymást vagy vonzódnak egymáshoz, semmi gond nincs, valójában hasonlóan kellene szeretni minden embert, de az ilyen vonzódásokat nem kell szükségképpen szexuális formában megélni. Ha a partner ellenkező nemet választott, akkor pont az lenne a cél, hogy ne szexuális kapcsolatként, hanem érzelmi alapú kapcsolatként tapasztalják meg egymással a szeretetet.

- b) Előző és/vagy jelen életbeli kellemetlen megtapasztalások az ellenkező nemmel, amelyek a másik nem gyűlöletéhez, elutasításához vezetnek. Ilyenkor az egyén heterokapcsolatban nem tudja kielégíteni a szexuális vágyát, ami a kiélés hiánya miatt homo irányba fordul át. Teljesen hasonló helyzet áll elő akkor is, ha az egyén valamilyen vallási fogadalmat tett (cölibátust vállalt). Mindegy, hogy tudatos vagy öntudatlan okokból, de az elme blokkolja a kettes csakrárt. A szexuális energia azonban utat tör egy olyan irányban, amely kevésbé van blokkolva, és az azonos nem irányába fordítja át a testi vonzalmat. Mind az a) mind a b) esetben az előző élet, a gyermekkori trauma vagy a tudatosan vállalt blokádnak feloldásával, tudatosításával a szexuális érdeklődés hetero irányba fordítható vissza. A trauma feloldása mindenképpen célszerű lenne, hiszen azt az egyén a következő életébe viszi tovább, ha nem oldja meg. Éppen ezért a homoszexualitás sok esetben egy háritási mechanizmus, hogy ne kelljen foglalkozni azzal, mi is az egyén baja a másik nemmel.
- c) Hosszú pl. börtönben eltöltött idő során a szexuális érdeklődés a homoszexualitás irányába fordul. Ennek oka szintén a heteroszexualitás kiélésének hiánya. A börtönben a cellatársak addig cserélődnek, amíg végül olyanok találkoznak, akik képesek egymással megegyezni vagy egymás akaratát betörni a kölcsönös vágykielégítés céljából. Ilyenkor az elme először tiltakozik és ellenáll, de egy idő után a túlélés érdekében feladja a harcot, és befogadja a homoszexuális viselkedésmintát, ami a folyamatos gyakorlás során rögzül, és megszokássá válik. Ezt követően, ha az egyén kikerül a börtönből, már akkor sem tud változtatni, mert a rögzült elmémintát nehéz lecserélni. Többnyire az alsó csakrák tudatosságának szintjén mozgó emberek kerülnek eleve börtönbe, így velük dolgozni a változáson kb. olyan mintha az ember kiszáradt kutat akarna vízzel feltölteni. Legcélszerűbb hagyni, hogy kiéljék hajlamaikat, ha nincs bennük készítés a változásra.
- d) Ha a heteroszexuális vágy olyan mértékben kiélésre került, hogy már nem okoz izgalmat és örömet, de az orgazmus iránti vágy még megmaradt, akkor a vágy ismét homo

irányba fordul, mert csak az biztosítja a megfelelő izgalmi állapotot. Ez az eset legtöbbször a médiaszereplőknél és a művészvilágban fordul elő. Ilyenkor az egyénnek már annyi hetero kapcsolata volt, mint égen a csillag és egyik olyan, mint a másik. Tehát valami mást kell csinálni, hogy orgazmus legyen. Sok esetben a homo vágyait is hasonlóan kiéli az egyén, és egyre meredekebb dolgok kellenek az áhított orgazmushoz. Ez egyfajta orgazmus függőség, az egyén ebből merít erőt és örömet, mert már semmi másban nem talál. Így bármit megtesz az orgazmusért.

A homoszexualitásban azt érdemes elemezni, hogy miért válik függőssé, amiről az illető nem tud lemondani, míg a heteroszexualitás sosem válik azzá. A homoszexualitás, amíg azt páros maszturbációként éli meg valaki, magánügy. Igazából magánügy is maradna, ha a homoszexuálisok, jogaikat hangoztatva, nem csinálnának belőle közügyet.

7. Anális szex

Az anális szexet azért tárgyalom külön pontban, mert noha a homoszexuálisok használják főleg, terjed a hetero kapcsolatokban is. Ebből a szempontból a kulcs az anális szex működési mechanizmusának megértése, ekkor ugyanis függőség (anális fixáció) alakulhat ki. Normális esetben a bélhámsejtek kétféle ingert közvetítenek az agy felé, egyik a teltségérzet, a másik a kitolási inger. Ha ettől eltérő típusú inger keletkezik a végbélben, akkor az extrém mértékű szexuális izgalommal jár. Miért? Ennek oka, hogy az ott található rengeteg idegvégződés egyszerre küld jelet az agy felé, amely ingerület ugyanazokat a felszálló idegpályákat használja, mint a nemi szervek. Az agy szexuális késztetést kapcsol az alulról jövő ingerekhez, miután nem tudja azokat másképpen értelmezni, mert ugyanazokon a pályákon ugyanarra az agyterületre érkezik a jel. **Az extrém szexuális késztetés oka tehát az elme tévedése.** Aki ezt nem hiszi, adjon magának sós vizes beöntést. Ugyanezt a hatást fogja tapasztalni. Mindegy, hogy sós vízzel vagy más módszerrel ingereljük a bélhámsejteket, ugyanaz az eredmény. (Ezt az indiai jógik már régóta tudják, csak ők a szexuális késztetéstől való megszabadulásra használják fel a jelenséget.)

A normál szexnél a férfiből az energia kifelé áramlik a nőbe, tehát a férfinak *kiáradó*, míg a nőnek *befogadó* orgazmusa van. Az anális szexnél a befogadó férfiben felfelé áramlik az energia az agy irányába, tehát befogadó típusú orgazmust él át, amelyet férfiként csak így tapasztalhat meg. A kiáradó, tehát férfi szerepet játszó egyén pedig a bélhámsejtek kitolási reflexét használja fel az élvezetre. Hasonló hatást növel csak akkor tud megtapasztalni, ha a nőnek hüvelyi orgazmusa van, ez pedig ritka. A kitolási reflex azon az elven működik, hogy a végbél – összeszorulással – kitolni igyekszik minden tartalmat, ami belé került. Tehát itt sem szexuális funkcióról van szó, hanem egy feltételes reflex szexuális élvezetre való felhasználásáról. Minden sejtünk önálló, sejtszintű tudatossággal rendelkezik, ami ahhoz elég, hogy a feladatát rendeltetésszerűen elvégezze. Akkor van egység a test és a lélek között, ha minden egyes sejtünk pontosan azt a funkciót tölti be, amelyre létrejött. Ekkor nem keletkezik betegség, a sejtek nem rákosodnak el, hanem hibátlanul végzik a dolgukat. Ha mi más funkciót kapcsolunk egy sejtcsoporthoz, mint ami annak a dolga, akkor azt a feladatot nem tudja ellátni, és betegséggel reagálja le.

Az anális szexet más okból is célszerű kerülni mind a hetero, mind a homo kapcsolatokban. A gerincvelőben történő információáramlás irányai úgy működnek, hogy az agyból lefelé áramlanak a parancsok, míg a gerincvelőben a bélcsatorna idegsejtjeinek információi felfelé. A bélcsatornát millió olyan idegsejt hálózza be, amelynek a tudatossága sejtszintű tudatosság. Ebből az információ mennyiségből alaphelyzetben csak az éri el az agyat, amely az alapfunkcióval függ össze, de orgazmus esetén más a helyzet, mert akkor az elme bizonyos korlátozó funkciói kikapcsolnak. Amennyiben pl. szexuális célra van felhasználva egy olyan sejtcsoport, amelynek alapból nem ez a feladata, akkor hibaüzenet keletkezik, amit az elme megpróbál korrigálni. Az agy kap egy impulzust a millió bélhámsejttől: „nekünk nagyon jó ez az inger, de nem tudjuk mi ez, és miért jó, értelmezd, és csináld még”. Az elme próbálja értelmezni és szétársztja az agyban, megkérdezi a többi idegsejtet: „mondjátok meg mi ez, és miért jó?” Végül az elme a valós helyzet megértésének hiányában az alulról jövő ingert az orgazmussal kapcsolja össze. Így a millió bélsejt a maga parányi tudatosságával szép alattomosan

átveszi az irányítást egy magasan fejlett agykéreg felett. Ezáltal lesz az anális szexből az egyént függőségben tartó viselkedésminta.

Az anális szexszel felszabadítható egy olyan információhalmaz, amely az átlagember előtt el van zárva a mély tudatalattiban. Azért, mert nincs felkészülve arra, hogy feldolgozza. Az anális szexet végzők körében viszont a mély tudatalatti tartalma bekerülhet a tudatba, és felkészültség híján ők sem képesek feldolgozni. Ezért, hogy elnyomják ezeket a mély tudatalatti tartalmakat, alkoholhoz, droghoz folyamodnak. Ha művészek, akkor „műalkotás” formájában tárják fel előttünk, vagy megvalósítják saját mély tudatalattijuk programjait az anyagi világban. Ezekből a mély tudatalatti tartalmakból születnek pl. azok a filmek, amelyeknek szörnyek, zombik, vámpírok, szellemek stb. a főszereplői és a legvadabb erőszakos cselekedeteket követik el egymáson vagy az emberen. Ezeket a borzalmakat, amelyek tehát a saját megtisztítatlan tudatalattijukból származnak, feldolgozatlanul tárják a néző elé, aki pláne nem tud vele mit kezdeni. A hatás a legveszélyesebb a gyermekekre és az alacsony tudatosságú személyekre, akik valóságként fogadják be az „alkotást” és számukra természetes lesz, hogy ezt kell megvalósítani, mert saját belső programjukként élik meg. Az eredmény az erőszakos cselekmények mennyiségének és mértékének növekedése, miközben az elkövető maga sem érti, hogy mindezt miért csinálta, sőt el sem tudta magáról képzelni, hogy ilyesmire képes, továbbá az elmeegógyintézeti ápoltak számának megugrása lesz. **A spirituális pszichológia ezt a jelenséget a mély asztrális világ támadásának nevezi, amely nem más mint önnön tudatalatti világunk tudatba való betörése anélkül, hogy számottevő eszközünk lenne ezen tartalmak kezelésére.**

Az olvasóban felmerülhet a kérdés, hogy honnan veszem én az itt leírtakat. Nos, az indiai jóga rendszerek már réges-rég feltárták az itt emlegetett tudatalatti tartalmak felszínre hozatalának szabályozott módját a kundalini jóga révén. A jogagyakorlataim által szembesültem azokkal a tudatalatti tartalmakkal, amelyeket az anális szexet végzők hoznak magukban felszínre, de képes voltam ezeket feldolgozni, mivel megvan hozzá a tudatosságom és a képzettségem. A felelősségemhez tartozik, hogy felhívjam a figyelmet ennek a folyamatnak a veszélyeire, mert megjártam a belső út (belső önfeltárás) jelentős részét. Az anális szexet végzők nem járták meg, és nem tudják, mit cselekszenek. Önmagának mindenki annyi kárt

okoz, amennyit akar, de másokat kíméljen meg saját tudatalattijának mocskától, és főleg ne akarja azt „műalkotásként” eladni. A téves elmemintát követő, anális függőségben élő, öntudatlan emberek számára nem javasolt gyermek örökbe fogadása, hiszen még önmaguk megértéséhez sem nőttek fel.

Mindazonáltal rendelkezésére állok mindenkinek, aki az állapótán az Egység irányába szándékozik változtatni. A siker attól függ, hogy milyen szinten áll az illető tudatossága. Ha képes a tudatosságával a gyakorlatokat követően az elme szintje fölé emelkedni, akkor képes lesz fölülírni saját elmeprogramjait, viselkedésmintáit. Az elme fölé emelkedés képessége pedig kizárólag attól függ, hogy képes-e hinni az illető abban, hogy ő nem azonos az elmével, hanem ő egy magasabb entitás (lélek). Aki nem hisz saját lelkiségében azonnal nem lehet segíteni, továbbra is az elmemintáinak rabja marad.

A homoszexualitás, mint a fejlődés zsákutcája

Hiszem és vallom, hogy ez a világ, amit itt magunk köré formálunk, pontosan arra való, hogy bármit ki lehessen próbálni, tekintet nélkül arra, hogy van-e értelme vagy nincs, előre visz-e bennünket vagy hátramoszdít. Ilyen értelemben teljesen jogos a jelmondat „No love is illegal”. Persze, hogy semmilyen szerelem nem illegális, na de állította az ellenkezőjét valaki? Annak ellenére, hogy világunkban bármit ki lehet próbálni, nem biztos, hogy szükséges. Akkor érzik szükségesnek az emberek, hogy kipróbáljanak egy helyzetet, ha nem értik a mögötte álló mozgatórugókat.

Legelőször szögezzük le, hogy bárminek a merev elutasítása vagy ellenkezőleg a hozzá való ragaszkodás, érzelmi kötődésre utaló jel. Vagyis mindenki, akiben a homoszexualitás vágyat vagy elutasítást vált ki, annak dolga van vele. Belőlem egyiket sem váltja ki, mert tisztában vagyok vele, hogy a homoszexualitás minden emberben jelen levő elme-program (minta, sablon), csak nem mindenkiben aktív. Az aktiválódást nem genetikai tényezők határozzák meg, hanem spirituális élethelyzetek. Ha az ember képes megérteni a spirituális élethelyzetet, akkor a homoszexualitás elme-program is (más programokhoz hasonlóan) törlődik, mert jelentőségét veszíti.

Mivel érzékelem, hogy a társadalom képtelen helyén kezelni a homoszexualitás kérdését, kénytelen vagyok foglalkozni vele, hátha aki megérti, megspórol magának egy fölösleges kört. Milyen jogcímen osztom én az észet, vetődhet fel a jogos kérdés? Válasz:

1. Ismerem az előző életeimet, amelyekben hol férfi voltam, hol nő, vagyis mindkét nemet megéltem.

2 Felismertem magamban a homoszexuális elme-programot és megszabadultam tőle (megértettem és töröltem anélkül, hogy fizikailag kipróbáltam volna).

3. Mind a női, mind a férfi archetípus aktív bennem, ami azt jelenti, hogy mind férfiként, mind nőként képes vagyok érzékelni és cselekedni, ha akarok, de ez semmilyen kényszer-cselekvésre nem ösztönöz.

Magyarázatom megértéséhez szükséges annak elfogadása, hogy voltak előző életeink, és abban lezáratlan kapcsolataink. Továbbá a lélek szabadon választja meg a nemét, férfinak vagy nőnek születik, és a nemét életenként váltogathatja. Azt is tudni illik továbbá, hogy mindenkiben jelen van a női és a férfi ideakép (archetípus), aki nem más, mint ő maga, saját személyiségének részei ezek. Életről életre dolgozik mindkét identitásának fejlesztésén úgy, hogy egyszer megéli a nőt, mint önmagát, és a férfit, mint tőle elkülönült lényt (partnert), majd szerepet cserélnek. A szerepcserék másokkal kettes, hármas vagy többszörös cserék formájában forgószínpad szerűen is folyhatnak.

A nemi identitás-zavar tehát abból fakadhat, hogy valaki fizikailag férfi (nő), de az elméjében az aktív archetípus lehet éppen ellenkező nemű. Ezzel kapcsolatban az a spirituális alapszabály, hogy mindig a fizikai (genetikai) nemet célszerű fizikai síkon megélni, mert a lélek ezt a testet választotta. Az elmében aktív archetípus mindig azt a célt szolgálja, hogy viszonyítási alapot szolgáltatson. Ha férfi vagyok és elmében is férfi (alapeset), akkor az a feladat, hogy a férfi személyiséget az elmébeni férfihez (idea) fejlesszem tovább. Ha férfi vagyok és elmében nő, akkor az a feladat, hogy az elemébeni nőt keressem társnak, és önmagam férfi mivoltát az elemébeni nőhöz viszonyítva éljem meg. A homoszexualitás tehát azért is identitás-zavar, mert noha a partnerek azonos neműek, a szerepeiket a kapcsolatban mégis férfi és női szerepekre osztják. Vagyis valójában nem is homoszexuálisok a partnerkapcsolati szerepjátékot illetően. Akkor

meg mi értelme van? Az eddigiek alapján megállapíthatjuk: **1. A homoszexualitás diszharmónia a test és a szellem között, amit a személyiség azért nem tud feloldani, mert nem érti saját személyiségnek összetettségét, vagyis a lényege a spirituális önismereti hiányosság.**

Az előző életeinkről való tudatlanság fontos összetevője a homoszexualitásnak, mert a személy, aki nem tud az előző életeiről, most Jánosba szerelmes, akit egy előző életben történetesen Mariskának hívtak, és közöttük túlzott érzelmi ragaszkodás alakult ki. Az előző életből származó túlzott érzelmi kötődés lehet partnerkapcsolati eredetű, vagy szülő-gyermek viszony is. Előfordulhat, hogy valaki előző életben a gyermekünk volt, és rajongásig szeretünk, most pedig azonos nemű felnőttként találunk rá. Ilyen esetben az elme az előző életbeli szülői rajongást szerelemnek fordítja le nekünk, és ekként életi meg velünk. Ezekben az esetekben a helyzetből adódó feladat az érzelmi kötődés elszakítása, hiszen ezért születtek a partnerek azonos neműnek, hogy képesek legyenek egymástól megválni, és mást is megtanulni elfogadni, illetve egymást érzelmi kötődések nélkül szeretni. Következő megállapításunk: **2. A homoszexualitás egyik fő motivációja előző életekről való tudatlanság.**

Egy további motiváció elemezése a teljesség igénye nélkül. Előfordulhat az, hogy valaki az ellenkező neművel képtelen orgazmusra, egy azonos neművel pedig igen. Ebben az esetben ő homoszexuálisnak ismeri fel magát, és a helyzetet úgy magyarázza magának, hogy az orgazmus képtelenség oka, az ő homoszexualitása. A valóságban azonban a homoszexualitás ebben az esetben nem ok, hanem következmény. **3. Ilyenkor az ellenkező nemmel kapcsolatos mély gyűlölet állhat a háttérben.**

Lehetséges, hogy az egyén már sok-sok élet óta hordozza a problémáját, és sok egymásra rakódott meg nem értett helyzet összegződik. Az előző esetnek egy folyománya, amikor az egy egyén számára maga az orgazmus a meg nem értés tárgya. Az orgazmust az emberek a nemi tevékenységhez kapcsolják, többnyire azért, mert ennek során képesek megélni, ha egyáltalán sikerül. Pedig az orgazmus elválasztható a nemi tevékenységtől. ***Az orgazmus (definíció): egy olyan jelenség az emberi (állati) testben, amelynek során több ezer idegsejt egyidejűleg kerül izgalmi állapotba (ingerületbe), és ez az ingerület a gerincvelőben felfelé haladva egyidejűleg sül ki a***

külvilág felé vagy felfelé haladva képes elérni az agy egy meghatározott pontját, ahol öröm hormonok keletkeznek. A lényeg, hogy több ezer idegsejtje van szükség egy jól körülhatárolt területen, és ezeknek egyidejűleg kell kisülniük, főleg ahhoz, hogy elérjék az agyat. Hol van jelen több ezer idegsejt kis helyen, hogy egyidejűleg ingerületbe jöjjön? Válasz: a) nemi szervek, b) végbél, c) száj. Kicsi az esély, hogy a térde simogatásával orgazmusom legyen, de nem kizárt! Vagyis az orgazmus központja a központi idegrendszerben van, és a periféria csak asszisztál ehhez. Az orgazmus jelenségének kiindulópontja a periférián áthelyezhető bárhová, legkönnyebben a nemi szervek helyett a végbélre. Ha tehát a nemi szervek idegsejtjeinek ingerületbe hozatala bármilyen okból blokkolt (ellenkező nem iránti gyűlölet, vallási dogmák, nemi erőszak, mindezek lehetnek előző életbeliek stb.), akkor az orgazmus jelenség kiindulópontja a végbélre helyeződhet át és az egyén önmagát homoszexuálisnak azonosítja. Következtetésünk: **4. A homoszexualitás oka az orgazmus lényegének meg nem értése.**

Aki képes az elme szabályozására és ismeri az agyi orgazmus központot, az pusztán az agy megfelelő területére való koncentráció által képes a nemi szervektől független „orgazmust” önmagán előidézni. Amire azonban mindenki képes, hogy megtanuljon egy olyan mértékű összpontosítást, hogy képes legyen az orgazmust megélni, ott ahol annak az evolúciós fejlődés helyett adott.

A homoszexualitáson nem tudnak segíteni sem a pszichológusok, sem az orvosok, sem a vallások az előző életbeli okok feltárása nélkül. Minden eset egyedi megoldásokat igényel, mert a helyzet mögött álló elme-programokat kell felismerni. A homoszexualitás megélése azért szükségtelen kör az életeink folyamatában, mert nem a gyökér okok feltárásához, hanem a problémák háritásához, és további karma felhalmozáshoz vezet. Természetesen lehetőség van visszalépni az evolúcióban a madarak szintjére is, amelyek a kloákán keresztül intéznek mindent, az ürítést, a tojásrakást, és a szexet is, hiszen szabad akaratából mindenki azt él meg, amit akar. Emberi létformában sem kötelező megszületni, lehet választani!

Öngyógyítás tabuk nélkül

Annak idején kb. 40 éve, nagy elkötelezettséggel és elhivatottsággal vágtam neki annak a pályának, amely a betegségek gyógyítását tűzi ki célul. Családomban több gyógyíthatatlan beteg is volt, és gyermekként azt gondoltam, csak azért nem lehetett őket meggyógyítani, mert nem kapták meg a szükséges ellátást. Tizennyolc éves koromra az orvosi pályából már kiábrándultam, mert láttam hogyan működnek az orvosok. Mellesleg orvos is volt a családban, és tisztességes, becsületes embernek ismertem. Láttam, hogy a szívét-lelkét kiteheti, mégis csak látszateredményt tud elérni. Meggyőződésemmé vált, hogy a rendszer rossz, azóta ezt már sokan így látják. Így végül a gyógyszerészi pályát választottam, és gyógyszerkutató szerettem volna lenni.

A gyógyszerekből való kiábrándulásom az egyetemen kezdődött, amikor közelebből tanulmányozhattam a biokémiai, élettani, gyógyszerhatástani stb. ismereteket. Tanultuk az egészséges szervezet működését, azokat a rendkívül finom mechanizmusokat, amelyek a működésünket szabályozzák. Majd megismertük azt is, hogyan avatkozik be az ember a maga durva, kémiai módszereivel ebbe a kifinomult mechanizmusba. Ekkor még nem voltam istenhívő, fel sem vetődött bennem, hogy amit Isten alkotott, azt ember ne akarja felülbírálni. Egyszerűen felismertem azt, hogy az emberi szervezet működése olyan precíz módon van kimunkálva, hogy annak kialakulásához valami nagyon magas intelligencia kellett, és ebbe beleavatkozni a magunk bárdolatlan módján felelőtlenség és tudatlanság.

Szörnyű volt számomra elképzelni, hogy beveszek egy tablettát, amely által a szervezetem számára egy teljesen idegen anyag kerül belém, amit még le sem tudok bontani vagy csak részben. Minden sejtem tiltakozott ez ellen. Nem az elmémvel éltem ezt át, hanem az érzéseimmel, mint egy alkímista költő. Láttam magamban az idegen molekulát, amint vándorol, ahogyan megkötődik a sejteimben, olyan helyeken, ahol nem is kellene, keresi a probléma helyét, de amíg odatalál, addig millió sejten, molekulán nyomot hagy, amelyek utána már nem lesznek a régiiek. Bekerül a májamba, a májsejtek nem tudják, mit kezdjenek vele, hiszen az átalakítására nincs megfelelően kidolgozott biokémiai mechanizmus. Ezért egy enzim automatikusan

rátész a gyógyszerre egy kémiai csoportot, ott ahol éri, még az sem biztos, hogy kevésbé mérgező lesz az eredmény. Nem, én ezt nem akarom!

Persze a szakmabeliek tudják mindezt, csak nem akarják tudomásul venni. Nem gondolnak bele a folyamat mélységeibe. Ha kísérleti állat túléli, akkor az ember is túléli. Éljen az empiria! Azzal mentik fel magukat, hogy majd a tudományos fejlődés meghozza a tudást, hogy értsük is, amit csinálunk. Azóta eltelt negyven év, még rettenetesebb molekulák jöttek divatba, amelyekre ránézek, mint kémikus, és tudom, hogy még a halálraítélteknek sem adnám be. A gyógyszeripar és a gyógyítás a versenyszféra részei lettek. Új gyógyszereket KELL kitalálni, mert azzal lehet extraprofitot csinálni. Mindezt azon az ideológiai alapon történik, hogy mi gyógyítani akarunk. A hétköznapi emberek pedig részben tudatlanságból, részben kényelmességből a szenvedő alanyai mindennek. Hiszen valóban, ha beveszem a tablettát, elmúlik a fájdalom! És azt akarják, hogy NE fájjon. Az nem érdekli őket, MIÉRT fáj, és MI is fáj valójában?

Végül abban maradtam magammal, hogy nem tudom a világot egyedül megváltani. Az embereknek szükségük van a gyógyszerekre és kész. Akkor azt kapják. Én azonban nem lettem sem gyógyszerkutató, sem gyógyszerári gyógyszerész, mert önmagammal való meghasonlás lett volna az eredménye. A világon ma minden tudás rendelkezésre áll valamennyi betegség gyógyszermentes, természetes gyógyításához, mégsem lesz minden beteg gyógyítható ezzel a módszerrel sem. A betegség az élet velejárója, mondhatni életjelen-ség. A betegség mindaddig nem tűnik el, amíg az emberi tudatlanság el nem tűnik. Az pedig jelen pillanatban inkább nő, mint csökken.

Ebből a szempontból a tudományok gyorsuló ütemű fejlődése megtévesztő. A tudósok rendkívül szűk területen működnek, és érnek el kimagasló ismereteket és eredményeket. A saját szakterületükön kívül alig tudnak érdemben hozzászólni egy rokon területhez. Így a tudományt a szakbarbarizmus, az általános műveltséget pedig a hanyatlás fenyegeti. A hétköznapi emberek ugyanis képtelenek lépést tartani a tudomány fejlődésével, így kénytelenek magukat rábízni a szakemberekre, akiknek szintén az általános áttekintőképességük hiányzik. Az ember kezdetben a természeti erőknek volt kiszolgáltatva, most a természeti erők mellett az osztályrendszert és értékrendet is. Csak arra van esély, hogy néhány tudato-

sabb ember kezébe veszi a sorsát, és azt mondja, valóban szabad akar lenni. Csak nehogy azt higgye bárki is, hogy az a szabadság, amit a fejlett nyugaton lát. Hogy mi a szabadság?

Minden pillanatban tudni azt, hogy mi és miért történik veled! Mindig tisztában lenni azzal, ki vagy, és mi a szándékod! Az a szabadság, amikor tudatosan irányítod az életedet. Amikor tisztában vagy azzal, hogy minden, ami veled történik, azért te vagy a felelős, mert mindezeket te teremtetted. A szabadság tehát felelősséggel jár, de ugyanakkor azzal is, hogy a betegség, mint olyan, megszűnik számodra létezni.

Az orvosi és az alternatív gyógymódok betegség felfogásának azonosságai és eltérései

Ezt a fejezetet az orvosi szemléletmód bemutatásával szeretném kezdeni, mert bár mindenki részesült már orvosi ellátásban, nem biztos, hogy mélységeiben belelátott. Ennek a fejezetnek nem célja az egészségügyi ellátás hiányosságainak elemzése és feltárása, mert az össztársadalmi probléma, ami túlmegy e könyv keretein. Célom az, hogy rávilágítsak, miként korlátozza az orvosi szemléletmód saját működési területét. Hiszem, hogy minden módszer jó valamire, elsősorban arra, hogy saját korlátainkat megismerjük. Ha tovább akarunk fejlődni általa, akkor a szemléletváltás nélkülözhetetlen, ahhoz pedig a korlátok felismerése szükséges.

Először vegyük sorra, mi történik, ha az ember elmegy az orvoshoz.

1. A tünetek számbavétele. A beteg a saját megfigyelései alapján elmondja, milyen tüneteket tapasztal. Az első számú hibaforrás, hogy a beteg nem jó önmegfigyelő, mert senki sem tanította meg erre. A tünetek egy részét kifejejti, másfelől pedig a különböző betegségeihez tartozó tüneteket összekeveri. Ez természetes, hiszen a beteg holisztikusan gondolkodik, ő teljes egészében beteg, nem pedig csak részeiben. Az orvos azonban nem így van kondicionálva. Ő a betegség tüneteit csoportosítja, szervekhez rendeli, és a szerveket külön-külön teszi vizsgálat tárgyává. Részéről ez természetes, hiszen a szervezet nagyon összetett, tehát analizálni (részekre bontani) kell. Az orvos tehát veszi a tünetek egy részét, és azt a tapasztalatai alapján hozzárendeli egy általa ismert betegséghez, a tünetek többi

résztől eltekint. Ehhez társul még egy kommunikációs probléma, mivel a beteg nem ismeri sem az orvosi gondolkodásmódot, sem az orvosi nyelvet, így sikeresen elbeszélnek egymás mellett. Ezt az orvos is tudja, ezért igyekszik a diagnózis helyességéről vizsgálatokkal meggyőződni.

2. Vizsgálatok. Ezek után manuális vagy műszeres vizsgálatok következnek. Az orvos, ha szereti a szakmáját és lelkiismeretesen akar gyógyítani, akkor odaadással fordul a beteg felé, ami azzal jár, hogy ösztönösen ráhangolódik, és intuitív módon ráérezhet a betegség lényegére több síkon is, de számára a lényeg a fizikai sík, vagyis milyen elváltozás van jelen az anyagban. Ha ez nem történik meg, akkor a diagnózis felállítása teljesen mechanikus és sematikus. A vizsgálati eredmények eltérései a normálistól valószínűsítene egy betegséget. Így az orvos a betegséget kategorizálja, ami azt jelenti, hogy körülhatárolja, dobozba rakja, és a megtanult séma alapján a diagnózishoz hozzárendel egy terápiát.

3. A terápia. Napjainkban a terápia alapvetően gyógyszeres vagy sebészeti. Ha gyógyszeres, akkor az orvos kiválaszt egy gyógyszert, ami a kategorizált betegség tüneteit csillapítja vagy megszünteti. Legjobban a láz- és fájdalomcsillapításnál érthető meg ez a módszer, egyébként is ezekből a szerekből fogy a legnagyobb mennyiség. Ha a beteg lázas, akkor lázcsillapítót kap, ha valamije fáj, akkor fájdalomcsillapítót kell szednie. A fájdalomcsillapítók úgy működnek, hogy megakadályozzák, hogy a fájdalom eljusson a központi idegrendszerhez, és fájdalomként tudatosodjon. Vagyis a fájdalom a valóságban nem szűnik meg, csak nem jut el arra a helyre, ahol fájdalomként tudatosodna! Nincs ez másképpen a többi esetben sem, csak nehezebb megmagyarázni a laikusok számára. Ha pl. valakinek magas a vérnyomása, akkor értágítót kap, ha alacsony, akkor ér szűkítőt. Ha cukorbeteg, vagyis a szervezete nem tudja felhasználni a cukrot, akkor olyan gyógyszereket kap, amelyek segítségével beépítheti a cukrot. A terápia tehát egy hiányzó funkciót pótol, egy rendellenesen fellépő funkciót gátol. De mindez ideig szó sem esett arról, hogy miért állt elő a kóros állapot? Eddig nem voltam lázas, most az vagyok, eddig nem fáj a fejem, most fáj, eddig jó volt a vérnyomásom, most nem, eddig beépítettem a cukrot, most nem. Mi változott meg bennem? Ha a terápia sebészi, a lényeg akkor sem változik. A sebész a hiányzó részt pótolja, a fölösleges részt eltávo-

lítja, de arra a kérdésre, hogy mi okozta az elváltozást, nem keresi, vagy nem tudja a választ. Ez szerintem nem is az ő feladata, arra adjon választ az orvostudományi kutatás.

4. Gyógyulás. Szerencsés esetben a beteg meggyógyul, amit a sikeres terápiának tudnak be. Ha nem, akkor visszatérnek a második ponthoz és módosítják a diagnózist, ennek következtében módosul a terápia. Létezik tehát téves diagnózis és téves terápia, de ez nem (feltétlenül) orvosi műhiba, ugyanis a szemlélet önmagában hordozza a tévedés lehetőségét. Még konkrétabban fogalmazva az egész szemlélet téves. Ez azonban nem jelenti azt, hogy elvetendő. Megjegyzem az egész anyagi világról alkotott felfogásunk tévedések láncolata, mégis addig nem vethetjük el a régi szemléletet, amíg nincs helyette működőképes új.

A betegség tehát okozat, és mint ilyen valami okot kell rá találni, egyébként is ezt várja el tőlünk az egész társadalom. Ezért vannak ügyletes kórokok. Az orvosi szemléletben megmutatkozó legfontosabb háritási mechanizmusok, mint kórokok:

1. A betegségek okai a kórokozók (baktériumok, vírusok, egyéb élőlények részei, nedvei stb.). A kórokozók tehát az ellenségeink, amelyek ellen küzdeni kell.
2. A betegségek oka a helytelen életmód: alkohol-, drog-, cigarettafogyasztás, túltápláltság, alultápláltság, bizonyos anyagok hiánya (pl. vitaminok, mikroelemek), más anyagok jelenléte (pl. mérgező anyagok). Ezért változtatnunk kell a megrögzött helytelen szokásainkon.
3. A betegségek oka a mozgás szegény életmód, környezetszennyezés, stressz, egyéb feltételek.
4. A betegségek oka az életkor, a szervezet elhasználódása, regenerálódási problémái, genetikai hibák.

Ezek az állítások bizonyíthatók, tehát igazak. Valójában a probléma nem a fenti tényezők igazságtartalmában rejlik, hanem a **rész-igazság** tartalmában. Vagyis abban, ha a részigazságot a teljes igazságnak tekintjük, mert akkor nem vizsgálódunk tovább, hanem dogmatizáljuk a részigazságot! Miért háritás ez a szemlélet? Azért mert a betegséget a kórokozókra, az emberek életmódbeli sajátosságaira, a környezetre stb. háritja. Rámutat, hogy ezek a felelősek a betegségért. Kivételek azonban szép számmal akadnak. A kivétel pedig erősíti a szabályt? Az orvosi szemlélet a gyógyítás ellehetetlenüléséért a társadalom gazdasági teljesítőképességeinek korlátaira

hárítja a felelősséget. Ez a szemlélet azt sugallja, hogy ha jobbak lennének az anyagi feltételek, akkor minden betegség, és minden beteg gyógyítható lenne. Ez azonban nincs így, és soha nem is lesz. Másfelől minden feladatot egy adott társadalmi környezetben, adott anyagi korlátok között kell megoldani. Az orvosi szemlélet olyan hatást eredményez, mint a rossz háziasszony tevékenysége, akinek már a hónap közepén elfogy a konyhapénze, és az utolsó hetekben csak zsíros kenyeret tud a család asztalára helyezni. A jó háziasszony viszonyt, igaz szerényebb ételekkel, de mindig tartalmas és tápláló ebédet tud elővarázsolni a pénz szigorú beosztásával.

Az orvosi szemléletmód legfontosabb hiányosságai:

1. Nem fordít kellő figyelmet arra, hogy az ember nem csak anyagi test, hanem test, lélek és szellem egysége, vagyis a gyakorlati megvalósítás nem holisztikus.

2. A tüneteket, a test szerveinek állapotát külön-külön vizsgálja, és terápiát is gyakran csak egy-egy szervre határoz meg. Holott a szervek az egész szervezet egységébe ágyazódnak, és működésük nem függetleníthető egymástól. Az egész mindig több mint csupán a részek összege, mint ahogy az erdő is több mint a fák összessége.

3. Az anyagi erőforrások felhasználása nem racionális, és nem is költséghatékony. Miközben milliók folynak el gyógyíthatatlan betegek életfunkcióinak javítására, nem jut pénz azokra, akiken hatékonyan lehetne segíteni. Az emberekben tudatosítani kellene, mit jelent az alapellátás, és mi az extra szolgáltatás.

4. Nem kutatja, nem ajánlja fel az alternatív és sokkal olcsóbb gyógymódokat, csupán azért, mert azok hatásai tudományosan nem bizonyítottak. Így az emberi egészség a tudomány felsőbbrendűségének áldozati oltárán feláldozásra kerül. Sok esetben az orvosi terápia drága és hatástalan, az alternatív módszerről a beteg nem szerez tudomást, így elesik a gyógyulás egy potenciális lehetőségétől.

5. Nem veszi figyelembe, és nem épít az egyén életfelfogására, életfilozófiájára, holott köztudott, hogy az előremutató célok nélkülözhetetlenek a gyógyulásban.

Az orvostudomány óriási eredményeket ért el korábban gyógyíthatatlannak hitt betegségek kezelésében, és az egész emberi szervezet működésének megismerésében. Ezek olyan vívmányok, amelyeket felelőtlenség lenne kihagyni vagy lekezelni. Világosan kell látni, hogy az orvostudomány a jelenlegi szemlélettel nem tud

mást csinálni, mint amit tesz. Ezzel a szemlélettel eddig lehetett eljutni. Ha azonban leszállunk a tudományos piedesztálról, és kizárólag az orvosi esküt vesszük figyelembe, akkor kiderül, hogy az orvos kizárólag a betegek gyógyítására esküdött, és nem arra, hogy azt milyen módszerrel fogja csinálni. Tehát a rendelkezésre álló, és felhasználható összes eszközzel ezt kellene tennie, ez egyben bizonyítaná vagy cáfolná az alternatív módszerek hatékonyságát is. Aki számára pedig az orvosi tevékenység nem hivatás, hanem biznisz kérdés, az ne áltassa a betegeket azzal, hogy ő gyógyító, hanem mondja ki kerek-perec, hogy ő biznizsmen. Ebben nincs semmi elítélendő, így legalább tisztul a kép.

Mindig, minden helyzetben számba kellene venni az összes rendelkezésre álló gyógyítási lehetőséget, ezek ismeretében dönteni, és kiválasztani a beteg személyisége, pénztárcája, betegsége szempontjából legmegfelelőbb lehetőséget.

Az alternatív gyógyítás összefoglaló neve azoknak a módszereknek, amelyek nem tartoznak a gyógyszeres és sebészeti kategóriába. Ez egy nagy kalap, amelynek összetevői között vannak az orvosok által ismertek és elismertek is. Ahhoz, hogy tisztán lássunk, osszuk fel ezt a nagy csoportot a szemléletmódjuk szerint.

Nevezzük természetes gyógymódoknak azokat, amelyek a fent ismertetett szemlélettel, de természetes eszközökkel dolgoznak. Vagyis maga a betegségszemlélet nem változik jelentősen, de un. szelíd gyógymódok lesznek, amelyek nem avatkoznak be durván a szervezet egyensúlyába. Vegyük pl. a fitoterápiát, ami ugyanúgy működik, mint a gyógyszeres terápia, csak gyógynövényekkel. A különbség annyi, hogy csak természetes anyagokkal dolgozik, nem pedig mesterségesen előállított vegyületekkel, ez utóbbiak lebontására ugyanis az emberi szervezet biokémiai mechanizmusai nincsenek felkészülve. A mesterséges vegyületek életidegenek, ezekkel a szervezet sohasem találkozott, tehát nem is tud velük mit kezdeni. Régen a gyógynövényekből állították elő a gyógyszereket. Az emberek többsége máig azt hiszi, hogy ez most is így van. Nincs így. A gyógyszergyárak áttértek a teljesen szintetikus gyógyszerek előállítására, és mára alig-alig van olyan gyógyszer, amelynek eredete természetes anyagra lenne visszavezethető. Az első szemléletváltási lépés tehát az lehetne, ha a betegek ragaszkodnának ahhoz, hogy ők nem kívánnak életidegen molekulákat a szervezetükbe befogadni. A

természetes gyógymódok közé tartoznak mindazok, amelyek a fizikai test meglevő mechanizmusait használva módosítják a szervezet működését: pl. gyógyfürdők, diéta, köpölyözés, gyögmasszázs stb. Ezek többsége általánosan elfogadott az orvosi szemlélettel rendelkezők körében is.

Ezek után vegyük sorra a nem általánosan elfogadott alternatív gyógymódokat. Ezeket a valószínűsíthető hatásmechanizmusuk alapján csoportosítom.

Energetikai gyógymódok

Az életerő közvetítésével gyógyítanak. Lehetnek kézrátételes vagy csupán gondolati úton működő technikák, amelyeket szimbólumokkal is kiegészíthetnek. Ide tartozik a REIKI, AROLO, pránanadi, bioenergia stb. Közös jellemzőjük, hogy az egyetemes életenergia mező valamely frekvenciáját továbbítják a beteghez. Ez történhet úgy, hogy a kezelő csak csatorna, vagyis nem módosítja saját testével az életenergiát (pl. REIKI), de történhet úgy is, hogy szimbólumokkal vagy egyéb módszerekkel az életenergia módosított formája kerül közlésre a beteg számára. A módszerek egy része ellenőrzött, más része szabadon felhasználható. Az ellenőrzött módszerek használata többnyire a szellemi világ valamely mestere, vagy angyalok, továbbá egyéb lények felügyelete mellett történik. Ez a kategória nyilván elfogadhatatlan a tudományos szemlélet számára, mert részben a hit kategóriájába tartozik. Így a hívők hisznek, a nem hívők pedig eleve elzárkózással reagálnak. Az életenergia létezésének és közölhetőségének bizonyítására tett kísérletek megkérdőjelezhetőek, mivel a tudomány mindig élettelen eszközökkel dolgozik, és ezek nem manipulálhatók az életenergia közlésével. Az élettelen tárgyak mozgatása bioenergetikai módszerek segítségével viszont részben az illuzionizmus, részben a mágia kategóriájába tartozik. Ezért az életenergia működése valószínűleg sohasem lesz minden kétséget kizáróan tudományosan bizonyítható. De miért zavar ez bárkit is?

Maga az életenergia mindenki számára megtapasztalható, ha nyitott rá, sőt az általa történt gyógyulás is. Akkor pedig miért ne használjuk? Van, aki meggyógyul általa, van, aki nem, mint ahogy ugyanez az orvosi módszerek hatékonyságáról is elmondható. Ha valami megtapasztalható, akkor létezik, ha működik, akkor pedig felhasználható. A többi csupán ideológiai hozzáállás kérdése. A

tudományt művelők elzárkózásának lényege ugyanis az, hogy ha valami tudományos eszközökkel nem vizsgálható és nem bizonyítható, az nincs, vagyis képzelődés. Ez ugyanolyan elme-fixáció, mint amilyen a vallási dogmatizmus.

Információközléssel ható gyógymódok

A gyógyítás ebben az esetben az elmébe (tudatalattiba vagy a tudatba) bevitt információval történik. Az információ az öngyógyító erőket aktiválja. Az információ bevitel módszere sokféle lehet, történhet pl. szimbólumok, egyéb jelek, képek, hangok, de homeopátiás szerek által is. A kategóriák határai elmosódnak, hiszen az energiaközlési technikák is használnak szimbólumokat, amelyek információ bevitellel is hatnak. Itt a homeopátiáról érdemes kicsit hosszabban említést tenni. Ez a gyógymód a legelfogadottabb orvosi körökben is. Itt ugyanis van egy szer, ami materiálisan is létezik, mondhatnánk, kézzel fogható formában beadásra kerül, ennek van egy leírása, létezik homeopátiás gyógyszerkönyv (Materia medica), ami alapján a szerek rendelhetők. Ez közelebb áll a tudományos gondolkodásmódhoz. Igaz, ha valaki mélyebben belegondol, akkor elbizonytalanodhat, tekintve, hogy a homeopátiás szerek túlnyomó részében már nincs jelen egyetlen kémiai molekula sem, ami hatást fejthetne ki. Mivel azonban az orvosok többnyire a gyógyszerekről sem tudják hogyan hatnak (csak azt, hogy mire), ezért a homeopátiás szerek hatásmechanizmusának tisztázatlansága nem igazán zavarja őket, ez inkább a kémikusokat szokta felizgatni. Lényeg az, hogy van egy golyócska, ami olyan gyógyszereszerű, van róla leírás, útmutató hogyan kell rendelni. A homeopátiás szerek azonban csupán információként is bejuttathatók az elmébe, itt már nincs jelen fizikailag semmilyen szer, így ez már nem elfogadott, és ez már sikamlós terület az orvosi gondolkodás számára. Érdemes eltöprengeni ezen. Amíg van egy névvel ellátott (pl. natrium muriaticum; nátrium klorid) tejcukor golyócska, ami tejcukron kívül semmilyen kimutatható komponenst nem tartalmaz, de működik, az OK, ha ugyanezt a szert megnevezve bejuttatom az elmébe, az már gyanús. Pedig mindkét esetben ugyanaz történt, (natrium muriaticum) információ bejuttatása történt a tudatba. Ez már átvezet bennünket a következő kategóriába.

- Tudatmódosítással ható módszerek

Ebbe a csoportba tartoznak a meditációs technikák, az agykontrol, és a hipnózis is. Mindegy hogy a beteg ezt önmagán végzi, vagy valaki más végzi rajta. A lényeg, hogy a tudatállapot módosul, egy betegség program törlődik, vagy egészség programra íródik át.

- Hit által ható módszerek

Ide tartoznak azok a gyógyítások és gyógyulások, amely esetekben (látszólag) semmilyen technika nem került alkalmazásra, a beteg egyszerűen a gyógyítóba, egy szertartásba, egy szent helybe vagy személybe vetett hite által vált gyógyulttá. Bár külön kategóriába soroltam, a működési mechanizmus azonos az előzővel. A hit a tudatállapot módosításával hat. A beteg a hite által felülemelkedik az elme szintjén egy magasabb tudatállapotba és felülírja önmaga betegség programját, ami az elmében van kódolva. Innen már csak egy lépés következő szint.

- Spirituális módszerek

A beteg önmagában vagy a gyógyító a betegben tudatosan aktiválja az elme szintje fölötti tudatosságot, ami a betegség program felülírásával jár. Ezt tette Jézus, ezt teszik a megvilágosodott jogik, ezt tanuljuk az UKTM spirituális önismereti tréningjén. Ennek a szemléletnek alapján válik teljesen világossá, hogy minden betegség lényege saját magasabb tudatosságunktól való elszakadásunk. Ezt a tudatosságot nevezhetjük Istennek is. Ha saját legmagasabb tudatosságunkkal felvesszük a kapcsolatot, akkor visszatértünk az Egységbe. Képesek leszünk egyre magasabb Egységekbe integrálódni, önmagunkkal, az univerzummal, Istennel, és ez a betegség szindrómák eltűnésével jár. Ha tehát ezt belátjuk, akkor megfejtettük a betegségek okát és lényegét. **Minden betegség lényegi oka saját istentudatosságunktól való elszakadás.**

Az alternatív gyógymódok használatának korlátai:

1. Szembesülés a beteg korlátaival

Nem minden beteg gyógyítható alternatív módszerekkel. Lehet, hogy hiányzik a bizalom, a hit a gyógyítóban, a módszerben, Istenben. Hiányozhat a tudatosság, ami azt jelenti, hogy a beteg nem önmagában keresi a betegség forrását és okát, hanem külső körülményekre hárítja azt. Amíg kitart emellett a gondolkodás mellett, addig a betegség nem vehető el tőle, hiszen az a fejlődését, megtapasztalását

szolgálja. A betegség JEL, ami a beteg elszakítottságát szimbolizálja, ha nem tesz egy lépést sem az egységgondolkodás irányába, akkor az alternatív gyógymódok tüneti, látszólagos, átmeneti eredménnyel járnak vagy eredménytelenek. A beteg korlátja az is, ha a betegségének fenntartásából vélt vagy valós haszna származik. Elveszítheti a rokkantnyugdíját, gyógyulása esetén nem talál állást, mert betegsége miatt nem képezte magát stb. Ez a jelenség nem új keletű. Jézust egy vak koldus szólította meg: *Uram, add vissza a látásomat! Napjaim meg vannak számlálva, halálom előtt még látni szeretném a Megváltót, utána nyugodtan halok meg.* A koldus visszanyerte a látását, utána meghalt. A történet realitásához hozzátartozik, hogy a betegnek a vak koldus volt a létformája, ebből élt. Korábban senki sem lett volna képes a látását visszaadni. Ha a beteg motivációja a gyógyuláshoz hiányzik, akkor semmilyen módszerrel sem gyógyítható.

2. Szembesülés az időtényező korlátaival

Lehet, hogy megvan a bizalom, hit, a változtatás igénye a betegben, de nincs elég ideje megvívni önmagával a csatát, hogy az egységgondolkodás irányába továbblépjen. A betegség olyan mértékben előrehaladott, hogy versenyt fut az idővel. Ebben az anyagi testben a tér és idő korlátaait is megtapasztalhatjuk, amit figyelembe kell vennünk a létezésünk szempontjából. Ilyenkor az orvosi terápiák életmentőek lehetnek a beteg számára, aki ezáltal időt nyer, hogy a gondolkodásmintáját megváltoztassa.

3. Szembesülés saját korlátaikkal

A gyógyítónak mindig saját legmagasabb tudatállapotában kellene lennie, azzal a tudattal, hogy mindig létezik még annál is magasabb. Vagyis a fejlődés folyamatos. Egy új beteg mindig új szembesülés, mérce, hogy hol tartunk. *Ha a beteg egy rész belőlem, akkor, ha magamban a hibát kijavítom, a beteg is meggyógyul.* Az egységre alapozva lehetséges gyógyítást végrehajtani, feltéve, ha a beteg is szeretne egy rész lenni belőlem. Ha nem, akkor miért végezzem el helyette a feladatát? *Isten számára nincs lehetetlen, én Istenben vagyok, tehát számomra sincs lehetetlen.* Ebből az következne, hogy ha Istenben vagyok, akkor mindenkit meg tudok gyógyítani. Ez a gondolkodás azonban több ponton hibádzik. Isten tiszteletben tartja a beteg szabad akaratát, miszerint beteg akar maradni, és nem kíván hozzá visszatérni. Másrészt mit jelent az, hogy Istenben vagyok? Lehet, hogy néhány isteni képességet már

megvalósítottam, de végtelen a megtapasztalható isteni tulajdonságok száma. Végül a fizikai test (mind az enyém, mind a betegé) alá van vetve a térbeli és időbeli korlátoknak, vagyis a *lehetetlent* csak egy tér és idő dimenzió nélküli valóságban *lehetséges* megvalósítani. Ott viszont mindenki egészséges! Az elme a korlátok nélküliség illúzióját sugalmazhatja a gyógyítónak, aki ezáltal beleesik az elme csapdájába. A helyzet analóg azzal, amikor a sátán azt sugalmazta Jézusnak, hogy ugorjon le a templomtorony tetejéről, hiszen ő bármit megtehet. Jézus nem ugrott le. Ez önmagunk korlátainak elfogadása, annak tudatosítása, hogy én része vagyok Istennek, de nem vagyok azonos vele. **A rész sohasem azonos az egészsel, akkor sem, ha feloldódott benne.**

Az öngyógyítás tíz alapszabálya

1. Ismerd meg testedet, legfontosabb szerveid működését, feladatkörét.
2. Rendszeresen figyelj meg szerveid egészséges működését, és figyelj fel a legkisebb eltérésre is.
3. Amikor a legkisebb eltérés észlelhető, meditálj az adott testrésszel, kérdezd meg, mit akar számodra jelezni a fájdalom vagy tünet. Ha nem érted meg azonnal, légy türelmes, adj időt magadnak.
4. Ha a tünetek erősödnek, alkalmazd az általad ismert természetes gyógymódot (gyógynövények, masszírozás, energiaközlés stb.)
5. Ha a tünetek tovább erősödnek keresd fel az orvosodat és konzultálj vele a problémádról. Precíz megfigyeléseid a betegségedről segítik őt a pontos diagnózis felállításában.
6. Beszélj meg vele, hogy lát-e lehetőséget a természetes úton történő kezelésre. Ha elzárkózik a szemléleted elől, akkor válts orvost.
7. Ha kétségeid vannak a diagnózis vagy az orvos által javasolt gyógymódot illetően, keress fel egy specialistát, aki a betegség szakértője.
8. Légy tisztában a saját tudatosságod és képességeid korlátaival a betegséged öngyógyítását illetően. Ne vállalj felesleges kockázatot. A modern gyógymódok elutasítása, csakúgy, mint a természetes módszereké, nem egyéb, mint elzárkózás, kirekesztés, ami elme-fixációra utaló jel.

9. Ha az orvosi terápia mellett döntesz, akkor ezen modern gyógy-módok mellett is alkalmazhatod a természetes módszereket, mert ezek nem ugyanazon a rezgésszinten hatnak, és nem ütik, hanem kiegészítik egymást.

10. Sose feledkezz meg arról, hogy a betegségedet te teremtetted, tehát te vagy az egyetlen, aki képes megszüntetni. Minden terápia, akár orvosi, akár természetgyógyászati csak időt biztosít neked, hogy tudatosítsd a probléma gyökér okát. Minden betegség az Istentől (Egységtől) való elszakadásunk következménye, ezért ennek megszüntetése nélkül a gyógyítás csak tüneti terápia.

Ahogy élsz, úgy halsz

A halál és a haldoklás mechanizmusa

Az alábbiakban megkísérlem a válaszadást erre a sokak által kutatott kérdésre saját intuitív tudásom alapján. Szemléletem annyi-ban új, hogy integrálja a természettudományos és a filozófiai vála-szatokat, és személyes megtapasztalásokkal is kiegészíti.

Az ember egy információs mező, és a halál után sem szűnik meg létezni. Ez nem hit kérdés, hanem megtapasztalható valóság. Termé-szetesen ehhez a megtapasztaláshoz magas szintű tudatosságra van szükség. Ez azonban bárki számára elérhető. Nos, ha valaki nem hiszi, miért nem akarja kifejleszteni azokat a képességeket, amelyek-vel saját megtapasztalás birtokába képes kerülni? Én sem hittem, de vettem a fáradságot, hogy addig képeztem magam, amíg saját tudás birtokába kerültem.

Először induljunk ki abból, hogy a halál után az entitás ugyan-olyan állapotba kerül, mint amikor életében álmodott. Mikor álmo-dunk, gyakran azt érzékeljük, hogy nincs testérzetünk, és gondola-taink által irányítva akadálytalanul cselekszünk. Pontosan ilyen a halál utáni létezés is. Ez azonban csak azok számára tapasztalható meg, akik elérték egy bizonyos szintű tudatosságot. Az alacsony tu-datosságú entitások a halál után nem tapasztalnak meg semmit, mert olyan, mintha mély álomba merülnének, vagyis velük öntudatlanul történik a továbbiakban minden, beszámolni sem képesek róla. Minél magasabb tudatossággal rendelkezik az entitás, annál inkább

emlékezni fog a halál utáni létezésre, sőt arra, hogy egyik testből hogyan került egy másikba, sőt még magasabb szinten tudatosan fogja irányítani ezt. Még magasabb tudatossággal átélheti, hogy mind a testben való létezés, mind a test nélküli (szellem formájában való) létezés álmom, vagyis nem a végső valóság. A végső valósággal most ne foglalkozzunk, mert először azt kell megértenünk, mi történik a fizikai halál pillanatában. Az alábbiakban leírtak meditáció útján jutottak a tudomásomra, tudományos bizonyítékokkal csak részben vannak alátámasztva.

Minden pillanatban sok ezer parányi sejtünk pusztul el. Válasszunk ki egy haldokló sejtet. Ez a sejt egy kémiai üzenetet küld a környező sejteknek, amely által közli velük, hogy meghal. Ezzel jelzi nekik, hogy vele már nem fognak tudni kommunikálni, rá a továbbiakban ne számítsanak. A többi sejt erre reagál. A reakció kétféle lehet. Normál esetben a többi sejt riasztja az immunrendszert, amire megindulnak az immunsejtek, és a halott sejtet lebontják, hogy ne zavarja meg az élők egyensúlyát (homeosztázisát). Előfordulhat azonban, hogy az immunsejtek késnek, vagy nem kapják meg az üzenetet. Idősebb korban az immunrendszer már lelassul, köszönhetően a sok immunszuppresszív (pl. antibiotikumok) terápiának vagy az egészségtelen életmódnak. Ekkor a haldokló sejt kémiai üzenetét (amit egy még nem azonosított molekula közvetít) a többi sejt átveszi, és bennük is halál élményt indukál a jel. Vagyis a halál üzenet továbbterjed a környező sejtekben, ami elindítja a programozott sejthalált biokémiai szinten.

A jel előbb-utóbb elér egy idegsejtet, amely értesíti az idegrendszert. Erre már az egész idegrendszer reagál. A válasz ismét kétféle lehet. Az idegrendszer egy erősebb jellel felébresztheti a szunnyadó immunrendszert, és tartalék energiákat dob be, hogy helyreálljon az egyensúly. Vagyis megindul a küzdelem az életben maradásért, azért, hogy a haláljelet lokalizálni lehessen, ne terjedjen tovább az egész szervezetre. Kérdés, hogy van-e elég tartalék energia? Kiderülhet, hogy nincs. Ebben az esetben a haláljel továbbterjed, és a fizikai testet irányító elme rádöbben, hogy meg fog halni. Az elme ismét kétféleképpen fog reagálni, vagy megadja magát, vagy nem. Ha nem fogadja el a halált, mert ragaszkodik az élethez, a családtagokhoz, vagyonhoz, feladathoz stb. akkor elhúzódó haláltusa lesz az eredmény. A másik esetben az elme megadja magát, és jelzi a

szervezetnek, hogy ő már nem tud mit tenni, eljött a halál pillanata. Mikor az elme kikapcsol, bekapcsolhat a lélek. Ekkor a lélek teret nyer, és jelezheti, hogy az entitás eddig milyen feladatokat nem végzett el, mit csinált hibásan vagy hiányosan, milyen további lehetőségeket kaphat, ha felismeri, hogy nem az elme a legmagasabb irányítója a személyiségének. A léleknek ez a térnyerése külső energiaforrásra (életenergia mező) kapcsolja rá a fizikai testet. Ekkor, ha az elme vállalja az együttműködést a lélekkel, a fizikai test regenerálódik, és az entitás visszatér a halál küszöbéről. Ez az oka annak, hogy a halálküszöb élmény megváltoztatja az emberek életfelfogását, még akkor is, ha nem tudatos visszatérés történik.

Az orvosi életben tartási technikáknak tehát csak annyiban van közük a halál elkerüléséhez, hogy időt adnak az elme és a lélek kommunikációja számára. Az elmének több idő áll rendelkezésére ahhoz, hogy feladja a legfőbb irányító szerepkört, és elfogadja azt, hogy ő csak a fizikai test irányítója, nem pedig a személyiség legfőbb vezetője.

Előfordulhat természetesen az is, hogy az elme önfeladásának pillanatában a lélek közli, hogy nincs tovább. Ekkor szokott megtörténni az un. szép halál, vagyis a lélek megbékélt állapotban távozik valamely testnyíláson, a mindenkori tudatosság függvényében. Ilyenkor mosoly jelenik meg az arcon. Ez nem feltétlenül jelent felszabadulását (moksát) a létkörforgásból, de mivel a tudatosság felismerte a lelket, ezért magas szintű következő életbe léphet át az entitás.

Az elme és a lélek kommunikációját elősegítő valamennyi spirituális gyakorlat segítheti a minél tudatosabb halál megtapasztalását. Végül is, amikor meghalunk, mi halunk meg és nem más. Miért bízunk magunkat másokra, hogy ők segítsenek? Ki irányítja ezt a testet, ha nem mi? Miért gondoljuk, hogy másnak a dolga a mi életünk és halálunk fölötti rendelkezés?

Vegyük kezünkbe mind az életünk, mind a halálunk irányítását!

Egy haláleset margójára

Az ateisták szerint senki sem tudhatja, mikor hal meg. A legtöbb istenhívó szerint pedig Isten szabja ki az időt, nincs mit tenni. A két szemlélet abban a tekintetben közel áll egymáshoz, hogy az embert tehetetlen bábnak gondolja a halállal szemben. Az ateisták minden tudományos eszközt megragadnak, hogy meghosszabbítsák az életet, még ha értelmetlen is az, a hívők pedig Istenhez könyörögnek a hosszabb életért vagy az egészségért. Mindkét álláspontból hiányzik az emberi méltóság és annak tisztelete, továbbá a valódi tudás. Engem most nem érdekel az, hogy ki miben hisz! A lényeg a megtapasztalható VALÓSÁG. A megtapasztalható valóság pedig az, hogy létezik tudat, fizikai test nélküli állapotban. Ha pedig így van, akkor valójában meghalt a halál. Nem létezik, fikció. Nevetséges azt hinni, hogy *valami isten*, kézi vezérléssel szabályozza, hogy mi hangyák, itt mikor halunk meg. Kisebb gondja is nagyobb ennél. Ugyan ez a helyzet a génekkel, hajlamokkal stb. Ezek mind felülírható programok. Akkor halunk meg, amikor az Istentől eredő lélek már nem látja biztosítva, hogy ebben a fizikai testben tovább tud fejlődni, önmagát képes lesz kiteljesíteni, az önmegismerési folyamatot tovább tudja vinni.

Az elkövetkezendő korszak sokak számára fog halálküszöb élménnyel járni, mert ez az ára a globális katasztrófa elkerülésének. Jézus a következőket mondja az új korszak eljövételéről: „Úgy jövök el hozzád, mint a tolvaj az éj leple alatt.” Hozzáteszi még, állj készen! De mit is jelenthetnek ezek a titokzatos szavak? Isten szeretet energia formájában keres majd fel bennünket, éjszaka, álmunkban. Ha készen állunk a szeretet fogadására és adására, akkor misztikus élményben lehet részünk, ha nem, akkor úgy érezzük majd, nem kapunk levegőt, és szétszakad a szívünk. Ilyenkor a legtöbben pánikba esnek, és rohannak majd az ablakhoz, hogy kinyissák azt. Valójában azonban nem a levegő hiányzik, hanem a szeretet.

Ha valaki úgy érzi, hogy számára eljött a megmérettetés ideje, és egyedül van, akkor a következőket kell tenni. Először is maradjon nyugodt, helyezze magát nyugalmi állapotba (semmiképp se keljen fel, a hirtelen mozgás végzetes lehet). Helyezze kezét a szívcsakrára. Ha van energetikai beavatása, akkor csatlakozzon fel a forrásra. Koncentráljon a fejtető középpontjára, és gondoljon intenzíven a

számára legkedvesebb Istenformára. Az eredmény: ha meghal, akkor legalább elér egy magas megvalósítást, ha nem, akkor pedig segítséget kap. Rövidesen elmúlik a roham, és akkor már felkelhet, és hívhat segítséget.

Minden mögött, amit tanítok, saját megtapasztalás áll. (Az UKTM-ben el lehet sajátítani a tudatos halál művészetét, de nem az első kurzusok között. Először fel kell számolni a jelöltnek önmagában a halálfélelmet.) Nekem többször volt halál közeli élményem, és egyik alkalommal már beléptem a szahaszrárba (fejtetőcsakra). Ebből tudom, hogy számomra nincs több fizikai megtapasztalásra szükség. Magam választhatom meg a halálom óráját is, vagyis nem igaz, hogy ezt nem lehet előre tudni (természetesen van egy végső dátum). Azért jöttem vissza, mert nem tudtam eldönteni melyik Istenformát válasszam. Azt mondtam, még tudásra van szükségem, hogy eldönthessem. Meg akarom ismerni mindet, és akkor majd választok. Hát ezzel az elhatározással jó hosszú időre bebetonoztam magamat a fizikai testbe.

Ne feledjétek: a lélek mindaddig a testben marad, amíg érzi, hogy van esély a továbblépésre, és a tudat elfogadja a soron következő feladatot. Ha valaki legyőzte a halált, akkor kétszer született. Számára már nincs jelentősége az eredeti születési dátumának, nevének, génjeinek, mert új feladatba lépett. Innentől kezdve neki nem érdemes jósolni, asztrológiai, kabbalisztikus stb. útmutatást kínálni, mert ezek mind a régi életére vonatkoznak csupán. Kezébe vette a sorsát, felnőtté vált.

A halál szép. Békét, nyugalmat kínál, felszabadít. Csak azok számára borzalmas, akiket ragaszkodásaik leláncolnak. Oldd el a láncaidat, és légy szabad!

Az elme, érzelmek és gondolkodás

Az elme iskolázásának szükségessége

Az elme iskolázására gondolva sokaknak valószínűleg az iskolai tanulmányok jutnak eszükbe. Azonban korántsem csak erről van szó. A kérdés ennél sokrétűbb. Azzal is kezdhetném, hogy miért csökken az iskolai oktatás hatékonysága? Most tekintsünk el a társadalmi-gazdasági szempontoktól. Ezelőtt száz évvel palatáblán tanítottak, mostanság pedig a legmagasabb technika bevonásával, az oktatás hatékonyságára azonban ez nem volt számottevő hatással, sőt mondhatni ellenkező hatást fejtett ki. A mostani fiatalok... és akkor jön az ellenérv: nyilván öregszem. Én azonban nem erről beszélek. Sokkal tágabb nézőpontból szeretnék rávilágítani a problémára, a gyökér okokat keresve.

Az elme iskolázása alatt annak fegyelmezését értem. Ez jelenti a figyelem irányítási képességet, az összpontosítási készséget, a figyelem váltásának gyorsaságát, továbbá a figyelem mélységét. A mai fiatalok képességei ezeken a területeken maradnak alatta a korábbi generációk képességeinek. Ez azt jelenti, hogy hiába rendelkeznek szélesebb körű információkkal, hiába nő a tanulmányi idejük, a lemaradásuk a korábbi generációkhoz képest mégis tovább fog növekedni. Több ismerettel rendelkeznek, de nem tudják azokat hasznosítani. Drámai mértékben csökken a kreativitásuk, kombinációs készségük, csak rutin feladatok elvégzésére alkalmasak, sőt még azokat is pontatlanul hajtják végre, továbbá motiválatlanok és motiválhatatlanok. Ez pedig azt eredményezi, hogy a jövőben „rabszolgamunka” vár rájuk, csak alacsonyszintű munkák elvégzésére lesznek képesek, és lecsúsznak a társadalmi ranglétrán. Ha valakire, vagy a gyermekeire nem vonatkoznak ezek, akkor ők a szerencsés kivételek.

Ilyenkor fel szokott vetődni a felelős kérdése, amit jó emberi szokás szerint, mindenki a másokra hárít. Én azonban a megoldási lehetőségeket keresem, nem pedig a felelőst. Mindenki maga felelős a sorsáért, és ha valaki keresi a megoldást, meg fogja találni. Szeretnék mindenkit biztosítani arról, hogy létezik megoldás, nem kell beletörődnünk abba, hogy gyermekünk, vagy magunk ilyenek vagyunk és kész, gyári hibásak, vagy genetikailag elkorcsosultak. Az

ember azért kapta az emberi létformát, hogy megpróbáljon tökéletesebbé válni. Minden ebben az irányban tett erőfeszítés már siker, és egy lépés a cél felé. Küldetésemnek érzem, hogy Magyarország fiatalágát kiemeljem ebből a reá váró modern rabszolgasorból, amivé a 21. század falansztere kívánja átformálni az embert. Sajnos a hivatalos oktatás keretei erre jelenleg nem adnak módot. Egyelőre, a szemléletformálás a célom, mert nemcsak a tanítványok, hanem a tanítók is hiányoznak egy sokkal hatékonyabb oktatási módszer létrehozásához.

Először néhány alapelvet kell tisztázni. Minden emberi tevékenység alapja a fegyelem. Legjobb lenne, az önfegyelem, de ha az nincs, akkor fegyelmezni kell. Erre legelőször a szülőnek kellene megtanítania a gyermekét. Ha ez nem sikerül az iskoláskorig, akkor az iskola a jelenlegi formájában már alig tehet valamit. Mindazonáltal a fegyelmezésben kerülni kellene az erőszakot, mert az a félelmek beprogramozásával jár, ezért a szülő, (pedagógus) személyes példamutatása lehetne a megfelelő eszköz. A szülő (pedagógus) azonban azért nem tud példát mutatni, mert nem rendelkezik az elmekontrollálás képességével. Ezért először a felnőtteket kell tanítani. Mire? Először is az önfegyelemre. Még mielőtt bárki felhorkan, hogy ő márpedig fegyelmezett, válaszoljon magának néhány kérdésre:

- Egy órával korábban kell felkelnie a szokásosnál, képes-e rá nyüglődés nélkül, (esetleg magától)?
- El kell végeznie olyan munkát, amit nem szeret, képes-e rá panaszkodás nélkül, gyorsan és hatékonyan?
- Fáradtan ér haza, várja a házimunka, képes-e elvégezni vagy szétosztani a feladatokat anélkül, hogy összeveessen a családtagjaival?
- Beesik egy váratlan vendég, nincs otthon kaja, képes-e összedobni valamit a”semmiből”, hogy mindenki elégedett legyen?
- Határidős munka van, képes-e egész éjszaka dolgozni anélkül, hogy meginná huszonöt kávét?
- Képes-e egyszerre több párhuzamos tevékenységet végezni, úgy hogy mindegyik tökéletes legyen?
- Hány feladatot tud egyidejűleg észben tartani, (elektronikus) notesz nélkül, képes-e a feladatok előre elhatározott sorrendjén menet közben változtatni, hogy időt takarítson meg?

– Meddig tud egyfolytában csendben, mozdulatlanul ülni, vagy ugyanazt az egyetlen gépies mozdulatot végezni, anélkül, hogy elkalandozna a figyelme?

Lehetne folytatni a sort, de talán ennyi is elég. Ha valaki ezeket mind tudja, akkor azonnal felveszem tanárjelöltnek a tervezett elmekontroll iskolámba (nem tévesztendő össze az agykontrollal!). Ha nem tudja, és szeretné megtanulni, akkor szívesen látom tanítványnak. Az itt felsoroltak olyan képességek, amelyek nélkülözhetetlenek (vagy azok lesznek) ahhoz, hogy valaki jó állást találjon, be tudja osztani az idejét, előrehaladjon mind a munkájában, mind a személyiségfejlődésében, ellássa a családját, és még jól is érezze magát az életben.

Milyen következménye van annak, ha nincs önfegyelem? Káosz. A káosz először az ember személyes életében jelentkezik, aztán elterjed, szétárad. A kísérő tünetek az állandó rohanás, a folyamatos feszültség, a lemaradás érzékelése. Ezek pedig agresszív viselkedésmintához vezetnek. Az önfegyelem hiánya tehát mind közvetlenül, mind közvetetten az agresszió növekedéséhez vezet minden területen. Ha nincs mit enni, akkor elveszik a másiktól, ha nincs nő a szexhez, akkor jön az erőszakos közösülés, ha az áldozat védekezik, akkor megölik. Az önfegyelem hiánya teljes gátlástalanságot eredményez. Másfelől az önfegyelem segít kivédeni minden támadást, ami azok részéről érhet bennünket, akik az önfegyelmet nem gyakorolják. Aki fegyelmezett, az lesz ura a helyzetnek. Ő az irányító. Aki az önfegyelmezést megtanulja, képes átadni a gyermekeinek, és akkor nem lesz gondja velük öreg korára, mert nem rajta fognak élösködni.

Az önfegyelem elsajátításához az út az elme iskolázásán és kontrollján keresztül vezet. A továbbiakban ezt a témát fogom kifejteni, és több szempontból megvilágítani.

Miért kell tehát megtanulni az elme szabályozását? Mert ennek hiányában

- nő az agresszív viselkedésforma; az agresszió térnyerését pedig csak mentálisan fejlett, önmaguk fölött uralkodni képes emberekkel lehetséges visszaszorítani,
- nő a semmire sem használható, életképtelen tömegek aránya, aki motiválatlanok, nem tudnak magukkal mit kezdeni, és csak élösködni a társadalom többi tagján,

– nemcsak a börtönök telnek meg, hanem az elmeegógyintézetek is, ugyanis a fizikai világ jelenségei lassan összezsúsznak az asztrális világ jelenségeivel, amit nem tanultak meg kezelni az emberek.

Az elme iskolázását indulásképpen kezdjük két gyakorlattal. Az elsőt Hamupipőke, a másodikat Hófehérke gyakorlatnak neveztem el.

„Hamupipőke” gyakorlat:

Végy egy tál lencsét (bab is lehet), és öntsd ki a padlóra. Majd szemenként kezd el összegyűjteni. Száz százalékosan koncentrálj a feladatra, közben nem gondolhatsz másra, csak arra, hogy most ez a legfontosabb feladatod, és semmi másnak nincs jelentősége ezen kívül. Gondolataidat mindig tereld vissza a feladatra.

Az elméd megpróbál majd meggyőzni arról, hogy ez hülyeség. Az is marha, aki kitalálta, és még nagyobb, aki végrehajtja. Különbözőben is neked nincs erre idő, sokkal fontosabb dolgod van. Még ha eljutsz is addig, hogy kiborítsd, magadat szidva keresed majd a porszívót, hogy felporszívózd. Rajtad röhög majd a családod, akik azt hiszik, hogy megbolondultál. Soha többet egy írásomra sem fogsz rápillantani, mert te nem akarsz hülyét csinálni magadból...

Engedd az elmének, hogy kidühöngje magát, de ragaszkodj a feladat végrehajtásához. Ha tényleg olyan fontos dolgod lenne a lencseszedésen kívül, akkor egészen biztosan jönnének a galambok, hogy segítsenek!

Ha képes vagy legyőzni az elméd ellenállását, akkor szert teszel egy megtapasztalásra. Hatalmas sikerélményed lesz, és megerősödve kerülsz ki a gyakorlatból. Nő az akaraterőd, a koncentrálóképesseged, és rájössz arra, hogy tényleg semmi sem sürgős, mert minden feladat megvár. Ami pedig nem vár meg, az nem a te dolgod volt. Ez a megtapasztalás megváltoztatja az életedet.

„Hófehérke” gyakorlat

Végy egy almát, és összpontosíts a pirosabbik felére azzal a gondolattal, hogy egyetlen falattól megfájdul a fejed. „Ha beleharapok ennek az almának a piros felébe fejfájásom lesz.” Fordítsd meg az almát és összpontosíts a sárgább felére: „Ha elfogyasztom ennek az almának a sárga felét, azonnal elmúlik a fejfájásom.” Ezt követően próbáld ki, képes voltál-e végrehajtani a feladatot? Ha nem, akkor még nem tudod az elmét tudatosan szabályozni.

Ismerd fel, hogy ugyanennek az elvnek a működtetésével hozol létre öntudatlanul minden betegséget. Az elmében található valamely meg nem értett belső problémát kivetítesz egy bizonyos külső körülményre (tárgy, személy, helyzet), majd látszólag a külső körülmény következtében megbetegszel. Ugyanezt az elvet fordítva is lehet működtetni. Ha kivetíted az egészséges állapotot egy külső körülményre (tárgy, személy, helyzet), akkor annak következtében meggyógyulsz. Az ilyen típusú gyógyulások ugyanis mindig együtt járnak az eredendő probléma gyökér okának felismerésével.

Ugyanezzel az elvvel másokat is tehetsz egészségessé és betegé. DE! Ne feledkezz meg a kozmikus törvényekről, amelyekről szintén olvashatsz az a könyvemben (később). A kozmikus törvények értelmében, ha másokat akarsz megbetegíteni, akkor Te leszel beteg (mert Te egységben vagy az egésszel, a másik is Te vagy), ha pedig másokat akarsz meggyógyítani, akkor szintén Te leszel beteg, hiszen átveszed tőle a betegséget, ami a fejlődésének a hajtóereje. Helyette neked kell fejlődni!

A kozmikus törvények működésbe hozásával csak akkor gyógyíthat valaki önmaga egészségének veszélyeztetése nélkül, ha a tudatosságot olyan szinten gyakorolja, hogy „ő maga egy a törvénnyel”. Alkalmazhatsz azonban különböző gyógyító technikákat, amelyek azért lettek átadva az emberiségnek, hogy enyhítsék a szenvedéseiket. Ezek ugyanis magas szinten álló entitások felügyelete alatt állnak. Vagyis gyógyulás ezek által csak akkor következik be, ha a beteg közelebb került az Egység-elv felismeréséhez.

Ezért a „Hófehérke” gyakorlattal csak magadon kísérletezz. Készíthetsz azonban mások számára „gyógyító” ételeket, azzal a gondolattal, hogy az elősegíti az egészséges állapotuk helyreállítását. Az ilyen ételek azonban csak akkor fognak működni, ha növényi eredetűek, és nem jártak együtt állat elpusztításával. Ennek oka az, hogy az állat asztráltestében (fájdalomtest) a halál pillanatában rögzül a fájdalom, mint információ, ezért egy ily módon keletkezett ételbe lehetetlen gyógyító információt bevinni, mert felülíródik a fájdalom információval. Az állati eredetű táplálékban a fájdalom információ legjobb esetben is csak közömbösíthető.

Emlékezz rá Te egy információs mező vagy, és mindenki más is csak egy információs mező. Ezt az információs mezőt, a kozmikus törvények figyelembevételével, tetszés szerint alakíthatod megfelelő

szintű tudatosság elérését követően. Ha pedig Te változol, akkor a környezeted, körülményeid is változni fognak.

Az elmeszabályozás szerepe az erőszak visszaszorításában

Egyre gyakrabban hallani olyan brutális cselekedetektől, amelyek sokkolják a közvéleményt. Többen a halálbüntetést követelik vissza az erőszak megfékezése érdekében. A megdöbbenés és az ítélkezés helyett vizsgáljuk meg erőszakos cselekedetek mozgató rugóit spirituális szempontból. Először is erőszak erőszakot szül, vagyis örülünk, hogy az emberiség egy része már eljutott a halálbüntetés eltörléséhez, ezzel a világ karma mindenképpen csökkenni fog. Függetlenül az emberi ítélettől, aki másoknak ártalmára volt, az önmagával cselekedte mindezeket, vagyis vissza fogja kapni. Így működik az isteni törvény. Másrészt viszont az erőszak terjedése félelemmel és a kiszolgáltatottság érzésével tölti el az embereket. Mindenki csak önmagán tud változtatni, a saját hozzáállásán, és ha önmagán változtat, akkor az szétsugárzódik a környezetére. Mindenkire csak az van hatással, amihez köze van. Vagyis, ha rá hatással van az erőszak, akár fizikailag, akár érzelmileg, akkor még köze van hozzá, pl. nem értette meg az erőszak természetét.

Minden erőszakos cselekedet az ösztön-én szintjén kódolt. Ez azt jelenti, hogy vannak bennünk, a mély tudatalattiban olyan programok, amelyek erőszakos cselekedetekre sarkallhatnak bennünket, ha felszabadulnak a gátlás alól. Sokszor mondják az olyan emberre, akiben az ösztön-én elszabadult, hogy úgy viselkedik, mint egy állat. A valóságban ennél rosszabb a helyzet. Ugyanis az állatokban az ösztön-én nagyon finoman szabályozott. A vadon élő állat csak védekezésből vagy táplálékszerzés céljából öl, de sohasem öl érzelmek (pl. féltékenység, bosszúvágy), eszmék (pl. szabadság-elnomás, hit-tévhit stb.) miatt, valamint a saját fájának tagjaival szemben az ölés gátlás alá van helyezve. (A kutyák féltékenységből történő agresszív viselkedése emberi viselkedés minta átvételéből fakad, mivel ráhangolódnak az emberi asztrális információs mezőre.)

Az ember egyik fontos tulajdonsága, hogy az ösztön-én mellett egyéni én-tudattal rendelkezik, vagyis meg tudja magát különböztetni, mint egyed a saját fáján belül. Ez felszabadíthatja az ösztön-énben a saját faja megölését gátló programot. Míg a farkas a farka-

sokkal azonosítja magát, így egységélménye lesz a farkascsortával, addig az ember az egyéni én-tudat következtében gondolhatja magát különbnek, előbbre valónak, fejlettebbnek a fajtársainál. Másrészt az emberben az ösztön-én kiterjedhet arra az agyterületre, amely az érzelmek és a gondolkodás fölötti uralomért felelős, és átveheti ennek szerepét. Ekkor az elme zárt dobozában az ösztön-én által uralt téves program fog futni, és előfordulhat, hogy az illető ebből képtelen kilátni.

Miért nem képes rálátni a saját helyzetére? Egyrészt, mert nem ismeri önmagát, saját elme működését, beleértve az ösztön-én aktivitálódását, és annak szerepét az életében. Másrészt azért, mert senkitől sem kér segítséget, vagy senki sincs a környezetében, aki segíteni tudna. Gondoljunk bele, hogyan reagálna le a környezet, ha valaki bevallaná, hogy gyilkos gondolatai vannak, mondjuk a család-tagjaival szemben? Valószínűleg egyértelműen elítélnék ezért. A pszichológus – ha egyáltalán meg tudná fizetni a segítséget kérő – nyugtató tablettákat írta fel, és véget nem érő beszélgetésekre kellene járnia, különböző tesztek kitöltésével fűszerezve, talán még gyógykezelésre is köteleznék. Ezért inkább nem megy el, és egyedül kínlódik, amíg bekövetkezik a tragédia. Utána megbüntetik, gyógy-kezelésre kötelezik, de önmagát jobban megérteni ettől még nem fogja.

Az én megoldásom más. Sajnos azokkal az emberekkel, akik nem törekszenek önmaguk megértésére, én sem tudok mit kezdeni. Nekik el kell szenvedniük a sorsukat. Azoknak viszont, akik önmaguk megértésére törekszenek, tudok segíteni. Ha ők jobban megértik saját működésüket, akkor jobban megértenek majd másokat is, és tudásuk tovább áramlik a gyermekeikre, környezetükre, és néhány generáció múlva az adott populáció tudásaként öröklődik majd tovább.

Ezzel kapcsolatban a legfontosabb alapelvek a következők.

1. Az ösztön-én elfojtása (gátlás alá helyezése) nem megoldás, mert akkor rejtve bukkan elő.

2. Az ösztön-én törlése sem megoldás, mert akkor az illető öntudatlan állapotba kerül. Az ösztön-én programcsomag felelős ugyanis a fizikai test szerveinek önműködő és akaratlagos szabályozásáért. Ez teszi lehetővé, hogy ne kelljen tudatosítanom, hogy a gyomrom emészt, vagy ha sétálok, akkor ne kelljen gondolataimmal irányítanom az izmain tevékenységét. (Magas szinten álló jogik

képesek erre a fizikai testük károsodása nélkül a spirituális tudatosság állapotában.)

3. Ezek helyett az ösztön-én kiterjedését kell megakadályozni arra az agyterületre, amely az érzelmi és a gondolkodási tevékenységet szabályozza. Vagyis vissza kell helyezni az ösztön-én programot a saját funkciójába. Ehhez az érzelmi és gondolkodási tevékenységet tudatossá kell tenni. Ha valaki az érzelmeket és gondolkodást tudatossá teszi, akkor az ösztön-én nem lesz képes rajta eluralkodni. Ha pedig ő uralja, akkor a környezetében mindenki más képessé válik ugyanerre, mert tudása szétárad a környezetében. A módszert részleteiben az UKTM spirituális önismereti tréningen lehet megtanulni.

Az elme, és kivételése az asztrális-mentális mezőkbe

Az elméről már több írásomban szót ejtettem, ezért itt most azokat az ismereteket összegzem, amelyek szükségesek a továbblépéshez. Az itt közölt információkat meditációim során önmegismeréssel nyertem, ezek egy része biológiai, élettani, pszichológiai ismeretekkel is alátámasztható. Az elme alatt nem csak a központi idegrendszer (agy + gerincvelő) értem, hanem az elmetartalom összességét is. Az elme tehát egyidejűleg jeleneti a hardware-t és a software-t. A hardware-t maguk az idegsejtek alkotják a nyúlványokkal, és azok valamennyi kapcsolatával. Az idegsejtek egymással hálózatot képeznek. Mindazonáltal ez a hálózat nem homogén. A hálózat egyik pontjáról úgy lehet eljutni a másikba, hogy az idegsejtek közben többször átadják az induló információt egy másik idegsejtnek, vagyis többször átkapcsolódnak. Minden idegsejt hozzáteszi a maga információit az induló információhoz. Vannak olyan területek, amelyek az éber tudat számára zártak, vagyis az elme iskolázása nélkül e területek információtartalmához nem lehet hozzáférni. Ezek kívül vannak körkörös kapcsolatok az idegsejtek között, ezek egy része egymást erősítő impulzusokat (pozitív feed back), míg más esetben egymást gyengítő impulzusokat (negatív feed back) bocsájt ki. Az egyes agyterületek egymás fölötti rétegeket alkotnak, a legalsó területek az öntudatlan és ösztönszintet szabályozó tevékenységért, míg a legmagasabban találhatók a legfinomabb szintű elme

funkciókért felelősek. Ezen kívül az idegrendszert a funkció, és az ingerületátvivő anyag szerint paraszimpatikus és szimpatikus idegrendszerre osztják, az előbbi a jin, az utóbbi a jang felosztásnak felel meg az ezoterikus tanok szerint.

Ez az alap hardware, amelyre a különböző programcsomagok vannak feltöltve. Ezek egy része előző életekből, más része a jelen életből eredő emberi viselkedésminta. Jelen vannak továbbá a növényvilágból, az állatvilágból eredő viselkedésminták, és minden-
kiben megtalálhatók az emberi létformák alatti (pl. préták, ördögök, démonok) és fölötti (pl. félisteni, angyali) archetipusos programok is. Az utóbbiak (növényi, állati, ember alatti és emberfölötti) általában gátlás alá vannak helyezve. Megjegyzem ezekkel szembesült Buddha, és erre alapozta a szamszára (létkörforgás) tanítását, miszerint az ember az életei során ezek között a létformák között bolyong, míg végül kiszabadul, és a kiszabadulás egyik lehetséges módját mutatta meg az emberiség számára. A létkörforgás (szamszára) tehát az elmén belül található viselkedésminták életről-életre történő megvalósítása, míg végül az ember megszabadulhat az elme uralma alól, ha felismeri, hogy mindezek csak programok. Itt jegyzem meg, hogy a jézusi misztérium olyan kegyelmi állapotot adományozott az egész emberiségnek, hogy a nem emberi (növényi, állati), továbbá az ember alatti létformákat nem szükséges a továbbiakban a szóban forgó fizikai létformába való leszületéssel anyagi síkon átélnie a létezőnek, hacsak nem kifejezetten erre vágyik. Ennek nem mond ellent, hogy Buddha később élt, mint Jézus, ugyanis Jézus tanításának beprogramozásához az egész emberiség szintjén időre volt szükség, ezért nem mindenki egyszerre kapta meg a program-módosítást.

Az ember fölötti létformák alá van elhelyezve az egyéni én-tudat (ego) program, amely az ember számára egyéni önazonosítást biztosít. Az ego programnak az a feladata, hogy elzárja a tudatot az ember fölötti létformáktól, így akadályt képezzen, másfelől biztosítja az egyén szabad akaratát, amelynek értelmében szabadon választhat a beprogramozott valamennyi létforma megtapasztalása közül, és annak hatásait, eredményét szabadon kipróbálhatja. Azok az embertársaink tehát, akik ember alatti vagy állati-növényi viselkedésmintát próbálnak ki fizikai síkon, ezt a döntést hozták, többnyire tudatlanságból vagy az előző életeik visszahatásainak eredményeképpen.

Mindenki maga felelős tehát azért, hogy melyik programot aktiválja saját magában.

Ahogy említettem az átlagos eset, hogy ez emberen az emberi létformákat megvalósító viselkedésminták futnak életről életre. Manapság azonban egyre gyakrabban kell szembesülnünk az ezektől való eltérésekkel is. Ha valaki növényi létformát választ, az nem azt jelenti, hogy az illető növényként születik újjá, hanem azt, hogy emberi testben, emberi önazonosítással (vagy anélkül), növényi tudatossággal és viselkedésformával rendelkezik. Pl. önálló helyváltoztatásra nem képes, mások gondoskodására szorul, élete a táplálkozás és az ürítés jegyében zajlik. Ide tartozik az olyan eset, ha valaki meghízik ötszáz kilóra, vagy kómába kerül stb. Itt most a további példák elemzésétől eltekintek.

Azt még mindenképpen szeretném megemlíteni, hogy az ember fölötti archetípusok aktiválása, és programként való lefuttatása szükséges, de nem elégséges feltétele az üdvözülésnek vagy másféppen megvilágosodásnak. Ezek csak programok, amelyek azt a célt szolgálják, hogy felkészítsenek az emberi létformából történő kiemelkedésre, továbbá kapcsolatot biztosítanak az adott makrokozmikus síkkal. A programok aktiválása mindenképpen fontos, mert emelkedést és fejlődést hoznak az ember számára, de önmagukban nem haladják meg az elme szintjét. Ezekből tehát lehetséges és szükséges is továbblépni.

Ezen kis kitekintés után térjünk vissza az átlagos emberi szintre. Az elme tartalmazza mindazt az információt, amely szükséges ahhoz, hogy emberként éljük meg magunkat. Ezek az információk nem maradnak az elmébe zárva, hanem öntudatlanul kivetítjük őket az asztrális és mentális energiatestbe. Az érzelmi és gondolati energia-burok tehát minden elmetartalmat hordoz, még azokat is, amelyekről nincs tudomásunk. Tehát minden, ami bennünk van, kivétel a környezetünkbe, mint hatás, és ellenhatást eredményez. Természetesen mindenkivel ugyanez történik. Ezért mondjuk azt, hogy mindenki önmagára reagál, mert a hatást, saját elmetartalmának kivetítésével, ő indította el. Az ellenhatás tehát rá vonatkozik, az ő asztrális-mentális hibahelyeire hívja fel a figyelmet. Ezért mondjuk azt, hogy az ember a másokban látja meg a saját hibáját. Valójában nem a másokban látja, hanem a két asztrális-mentális mező kommunikál. Az egyikből információ kerül át a másikba, majd fordítva. Ha ez nem tudatos, és nem

kerül feldolgozásra, akkor jön a hárítási mechanizmusok alkalmazása pl. a sértődés, szóváltás, felelőskeresés stb.

Ennek az asztrális-mentális kommunikációnak óriási a jelentősége a fejlődésünk szempontjából, ha felvállaljuk az információcsere tudatosítást és az elmetartalom korrigálását. Az asztrális-mentális testben található hibahelyek az elme által meg nem értett korábbi megtapasztalásokból származnak. Ha ezek kijavításra kerülnek, akkor megváltozik az elmetartalom, megszűnik a külvilág felé küldött hibaüzenet, így elmarad az ellenhatás is. Így tudjuk elérni, hogy amire korábban sértődéssel reagáltunk, az már nem hat ránk, sőt nem is kerülünk olyan helyzetbe, amire sértődéssel reagálhatnánk. Hasonlóan történik ez minden más konfrontációval, ami közöttünk és a környezetünk között jön létre. Így születik meg a belső béke és harmónia, (kellemes elme), amit nem tudnak megzavarni a külső körülmények.

Az elme működésének ismerete és az elme szabályozása nemcsak a spirituális fejlődéshez szükséges. Minden tevékenység, amit az anyagi világban végzünk, lényegesen hatékonyabban kivitelezhető, ha koncentrálni tudunk a feladatra, és a feladat végzése során kizárunk minden más elme-gondolatot. Így hasznunkra válik mind a hivatali, mind az otthoni munkában, a partnerkapcsolatban, családban, gyermeknevelésben. Megtanulunk figyelni a másokra, hatékonyabb lesz a kommunikációnk. Elmaradnak a szokásos szőnyeg alá söprések, mert a problémáink folyamatos feldolgozására is képessé tesz bennünket. Ha pedig megöregszünk, akkor nem zúdul ránk a tömegével a vélt vagy valós sérelem, amit életünk során elfojtottunk.

Ha meghalunk, akkor az elme-tudat játssza tovább a játékait. A halál után saját asztrális-mentális szféránkban találjuk magunkat, de most már fizikai test nélkül, és akkor megélhetjük azokat az elmetartalmakat, amelyek elől életünkben elzárkoztunk. A halál utáni létezés még annyi védelmet sem nyújt a megtapasztalások ellen, mint a fizikai test. Amíg fizikai testben vagyunk, addig képesek vagyunk elzárkózni egy megtapasztalás elől, kikerülhetünk egy adott helyzetet, ha nem akarjuk megvalósítani. A halál után ez nem lehetséges a szabályozatlan elmével rendelkező emberek számára, ezért számukra a halál utáni megtapasztalás a pokollal egyenértékű. A „pokol” tehát saját elménkbe van kódolva, ettől kell életünk során kitisztítanunk az elmét. Ehhez kínálnak a vallások különböző lehető-

ségeket, de mivel nem tudatosítják az emberekben a miérteket, így az emberek nem követik ezeket a sematikus előírásokat. A vallások és képviselőik elvétele tudnak segíteni a halált követően a továbbra is szenvedő, eltévedt lelkeken. Ha pedig ez így van, akkor a létjogosultságuk is megkérdőjeleződik. Egyre kevesebb ember követi az előírásait, és így valóban egy ördögi kör alakul ki. A vallások persze riogatják az embereket a pokollal, csak épp azt nem árulják el, hogy ezt nem Isten teremtette, hanem a mi elmetartalmunk hozta létre, így az emberek nem hiszik el, hogy ez velük előfordulhat. További hiba egyes vallások részéről, hogy eltitkolják az emberek elől az újjászületés tanítását. A rész tudás egyenlő nem-tudás. Így az emberek nem számítanak rá, mi vár rájuk a halál után. Kétségbeesetten sodródhatnak, menekülnek a köztes létsíkon a teljes öntudatlanság felé, míg végül a teljes öntudatlanság állapotában belezuhannak egy következő megtestesülésbe, amelyben az egész nyomorúságos életük elől ismétlődik minimális eséllyel a továbblépésre. És azok, akik ezt képesek átlátni, már ők is egyre kevesebben vannak.

Napjaink spirituális mozgásai csak látszólag nyújtanak megoldást erre a helyzetre. Igaz egyre többen foglalkoznak valamilyen szinten a lelki fejlődéssel, és rengeteg írott anyag születik a témában. Ezek színvonala, tisztelet a kivételnek, nem haladja meg az elme szintjét. Most gondolkodjunk el rajta, hogy milyen segítséget tud nyújtani egy olyan médiumi írás, amely a mentális síkról született. A mentális sík az emberi elme tevékenység eredménye. Az innen származó információk semmivel sem segítik elő azt, hogy erről a síkról kijussunk. Gondoljunk csak bele, mi lesz abból, ha egy médium, aki nem szabályozta be és nem tisztította meg a saját elméjét, sőt fogalma sincs sem az elme működéséről, sem annak tartalmáról, elkezd üzeneteket közvetíteni, maga sem tudja honnan, és kitől. Az üzenethez, ami már eleve kétes szintről származik, megannyi asszociációt fűz a saját elméje, amíg az kimondásra kerül. Micsoda agymenés lesz abból! Ráadásul az elme szeret ilyen játékot játszani, elhiteti az emberrel, hogy az üzenet valami nagyon magas síkról származik. Nap, mint nap szembesülhetünk az önjelölt próféták világvége jóslataival, amiből egy sem jön be, de ez a legkevesebb. Ezért beszélek én az elme iskolázásáról. Vajon a médium jelöltek miért nem töreksenek az elméjük iskolázására, ha már médiumkodásra adják a fejüket? Azért, mert akkor kénytelenek lennének rájönni, hogy

becsapták önmagukat, és akkor fel kellene hagyni a médiumkodással vagy kökeményen el kellene kezdeni megtanulni az elmeszabályozást.

Ha valaki nem akar a vallások dogmáinak áldozata lenni, ha nem akar az önjelölt próféták, médiumok, látók által közvetített spirituális útvesztőben bolyongani, akkor kezdjen neki. Tegyen szert ő maga arra a képességre, hogy tisztán lásson, megkülönböztető tudással, önálló ítélőképességgel rendelkezzen.

A spirituális fejlődés és az elme szabályozás kapcsolata

A spirituális fejlődésnek (aminek a végső célja Isten megvalósítása) alapvetően kétféle módja van. Az egyik az érzékek szabályozásán keresztül vezet. Az érzékek legfőbb kontrollálója a fizikai testben az elme. Ezért ha az elme szabályozását gyakorolja valaki, akkor egyben az érzékek ellenőrzésének képességére is szert tesz. Az elme szabályozásának nehézsége és lassúsága gyakran visszariasztja a tanítványokat ettől a megvalósítási módtól, ezért más utakkal próbálkoznak, a keresés során pedig gyakran kerülő ösvényekre tévednek. Miután jómagam számos kerülőutat bebarangoltam, letisztult bennem néhány alapelv. Ezekről szeretnék most beszámolni.

A másik alapvető módszer, amire rátalál a tanítvány, a tantra. A tantra nem foglalkozik az elme szabályozásával, hanem az az alapelve, hogy a tanítványnak át kell adnia magát annak, ami jön. Ha Isten jön, Istennek, ha a halál jön, a halálnak. A tantra lényege ugyanis az elme teljes feladása, a teljes odaadás (önmegadás, az ego feladása). Isten azonban csak később jön... Előtte az elmeprogramok aktivizálódnak, azoknak kell lefutniuk, másképpen fogalmazva a korábbi karma csírák kisarjadnak. Legelőször tehát a félelmek és a vágyak ébrednek fel. Így a tantrikus út végeláthatatlan elme-programok megvalósításának irányába terelheti a tanítványokat, ha az elme nincs szabályozva, és a megfelelő tudatosság hiányzik.

Jézus a tantrikus módszer alkalmazásával próbálta felemelni a tanítványait. Tanításainak lényege a yama és nyama megvalósítása, majd ha ebben sikeres a tanítvány, akkor a tantrikus alapelveket gyakorolva átélheti az angyalokat, majd ezt követően a Szentlelket (Szent Szellemet). A yama és nyama Patanjali nyolc lépcső jóga ösvényének első két lépcsőfoka. Leegyszerűsítve úgy lehetne meghatározni

a yama és nyama jelentését, hogy külső és belső erkölcsi értékrend megvalósítása a gyakorlati életben. Jézus ennek a szintnek az eléréséhez kötötte a tantrikus alapelv gyakorlatba történő átültetését. Yama és nyama nélkül a tantra nem Isten megvalósi-táshoz vezet, hanem az anyagi világ élvezeteiben való elmerüléshez.

Ami azonban Jézus idejében működött, nem biztos, hogy jelenleg is, változatlan formában működik. Jézus tanítványai átadták magukat Neki, ledolgozták a karmájukat azzal, hogy üldöztetésben volt részük, továbbá nem volt olyan mértékben megerősített elméjük, mint a mai korok embereinek, hiszen mi az elme működtetésével keressük a kenyerünket! Nem véletlen, hogy pl. a farizeusok nem tudták magukat átadni Jézusnak. A farizeusok az elme emberei voltak, hittudósok, akik elméjükkel folyton az összefüggéseket vizsgálták, emiatt nem voltak alkalmasak a tantrikus önátadásra. Az egyszerű hívő emberek tudták megvalósítani a tantrikus önátadást, és mivel személyesen ismerték Jézust, óriási bizonyosság, ezáltal biztonság-érzet birtokába kerültek, ami erőt adott nekik az üldöztetés elviseléséhez.

Később, a kereszténység kibontakozása során, a keresztény szentek változatlanul a tantra alapelvét használva próbálkoztak megvalósítani Istent, akit számukra immár Jézus testesített meg. A tantra lényege az átélés (eggyé válás a meditáció tárgyával). Átélték Jézus sorsát, és mi következett ebből? Stigmatizált szentek lettek. Az összes keresztény szent, aki valóban megvalósított valamit istenből, egytől egyig stigmatizált lett! (A kereszténységben a vezető papság összekeveri a szentéletű embereket a szentekkel. A szentéletű emberek csak legfeljebb a yama, nyama megvalósításáig jutottak, valójában nem Istent valósították meg! Én tehát a valódi szentekről beszélek.) Sajnos erre nem lehetünk büszkék, a valóságban a keresztény szentek egy félelemprogramot valósítottak meg az elméből. Mivel féltek annak átélésétől, ami Jézussal történt, így az elme megteremtette a potenciális lehetőséget arra, hogy átéljék a stigmatizációval járó szenvedést, hogy megszabaduljanak a félelemhez való kötődéstől.

A személyes fejlődésem során sokáig én is a keresztény vonalon haladtam, amíg az átéléseimben eljutottam arra a pontra, hogy szembe kellett néznem ezzel az akadállyal. Tisztán éreztem, hogy ha folytatom a tantrikus átéléseimet Jézussal, akkor elkerülhetetlenül stigmatizált leszek, mert az elmém valóságként megteremti, ami akkor

ővele történt. A keresztre feszítés misztériuma olyan mély félelemként és fájdalomként ivódott be az keresztények tudatalattijába, olyan mély misztérium, amely máig nem lett dekódolva, hogy lehetetlennek éreztem a kikerülését. Ugyanakkor azt is éreztem, hogy nekem nem az a feladatom, hogy stigmatizált szentként vonuljak be a köztudatba. Ekkor felfüggesztettem a tantrikus gyakorlataimat, és elkezdtem a tudatosság felé vezető utat keresni és követni. Ez pedig a jógán, ezen belül az elme szabályozásán keresztül vezet. Ha sikerül megértenem, milyen programok és miért vannak jelen az elmémben, akkor megszabadulhatok ezektől, és visszatérhetek a tantrához. Tehát az én tapasztalatom az, hogy a tudatosság (elmeszabályozás) és a tantrikus átélés (megtapasztalás) mélységének növelését a két módszer időről-időre történő váltogatásával a legcélszerűbb elérni. Amiben az én utam sikerrel jár, az a lehetőség kinyílik mások számára is, amiben pedig nem, annak megvalósításához jönnek majd mások, akik tovább folytatják a próbálkozást, és előbb-utóbb lesz valaki, aki sikeresen megvalósítja Jézust, nem a keresztre feszítettet, hanem a megvilágosodottat (a Krisztustudatosságot). Az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalom ezt a gyakorlati utat szeretné kimunkálni, és a majdani követők számára rendelkezésre bocsájtani.

Alkotómunka, tevékenység a szűkebb vagy tágabb közösségért

Az elme és a viselkedésminták

Az elmébe kódolt ego program elszakít bennünket saját isteni tudatosságunktól, és egyidejűleg falat emel közénk és embertársaink közé. Ennek a programnak pontosan ez a funkciója. Így tudunk önálló önazonosítási képességre szert tenni, aminek a célja az, hogy megismerjük cselekedeteink eredményét, súlyát, és ezzel önálló felelősségvállalásra tanít. Ahogyan egy gyermek a felcseperedése során egyre komolyabb feladatokat képes megoldani, és azokért személyes felelősséget vállalni, ugyanígy zajlik a lelkek fejlődés-programja is életről életre. Az egyedfejlődés során az a cél, hogy az egyén az érett felnőttkorba érve hasznos, alkotó tagja legyen egy tágabb közösségnek, a lélekfejlődés során pedig az a cél, hogy az istentudatosságot

elérve a makrokozmosz polgárává válják, és még felelősségteljesebb feladatokat vállaljon. Ha ennek a célnak a megvalósítása bármelyik szinten (akár az egyedfejlődésben, akár a lélek-fejlődésben) zavart szenved, akkor motivátlanság, kiúttalanság, az élet értelmébe vetett meggyőződés hiánya jelentkezik az egyén életében, ami depressziós állapotok kialakulásához vezet. A depresszió elkerülése érdekében az egyén először kompenzációs mechanizmusokat alkalmaz. A mindenkori tudatossága és anyagi helyzete függvényében fordulhat alkoholhoz, drogokhoz, teremthet magának különböző súlyosságú betegségeket, vagy az élet élvezeteinek mértéktelen habzsolásában vél értelmet és kiutat találni. Súlyosabb esetben mentális elváltozások és öngyilkossági hajlam alakul ki. Ismétlem mindezek oka az, hogy az egyén nem talál értelmes és megvalósítható célt, ami az életének egy vezérfonalat adhatna.

Az emberi tudat mindenképpen a fejlődésre van hangolva, akkor is, ha az egyén ennek ellenáll vagy nem találja a megfelelő lehetőséget. Mi segíthetné az embereket az egyéni életcél megtalálásában? Napjainkban sem a szülők, sem az iskola, sem a médiák, sem a társadalmat vezető személyek, sem a vallások, sem azok képviselői nem segítenek. Főleg azért, mert maguk is ugyanettől a szindrómától szenvednek. Ahogyan a gyermek a szülei viselkedésmintáinak másolásából tanul először, ugyanúgy a befolyásolható, még kialakulatlan személyiségek a közszereplők, a híres, gazdag emberek másolásával próbálkoznak követhető életcélt találni. Ez a próbálkozás azonban kudarcra van ítélve. Egyrészt a másolt személyek csak üres, tartalmatlan életformát folytató klisék, másrészt a szegényekből csak ritkán lesznek gazdagok. (Ennek okairól még a későbbiekben szó lesz.) Így az egész társadalom szépen csúszik lefelé szellemileg, érzelmileg, erkölcsileg és anyagilag is.

Mivel a társadalom vezető közszereplőitől nem várhatunk támogatást, saját magunknak kell megtalálni a megoldást, ha nem akarunk még mélyebbre süllyedni. Az a társadalom, amelyben nincs elég élni akarás, elég erő a szemléletváltozáshoz, a megújuláshoz, mindig eltűnt a történelem süllyesztőjében. Ahogyan állat és növényfajok halnak ki az alkalmazkodás hiánya miatt, úgy nemzetek semmisülnek meg, és tűnnek el mindörökre. Ezen értelmetlen sajnálkozni. Magának a fejlődésnek a szükségszerűsége eredményezi ezt a törvényszerűséget. Itt a fejlődést nem gazdasági értelemben tekintem,

hanem szellemi-lelki-spirituális értelemben. Ha egy civi-
l-
z-
ációban a gazdasági-technikai fejlődés elér egy szintet és a szellemi-lelki-
spirituális fejlődés ezzel nem tud lépést tartani, akkor abban a társa-
dalomban a degradáció jelei kezdenek mutatkozni. Ez jellemző
napjainkban a fejlett nyugati társadalmakra. Ez a degradáció sokkal
kifejezettebben fog megjelenni azokban a fejletlenebb régiókban,
amelyek a fejletteket csak gazdasági lemaradással tudják követni.
Ennek oka, hogy a gazdasági potenciálok szűkössége miatt nehezebb
egyéni kiutat találni az össztársadalmi kiúttalanságból. Ha egy gaz-
daságilag fejlett régió konfliktushelyzetben elbukik, és magával
rántja a felzárkózni akarókat, akkor meglehet, hogy csak az őskö-
zösségi szintű populációk maradnak, és velük kell újrakezdeni az
emberi civilizáció újjáépítését. Mivel jómagam már tanúja voltam
nemegyszer nemzetek eltűnésének, sőt az egész emberi civilizáció
pusztulásának, objektíven látom ennek a jeleit. A világvége jóslatok
is ebből a felismerésből táplálkoznak, csak nem veszik figyelembe,
hogy a fejlődés újraindul és folytatódni fog. Ismét mi leszünk azok a
lelkek, akik megszületünk, és ismét nekilendülünk, hogy újra meg-
próbáljuk. Vég nélküli próbálkozás ez, amelynek során az istentuda-
tosság felismeréséig eljutott lelkek egy másik létsíkon folytatják
tovább megtapasztalásaikat, míg a többiek számára marad a nyomor
és a szenvedés.

Ha tehát nem akarjuk átél-
ni, hogy nemzetként eltűnünk, vagy
együtt pusztulunk egy tőlünk technikailag fejlettebb kultúrával, vagy
nem akarunk egy ősközösségi szintű kultúrához csatlakozni, akkor
meg kell találnunk az egyéni kiutat az össztársadalmi kiúttalan-
ságból. Ha pedig megtaláltuk az egyéni kiutat, akkor segítenünk kell
másoknak is a felemelkedésben. Ehhez szükséges a szemléletváltás,
amely elősegíti a gyors alkalmazkodást a változó feltételek köze-
pette. Az alkalmazkodóképesség, azt jelenti, hogy az elmébe bevéső-
dött viselkedésmintákat képesek vagyunk gyorsan és dinamikus-
an megváltoztatni. Vegyünk egy példát az állatvilágból. Bizonyos fajta
világos színű lepkék egy fehér fatörzsű fára rakták a petéiket.
Amikor a kis lepkék a fatörzsön kimásztak a bábokból, észrevétlenek
maradtak a madarak számára. Az ipari tevékenység következtében a
fák fehér törzsei besötétedtek az adott vidéken, a lepkék azonban ezt
nem tudták. Továbbra is, a most már szürkésfekete, fatörzsekre rak-
ták a petéiket. Amikor a kis fehér lepkék kikeltek, szinte virítottak a

sötétszínű fatörzsön, és a madarak pillanatok alatt összekapkodták őket. Az adott területen a fehér lepkefaj kihalt. Volt azonban ennek a lepkefajnak egy mutáns, fekete változata, amely korábban nagyon ritkán fordult elő. A környezeti változás következtében ennek a fekete változatnak sikerült elterjednie. A lepkék színe tehát az adott vidéken sikeresen alkalmazkodott a megváltozott környezeti feltételekhez. A lepkéknek sikerült. Vajon nekünk, embereknek sikerül-e?

Nálunk, embereknél is arról van szó, hogy generációról generációra továbbadott komplex viselkedésminták vannak kódolva az elménkben, amelyek meghatározzák, hogy bizonyos helyzetekben mi a legcélszerűbb viselkedési forma. A világ azonban változik, és előfordul, hogy egyes viselkedésminták elavultakká válnak. Sokszor két-három generációváltás szükséges, hogy egy viselkedésminta kikopjon, és újjal helyettesítődjön. Napjainkban azonban erre nincs idő, ha életben akarunk maradni, mint nemzet, és boldogulni akarunk a világban, mint egyén, gyorsabban kell váltani. Ehhez szükséges az önismeret, a régi viselkedésminta felismerése, elemzése, új minta létrehozása és alkalmazásának megtanulása.

Az ego program tehát falat épít közénk, hogy önazonosításra képessé váljunk, de ugyanakkor senki sem élhet csak önmagáért. Gondolatok bele boldogok lennétek-e egy szigeten, ahol ti vagytok az egyetlen ember? Biztosan nem. Márpedig a jelenlegi életforma pontosan ebbe az irányba hat. Fizikailag ugyan nem vagyunk egyedül, de az elme-ego fala olyan magasra kezd épülni, hogy már-már nincs belőle kilátás. Az emberek a saját családtagjaikkal sem képesek megélni az egységet. Kevés a gyerek, a házasságok vagy létre sem jönnek, vagy szétesnek, vagy ha a párok együtt maradnak, akkor is ki-ki a saját elme-börtönében csücsül, és félve tekinget ki belőle, nehogy sérüljön a személyisége vagy a szabadsága. Mások javára vagy mások iránt érzett tiszteletből, szeretetből pláne nem mond le önként semmilyen élvezetéről, jogáról, előnyéről. Mindenki mindenre jogot formál, kötelességének pedig semmit sem érez. Mindenki mindent állampolgári jogon akar, és azok a lehangosabbak, akik még az adójukat sem akarják befizetni. Ha ez marad a tudatossági szint ebben az országban és a világon, akkor elkerülhetetlen az összeomlás.

***A szűkebb vagy tágabb közösségért végzett alkotómunka,
mint lelki szükséglet***

A közösségért végzett munka egyszerűen belső, lelki szüksége az embernek. Ezt sokan nem érzik így, mert ideig-óráig el lehet fojtani, helyettesíteni lehet már tevékenységgel. De előbb-utóbb ürességet, magányt tapasztal meg az egyén, ha nem vesz tudomást erről a belső vágyról. Ez a belső vágy abból fakad, hogy valamennyien tagjai vagyunk a lélekhálónak. Ennek a networknek a pontjai az egyéni lelkek, és a közöttük ható összetartó erő a szeretet. Ezt fény-szállakként lehet látni a lelkek között. Bárkinek a tudatossága emelkedik vagy süllyed, a lélekháló megrezdül, és hatást fejt ki a lélekháló többi elemére. Még ha teljesen magányosan éljük is az életünket, akkor sem vagyunk egyedül, mert körbevesznek bennünket a lélekhálóban a hozzánk legközelebb eső lelkek. A lélekháló köteléke, nem karmikus kötelék, mivel szeretetből van szöve. Ez a háló megtart, ha süllyednénk, de el is tud engedni, ha nem akarjuk megélni az egységet a lélekháló emelkedést választó tagjaival. Így tehát visz magával, de ki is lehet esni belőle.

Ha a lélekháló egy eleme (egy egyéni lélek) úgy dönt, hogy a spirituális önmegvalósítást választja, akkor ez a többiekre (meglehet teljesen öntudatlanul) olyan hatással lesz, hogy ők is elkezdjenek érdeklődni spirituális témák iránt. Ezért mindig érdemes tovább fejlődni, még akkor is, ha az embernek látszólag nincsenek követői. Az időerő úrnője lassan végzi a feladatát.

Az alkotó tevékenység alatt nemcsak a szellemi tevékenységet értem. Bármilyen tevékenységet alkotónak kell tekinteni, ami emeli a többieket és a környezetet. Ezért ha valaki azt a kérdést teszi fel, hogy mit alkosson ő, hiszen nincs semmilyen különleges képessége, erre sokféle válasz adható. Ha felsöpri maga előtt az utcát, ültet néhány szál virágot, vagy meglocsolja azt, amit más ültetett, az is alkotó tevékenység, mert ezzel szépíti, kellemesebbé teszi a környezetét.

Az első pont tehát, tarts rendet magad körül, a külső rendezettség belső rendet és harmóniát szül. Ez a gondolkodásmód szétárad körülötted, és egyszer csak azt veszed észre, hogy mások szívesen időznek nálad. Tágítsd ezt a környezetet, legyen először a szobád, majd a lakásod, kertet (ha van), utca a házad vagy lakásod előtt.

Fogadj örökbe egy fát az utcán, ha nincs kerted. Legyen ez a te fád, és vigyél rá egy palack vizet, öleld meg, szeresd. Mondd el a barátaidnak is, hogy hasonlóképpen cselekedjenek. Ugyanezt megteheted a munkahelyeden is. Vigyél egy növényt a munkahelyedre, ha nincs, kezdeményezd, hogy rendezzék át a teret, ha mód van rá. Javasolj ötleteket, de ne erőltess, hagyj időt nekik, hogy ők is vágyjanak erre.

Végezd odaadással a munkádat, akkor is, ha tudod, hogy nem fizetnek eleget érte. A te döntésed az, hogy ott vagy. Ha nem tetszik, menj máshova, de ha úgy döntöttél, hogy maradsz, akkor ne büntesd magadat azzal, hogy a kevés fizetés mellet még utálod is, amit csinálsz. Kin állsz bosszút azzal, hogy kedvetlenül végzed a munkádat? Magadon. Mert te leszel az, aki kimerülten méssz haza, és otthon sem lesz kedved semmihez. Ha jókedvűen végzed a munkádat, akkor ez átragad a többiekre is, és legalább jó lesz a hangulat. A jó hangulat pedig még olyan ötleteket is eredményezhet, ami pénzt hoz. Mosolyogj. Kívánj mindenkinek szép napot. Tudod, rajtad is az teljesül, amit másoknak kívánsz! Tedd rendbe a magánéletedet. Ha ez sikerül, akkor te leszel az, akihez a többiek fordulni fognak, mert látják, hogy te tudsz valamit, amit ők nem.

Sokan a nyugdíjba menetelük után nem tudnak mit kezdeni a szabadidejükkel, és fölöslegesnek érzik magukat. Aki úgy érzi, hogy rá nincs szükség, ezt teremti meg a világban. Tekints úgy erre a helyzetre, mint lehetőségre. Végre megvalósíthatod azokat az álmaidat, amire eddig nem volt időd. Kifejleszthetsz egy képességet, megtanulhatsz egy nyelvet, szakmát, bármit, amihez kedved van. Sosincs késő. Tudod, hogy nagy eséllyel még ismét megszületsz, és folytatod, amit elkezdted, ezért semmilyen tanulás sem vész kárba. Vannak olyan alkotó tevékenységek, amelyekhez minimális befektetés szükséges, pl. papírfonás, mozaikkészítés. Dolgozz a saját örömödre, ha pedig mások számára is hasznos tevékenységet végzel, az dupla örömforrás.

Keresd a minden létezőt éltető Forrást. Minél közelebb vagy hozzá, annál több szeretetet, és teremtő erőt tudsz lehívni belőle önmagad és mások számára. Leghasznosabb persze, ha a spirituális önmegvalósítás felé fordulsz, mert akkor a lehetőségeid az alkotómunkára, és mások megsegítésére kiteljesednek.

Emberi kapcsolatok

Szeretet, szerelem, partnerkapcsolat

Keressük az igazit

Az egyedülálló hölgy az Atyához fordul kérésével:

- Atyám, küldd el nekem azt a férfit, aki a társam!

Az Atya nem válaszol, de küld egy férfit. A hölgynek azonban nem felel meg a férfi, ezért ismét az Atyához fordul:

- Atyám, küldd el nekem azt a férfit, aki tökéletesen hozzám illik!

Az Atya most sem válaszol, de küld egy másik férfit. A hölgy őt is elutasítja és ismét az Atyához fordul:

- Atyám, kérlek, küld el nekem azt a férfit, akit nekem teremtettél!

- Édes gyermekem, a világ összes férfinak neked teremtetem, csak választanod kellene közülük egyet.

A párválasztást meghatározó tényezők

- Az előző élet karmikus kapcsolatai

Aki ismeri az igazságot, az tudja, hogy nem zérus információval születünk. Már voltak előző életeink, amelyekből hozzuk magunkkal a lezáratlan kapcsolatainkat, meg nem oldott feladatainkat. Ismét találkozni fogunk azokkal a személyekkel, akikhez kötődéseink kapcsolnak bennünket. Ezek lehetnek szülők, gyermekek, partnerek. A kötődés lényege, hogy nem adtunk meg valamit a számukra, vagy nem bocsájtottunk meg nekik valamit, így ismét lehetőséget kapunk, hogy ezeket a szálakat elvarrjuk. Egy következő életben gyakran szerepcsere történik az egymáshoz láncolt emberek között, hogy felismerhessük cselekedeteink hatásait az ellenkező oldalról nézve. Ha pl. túlságosan birtokolni akartuk a partnerünket, és ő elmenekült a kapcsolatból, de nem tudott megbocsájtani, akkor most fordított szereposztással játszunk el a partnerkapcsolatot. Mindig az száll ki a játékból, aki felismerte a szerepjáték lényegét, megoldotta a feladatot, és tiszta szeretettel távozik a csapatból. Ő továbbléphet, más feladatokat, más szereplőkkel fog megoldani. A hiányzó láncszemek olyan személyekkel pótlódnak, akiknek hasonló megtapasztalásra van szükségük, mint amit mi tudunk nekik megadni. Ilyen értelem-

ben, nincs véletlen, a másik hibáztatása értelmét veszíti, mert az életünkben mi osztjuk a szerepet a másik félnek, ő mindig a mi információs mezőnkre fog reagálni.

- Szülői minták

Már eleve olyan szülőket választunk, akik a megfelelő partnerkapcsolati mintát fogják ránk tölteni. Mindez ösztönösen történik. A szülők partnerkapcsolata megfelel egy adott kornak, egy adott kultúrának, és a személyiség fejlettségi szintjüknek. Mindez nélkülözhetetlen számunkra. Hiszen képzeljük el, mennyire bajban lennénk, ha pl. kétszáz év kihagyást követően mondjuk India után Európába inkarnálódnánk. Nemcsak a kor, hanem a kultúra is jelentős hatással van a férfi-nő kapcsolatra, ha a szülők nem segítenének a saját mintájukkal, akkor igen kínos meglepetések érnének bennünket, nagy valószínűséggel képtelenek lennénk beilleszkedni. A szülői minta tehát nélkülözhetetlen, de attól még nem tökéletes. Úgy kell tekintenünk rá, mint egy kiindulási alapra, amit nekünk kell továbbfejlesztenünk. Ha azonban megvizsgáljuk, hogyan alakul az egymást követő generációk partnerkapcsolata, akkor azt látjuk, hogy egyes korokban, vagy kultúrákban szinte megáll az idő, vagyis alig fejlődik, változik. Más korokban pedig, amikor paradigmaváltásra kerül sor, sok esetben ugrásszerű változások történnek. A partnerkapcsolati mintának mindig illeszkednie kell a korhoz és kultúrához, és az egyénhez. Gyakran előfordul, hogy egy személy új partnerkapcsolati mintát próbál bevinni egy adott kultúrába, amit ő előző életében valahol máshol sajátított el, és nem jár azonnal sikerrel. Minden közösségnek meg kell vívnia a maga kis csatáit a fejlődésért. Ilyen példákkal gyakran szembesülünk manapság, amikor pl. iszlám közösségekben keresztény típusú partnerkapcsolati mintával próbálnak élni emberek. Ezzel nem foglalok állást egyik mellett sem, mert mindegyik úgy rossz, ahogy van (mint később látni fogjuk), egyszerűen a másságot, ami még nincs beépülve az adott kultúrába, eleve elutasítással reagálják le az emberek.

A nő és a férfi számára tehát adott lesz egy női minta, amilyen érzelmi hozzáállással az anyja, és egy férfi minta, amilyen formában az apja jelen volt a szülei partnerkapcsolatában. Vagyis a gyermek asztráltestében az érzelmi információ rögzül, mint egy program, amit csak tudatossággal lehet felülrírni. Még ha tiltakozik is a felnőtt

generáció a szülői partnerkapcsolati minták ellen, ez a tiltakozás még kevés lesz a változáshoz, mert az ösztönszintet nem érinti, vagy az ellenkező végletet valósítja meg, ami szintén nem megoldás. Pl. ha az apa elnyomó személyiség volt, ennek ellensúlyozására a nő választhat egy elnyomható férfit partnernek, de attól még nem lesz boldogabb, mert a lényegét nem értette meg. Mindegy, hogy elnyomok, vagy elnyomnak, itt a lényeg, hogy nincs jelen a szabadság a kapcsolatban. Tehát ha a lány úgy nőtt fel, hogy azt látta, az apja elnyomja az anyját, akkor vagy ugyanilyen típusú férjet választ (önkéntelenül), vagy az ellenkezőjét, akit ő tud elnyomni. Hasonlóképpen reagálhat a fiú is. Ha az apja elnyomta az anyját, akkor vagy ugyanezt ismétli, és ennek megfelelő nőt választ, vagy az ellenkezőjét próbálja megvalósítani, és semmilyen körülmények között sem áll a sarkára, míg végül ő lesz elnyomott. A tudatos megoldás a szülői elnyomásra a szabadság megadásának megtanulása, és nem az ellenkező véglet kipróbálása. Mindaddig, amíg a valós helyzet megértése nem történik meg, addig a két véglet közötti ingadozás zajlik.

- A belső ideakép szerepe

A bevezető kis anekdota rávilágít az egyik alapvető problémájára a partnerkapcsolat kialakítása során. Az emberben él egy ideakép az ellenkező nemű társról, és az életei során ezt a belső ideaképet szeretné megtalálni. Általában azonban hiába keresi. Miért? Azért, mert ez a belső ideakép valójában ő maga az ellenkező nemű mivoltában. Ezt kifejteném kicsit részletesebben. Mindenkiben jelen van az animus (férfi ideakép) és az anima (női ideakép). Ha valaki nőnek születik, akkor ő részlegesen megtestesíti saját animáját. Az lenne a feladata, hogy a belső ideakép irányába formálja a személyiségét. Ha férfi, akkor a saját animusát testesíti meg részlegesen, és ehhez kellene felemelkednie. A viszonylagosságok birodalmában (az anyagi, duális világban) azonban mind a férfi, mind a női személyiség csak egy ellenkező nemű személyiséghez viszonyítottan képes kiteljesedni. Egy nő egy adott férfihez képest nő és fordítva. A viszonyítási alap - az ellenkező nemű ideakép - adott belül, de mivel azt nem ismerik fel, vagy nem is tudnak róla, így a külső világban keresik az ellenkező nemű viszonyítási alapot. A külső világban azonban nem található meg, mivel igazából belül van. Egy nő tehát azt a férfit keresi, aki ő lenne, ha éppen férfinek született volna, és fejlődése már

elérte volna a férfi ideaképet. Ugyanez fordítva. Most már talán érthető, hogy miért van az esetek többségében kudarcra ítelve az ideakeresés.

Egy adott nő belső férfi ideaképe persze létezik az anyagi világban is, ezt hívják duálléleknek. A duál párt azért nehéz megtalálni, mert a lelki fejlődés kezdetén a duállélek között még nincs átfedés, mivel pontosan egymást kiegészítő személyiségjegyekkel rendelkeznek. Ha esetleg létrejön a találkozás közöttük, mivel nincsenek közös pontok, elmennek egymás mellett, vagy éppen kiállhatatlannak címkézik fel egymást. Ahogyan életről életre fejlődnek a belső ideaképek irányába, egyre több információt adnak át egymásnak, és egyszer eljön az idő, amikor már képesek lesznek egymást elfogadni, és megélni egymással az egységet. Ez akkor történik meg, amikor már mindketten nagyon közel állnak saját animusukhoz vagy animájukhoz. A találkozás még ekkor sem szükségszerű, hiszen ilyenkor már mindketten tudják, hogy a másik nemű ideakép bennük van, vagyis a külső világban való szembesülés lényegtelenné válik.

Sokan gondolják, hogy ők megtalálták ezt a komplementer személyt, és sokszor saját fejlettségük bizonyítékát látják ebben. (Ismerek olyat, aki kb. kétévente megtalálta, aztán mindben csalódott...) Valójában egy kapcsolatot érezhetünk tökéletesnek akkor is, ha nem a duállal élünk. Ezt attól függ, hogy mennyire szoros a karmikus kötelék, ami összekapcsol, mennyire ragaszkodunk az illúzióinkhoz, amely rózsaszín köd hatása alatt nem akarjuk észrevenni, hogy a társba csupán beleképzeljük a vágyott jellem-vonásokat, továbbá függ attól is, hogy mennyire vagyunk képesek elfogadni a másik másságát a világ legtermészetesebb dolgának.

Szoktak még említést tenni az ikerlélekről is, ha a két személy egy az egyben megfeleltethető egymásnak, akik azonban lehetnek különneűek is. Leszületésük egy időben nem feltétlenül szükségszerű, ezért ritka közöttük a párkapcsolat. A leggyakrabban egypetéjű ikrek esetén találkozhatunk ikerlelkek leszületésével.

Az esetek több mint 99%-ában az emberek olyan személlyel élnek párkapcsolatban, aki az iker és a duál egy sajátos, éppen az aktuális éltre szóló, keveréke. A fele rész azonosság a közös hullámhossz megteremtéséhez, a fele rész különbség pedig egymás elfogadásának tanulásához, és a fejlődéshez szükséges. Mivel az ikerlélek

pontosan olyan, mint mi vagyunk, így nem lesz számunkra tükör a fejlődéshez. Minél inkább a különbségek dominálnak két személy között, annál erősebb tükröi egymásnak, így a fejlődésük jelentősen felgyorsulhat, ha képesek együtt maradni.

A legnagyobb tévedés, amit a partnerkapcsolatban el lehet követni, amikor valaki azt hiszi, hogy az csak az ideával lehet megvalósítani a tökéletes együttélést. Ezért vég nélkül keresi az ideát, és végül nem valósít meg semmit. Az ideális kapcsolat a mi saját tökéletességünk függvénye, ilyen értelemben csak tőlünk függ és senki másától. Ez nem jelenti azt, hogy bárkivel köteleSEN vagyunk együtt maradni, mert ha nem abba az irányba fejlődik, amerre nekünk szándékunkban áll, akkor el kell engedni, és majd jön másik. Nekünk kell meghatározni a saját fejlődési irányunkat, és ehhez az irányhoz fogjuk bevonni a társat.

A női és a férfi szerepkörök

Ebben a könyvben nem kívánom áttekinteni a férfi és női szerepkörök változásait a történelem folyamán, mert ez már önmagában köteteket töltene meg. Voltak és vannak megfelelően működő patriarchális és matriarchális társadalmak, és mindegyikben érezheti magát az ember akár jól is, ha el tudja fogadni a feltételeket.

Induljunk ki abból, ahogyan az Univerzum nem anyagi szintjein a jin és jang energia működik. A férfi energia a jang, a női energia a jin. A férfi az erő mozgatója, a nő maga az erő. A férfi a kiáradó, a nő a befogadó, a férfi a teremtő, a nő a fenntartó aspektust képviseli. A két energia azonban egyenrangú, és együttműködik. Az Univerzum magasabb szintjein teljes az összhang és az egyenrangúság, vagyis Egység van. A női és férfi aspektusok egy bizonyos szint fölött olyan mértékű egységben vannak, hogy már megkülönböztethetetlenek, nem tudni mit csinál az egyik és a másik, mert Egyként hatnak.

A felületes szemlélő, innen az anyagi világból nézve, azonban gyakran tévedésbe esik, és mivel a férfi a teremtő, így őt gondolja a mozgatónak és az erőnek egyaránt, a nőnek pedig a férfi alá rendelt szerepet szán, eszerint a női energia szolgálja a férfit. Ez ment át a vallásokba. A valóságban a következő zajlik:

Férfi: „Teremteni szándékozom, ezt és ezt, ezzel és ezzel a céllal... Kérlek, támogass engem az erőddel.”

Nő: „Egyetértek és támogatlak.” vagy „Nem értek egyet és nem támogatlak.” A női erőnek vétő joga van, ha nem ért egyet a szándékkal vagy a céllal, akkor a férfi nem tudja végrehajtani a teremtetést. Ha isten teremteni akar, de nincs, aki befogadja, akkor bocs, de az nem jöhet létre. Az Univerzumban senki sem kényszeríthet senkire semmit. Valójában az Univerzum legnagyobb mozgató ereje a szeretet, és ennek hiányában minden pusztul, jelenlétében pedig minden virágba borul.

Tehát a szeretet teremt, és a szeretet tart fenn, mert ha ez az energiaminőség hat a férfi és női aspektus között, akkor létrejön az egység, az egyetértés, egymás támogatása. Ekkor mindkét fél elfogadja a szerepét, feladatát, azt, ami éppen rá jut, és nem méricskél, hogy vajon az én dolgom-e ez, és ha nem, akkor hogyan bújhatnék ki alóla. Ez az, amit nekünk itt az anyagi világban, a partnerkapcsolatban gyakorolnunk kell. A szeretetet tanuljuk egymással, egymáson megélni. Ha a szeretet jelen van, akkor mindenki azt a feladatot végzi, amihez a legjobban ért, amivel a legtöbbet segít a másinak. Az egységben megszűnnek a férfi-női klasszikus feladatkörök, és akinek éppen több az ideje, vagy az energiája vagy aktuálisan ő van éppen jelen, az elvégzi a feladatot, hogy a szűkebb vagy tágabb közösség haladjon előre. Ha nincs jelen a szeretet, akkor kezdődik a vita, hogy kinek mi lett volna a dolga. Miután világunkban nem jellemző, hogy a partnerkapcsolatok a szeretetről szólnak, ezért tovább kell elemeznünk ezt a kérdést.

Az alábbi történetek női és férfi szerepjátékokat mutatnak be megfelelően sarkított formában.

*

Minden egyenjogúság ellenére a mai társadalom még mindig férfiközpontú. Mégis egyre gyakrabban felmerülő kérdés, hogy miért nem kapnak nagyobb szerepet a nők a vezetésben? Vajon kívánatos lenne ez vagy mégsem? Az alábbi történet egy olyan munkahelyen játszódik, ahol csak férfiak vannak a felső vezetésben, és többségében női beosztottak.

A soron következő értekezleten X úr felvetette, hogy problémát észlelt a team munkában, majd fél órán keresztül taglalta cicerói körmondatokban a probléma lényegét. Okfejtését senki sem tudta követni, mivel kommunikációjának lényege nem a tényfeltárás, hanem a lényeg elfedése volt. Hozzászólását követően mindenki bölcs hallgatásba burkolózott. Ekkor a főnök, aki szintén nem értette, javaslattal állt elő. Alakítsunk bizottságot a probléma felderítésére. A bizottság elnökének X urat javasolta, és még két tagot, akiket kézfeltartással azonnal megszavaztak. A bizottság azt a feladatot kapta, hogy tárja fel, valós-e a probléma. Erre egy hónapot kaptak. Egy hónap elteltével a bizottság beszámolt az elért eredményről, és arra a megállapításra jutottak, hogy a probléma VALÓS. Ezek után a főnök újabb javaslattal állt elő. Most három bizottság felállítását kezdeményezte egy-egy elnökkel (X úr és két barátja vezetésével) továbbá két-két taggal, akiknek azt a feladatot adta, hogy különböző szempontrendszer szerint elemezzék a problémát. Erre három hónapot kaptak. Közben Micikét, aki folyamatosan intrikált X úr ellen, áthelyezték egy másik osztályra, ezzel a probléma helyi szinten megoldódott. A bizottság három hónap elteltével beszámolt munkájuk eredményéről, és örömmel adták tudtul a kollektívának, hogy kemény és áldozatos tevékenységük eredményeképpen a problémát sikerült felszámolniuk. A főnök elismerésének adott hangot, és javasolta, hogy a bizottságokat ne oszlassák fel, hanem azok folytassák elemző tevékenységüket. Ezt követően a bizottságok folyamatosan újabb problémákat generáltak, majd oldottak meg sikeresen, ami által X úr egyre magasabbra emelkedett a ranglétrán.

Az ilyen típusú kollektívában csak olyan nő tudna vezető szerepet kapni és sikeresen beilleszkedni, aki hajlandó felvenni az imént bemutatott tipikusan férfi mentalitást.*

A másik történet egy olyan munkahelyen játszódik, ahol csak nők dolgoznak vezetőként és beosztottként egyaránt, kivéve az egyetlen kazánfűtő férfit.

Micike, aki új alkalmazottként kerül a munkahelyre, megsértődik, hogy Gizike neki nem főzött kávé. Sértődöttségét úgy juttatja kifejezésre, hogy hírbe hozza Gizikét a kazánfűtővel, miszerint Gizikét ebédszünetben a kazánházban látta melegedni. Ez úgy adódik tovább szájról szájra, hogy Gizike és a kazánfűtő egymást melegítették a kazánházban. A hír eljut a főnöknőhöz is, aki behívatja

Gizikét. Ő elmondja, hogy sosem járt a kazánházban, azt sem tudja, hol van. A főnöknő behívhatja a kazánfűtőt is, aki elmondja, sosem látta Gizikét, meg sem ismerné a sok nő közül, különben is egyedül neveli három lányát, akik különböző nőktől születtek, és köszöni szépen, de ő nőt a továbbiakban még ablakon át sem akar látni... Ezek után a főnöknő elintézettnek tekinti a dolgot. Gizike bosszúból elhíreszteli, hogy legutóbb Micikét látta feljönni a kazánházból. A hölgyek valamennyien kíváncsiak lettek, hol is van a kazánház, és ki jár oda valójában, ezért egymás tudta nélkül, különböző időpontokban surrantak le az alagsorba. Így mindig szembe találkoztak valakivel, aki éppen onnan jött föl. Így aztán elterjedt, hogy az a széltoló kazánfűtő sorra fogyasztja a nőket. A hír eljutott a főnöknőhöz is, aki most nem hívatott be senkit, hanem a fűtési szezon végén azonnali hatállyal elbocsájtotta a kazánfűtőt. Ezzel a probléma megoldódott legalábbis a következő tél beálltaig. Mikor már nagyon fáztak, a főnöknő felvett egy nyugdíjas kazánfűtőt, remélve, hogy azon nem vesznek össze a hölgyek.

A nőnek tehát a legtöbb esetben olyan munkahelyeken van esélyük vezetővé válni, ahol a dolgozók többsége nő.

A két történetből levonható néhány általános következtetés. A férfi vezetői stílus racionális, gondolkodás-központú, elemző, önadminisztráló, célorientált. Ennek a célnak önmaga a középpontja, vagyis arra törekszik, hogy ő sikerrel kerüljön ki a helyzetből, előre vigye magát a helyzet által. A női vezetői stílus irracionális, intuitív, érzelem-központú, szintetizáló, de nem a tények, hanem az érzelmek szempontjából, probléma orientált (vagyis nem a célra összpontosít, hanem a problémára), közösségi irányultságú. Minkét esetben elmondható, hogy a probléma valós elemzése és lényegi megoldása fel sem merült, hanem a szőnyeg alá söprési technika érvényesült. Ugyanezek az alaplüködések érvényesülnek a párkapcsolati játszmákban is, hiszen mindig önmagunkat alakítjuk, a helyzetek pedig mind a munkahelyen, mind otthon ugyanarról szólnak, az önmegismerésről, illetve annak hártásáról.

De nézzük, jobb volt-e a nemek együttműködése az emancipáció előtt, valamikor az őskorban?

Lio-Meu ősasszony könyörgése a Villámlás Istenéhez

A Himalája egyik eldugott völgyében napjainkban felfedezett ősi, Kr. e. 12647-ben készült barlang feliratot megfejtettem, és ezennel az utókor rendelkezésére bocsájtom.

„Ó, Uram! Hallgasd meg panaszomat, mert Te vagy a leghatalmasabb Úr, aki hatással van az életünkre. Gyermekeink éheznek és fáznak, és mi asszonyok pirkadattól napnyugtáig dolgozunk, hogy legyen mit ennünk. Miután összegyűjtöttük a napi betevő falatot, a rőzsét a tűzhöz, megfőzzük az ételt, elmosogatunk, rendet rakunk, kitakarítunk, kimosunk, vizet hordunk. Alkonyat után a férjünknek rendelkezésére állunk, hogy rajtunk vezesse le az indulatait és a vágyait. Megszüljük a gyermekeket, felneveljük őket és meghalunk. Nincs örömünk az életben. Csak Te segíthetsz rajtunk, mert te vagy a leghatalmasabb Úr.

Elmesélem neked sanyarú sorsunkat, mert Te vagy az, aki meghallgat. A múltkor a folyóban mostam, amikor inni jött egy hatalmas állat. Fogtam egy nagy követ, felé dobtam, mire az összerogyott és kimúlt. Magam nem boldogultam az állat elvonszolásával, ezért rohantam a törzsfőnökhöz, hogy elújságoljam a hírt. Lesz mit ennünk, mert elejtettem egy állatot! A törzsfőnök a Vének Tanácsával épp tanácskozást tartott, arról, hogy mit is együnk. Valamennyi férfi a tűz körül ült, legbelső körben a vének, majd kifelé haladva az egyre fiatalabbak. Épp a törzsfőnök beszélt, a többiek némán hallgatták. Még mielőtt megszólalhattam volna rám förmedt: Asszonyt te mit keresel itt, ide csak a férfiak jöhetnek! Eredj a dolgodra.

Elszaladtam hát a varázslóhoz, hogy elmondjam neki a hírt. A varázsló önkívületben a tűz körül táncolt, a segédvarázsló férfiak doboltak, énekeltek, egyszóval varázsolnak. Úgy gondolták, ebből lesz majd az ennivaló. Tudomást sem vettek rólam, így hát várakoztam. Kis idő múlva a varázsló lecsillapodott, meghallgatott, majd valamennyien az állatért indultak. Az állat teteme mellett a varázsló rámutatott egy sziklarajzra. Ez a rajz bizonyítja, hogy ez az állat az én varázslásom következtében pusztult el! Mellesleg a sziklarajzot a hatéves kisfiam készítette unalmában, miközben én mostam a folyóban. Üdvívalgás fogadta a bejelentését. Nagy csinnadratta közepette cipelték az állatot egyenesen a törzsfőnökhöz. Nem hiába idéztük

hetek óta ennek az állatnak a szellemét, nekem adta az Úr, mondta a varázsló. Ezek után a férfiak egymást dicsőítve feldarabolták az állatot, majd elfogyasztották. Nekünk, asszonyoknak és a gyerekeknek odadozták a belsőségeket.

Egy másik alkalommal a folyónál gyógynövényeket kerestem, hogy a fájdalmainkat csillapíthassuk. Látom ám, hogy férfiak egy botot tartva a vízbe mozdulatlanul bámulják a vizet órákon keresztül. Időnként kirántják a botot, de nem volt azon semmi, csak egy kukac lógott rajta, amit valahogy odaerősítettek. Felfogtam, hogy ezek halat akarnak fogni. Amikor észrevettek, kézzel-lábbal integettek, hogy tűnjek onnan, mert elzavarom a halakat. Jobbnak láttam, ha eloldalgok. Tovább mentem a folyóparton, és egy vásznat kifeszítettem a víz alatt a bokrok között. Pár percen belül fogtam három szép halat, amit csendben megettük a gyerekekkel.

Uram, ezek a félresikerült férfiak csak gyereket tudnak csinálni, de nem tudnak rólunk gondoskodni, hozzád könyörgök, hogy fogadj a szolgálatodba, mert Te vagy az én egyetlen reménységem!”

Itt vége szakadt az írásnak. A történet folytatását Lio-Meu szellemi úton adta át nekem.

Lio-Meut meghallgatta a Villámlás Istene és lecsapott. Az egész törzs elpusztult a tűzvészben. A törzs tagjai közül Lio-Meu üdvözült egyedül. Ő most a Villámlás Istenének szolgálója, aki folyamatosan azt figyeli, hova kell lecsapni. A többiek pedig ismét megszülettek. A törzsfőnökökből lettek a miniszterelnökök, a Vének Tanácsának tagjaiból lettek a képviselők. Az ő dolguk most is a tanácskozás, az öntömjénezés és a hatalom gyakorlása. A varázslókból lettek a bankárok, akik azt akarják velünk elhitetni, hogy ők működtetik a világot, és nélkülük megáll az élet. A pecásokból pedig a tűzsedegyenők, brókerek lettek, akik egész nap meredten bámulnak egy képernyőre, és azt gondolják, hogy így fognak majd meggazdagodni. Csak a nők helyzete nem változott.

Talán, ha ismét lecsapna Villámlás Istene?

Ebben a szerepjátékban is megjelennek az előzőekben ismertetet alaplüködések, de némelyik sokkal tisztábban figyelhető meg, mint manapság, amikor a női és férfi tulajdonságok már kezdenek össze-mosódni. A nő figyelme az anyagra, a létfenntartásra irányul, ilyen

értelemben gyakorlatias és kreatív. Ha valamit kitalál, akkor ráérzéssel teszi, hogy mitől és hogyan működik, nem érti, de nem is érdekli. Hajlamos teljesen irracionális megoldásokra, ami egy férfinak sosem jutna eszébe, a tárgyakat nem rendeltetésszerűen használja, hanem spontán intuitív módon. Számára a család (főleg a gyerekek) a közösség, azonos nemű közösséget nem keres, és nem is tartozik hozzá. A férfi figyelme a szellem felé irányul. Elmében akarja megteremteni, amire szüksége van, ezért rituálékot hoz létre, aminek meghatározott menete van, nem lehet és nem is szabad ilyenkor megzavarni, mert akkor a dolgok nem a szabályos mederben folynak, és ettől összezavarodik. Az eszközhasználatot céltudatosan tervezi, vagyis lépésről lépésre fejleszt, de mindig egy séma mentén, tevékenységében nincsenek logikai ugrások, mert azt nem tudja követni. Azonos nemű közösséget keres vagy teremt, számára létfontosságú, hogy egy ilyen közösséghez tartozzon. Más megfogalmazásban, a férfi agy soros kapcsolású, míg a női inkább hálózatos. A soros kapcsolást nevezik logikusnak, mert ennél egyik dologból következtetni lehet a másikra, míg a hálózatos működés random (véletlenszerű) működést tesz lehetővé, így működik az intuitív elme.

Összességében elmondható, hogy egyik nem képviselői sem látják ki a saját maguk dobozából, és egymást nem megsérteni akarják, egyszerűen csak annyira lefoglalja őket a saját igazságuk, hogy nem látják a másikat. Ugyanakkor, ha megtanulnának együttműködni, akkor sokkal hatékonyabban lennének képesek ellátni a feladataikat.

Miről szól a partnerkapcsolat a maga realitásában?

Annak, hogy ebben az anyagi világban, fizikai testben jelen vagyunk, eredendő oka a vágy, ami ehhez a megtestesüléshez láncol bennünket. Ezeket a vágyakat fel kell tárni, meg kell érteni és meg kell élni. A vágytalanságot elérni pusztán lemondással sokkal nehezebb, mint a megélést követő megértés által.

A vágyakat különböző energiaminőségek színezik a hét fő csakra szintje szerint. Ezek a vágyak természetesek, és tiltakozni ellenük nem vezet eredményre, mert annál inkább erősödnek, és kötőerőt képeznek. Ezért a vágyak szintjének csakráról csakrára történő emelése a legcélravezetőbb módszer. Így nemesíthetjük szexuális vágyun-

kat fokozatosan szeretetté. A partnerkapcsolati motivációkkal a Szexualitás tabuk nélkül c. fejezetben már részletesen foglalkoztunk, ezért itt erre ismételtelen nem térek ki.

A társkeresésénél tehát a vágy a fő motiváló tényező, amit valaminek a hiánya okoz, ezért a legfontosabb, amivel az elme el lesz foglalva, az magának a hiáynak a kielégítése. Ha a hiány nagyon erős, akkor az elme elhanyagolja a partner részletes megismerését, csak nagyvonalakban hasonlítja össze a belső ideaképpel, és ha néhány dologban egyezést talál, akkor a többit hozzáképzeli. Így az ember a partnerre kivetít egy képet, az ő belső vágyáról, aminek a partner csak többé-kevésbé felel meg. Eleinte még nagyon erős lehet a megfelelni akarás, ezért a felek hajlamosak egymásnak eljátszani az ideális társat. Idővel azonban az ember belefárad az álarcok viselésébe, ezért leteszi azokat. A partner viszont csalódással reagálja le a felismerést, miszerint a partner nem olyan, mint amilyennek gondolta. A csalódás oka tehát az illúzió a másikkal kapcsolatban. Itt a lényeg, hogy a partner már a kapcsolat elején sem volt azonos az elképzeléssel, csak az elme szemet hunyt efölött. Főlösképpen tehát a partnert hibáztatni a helyzetért, hiszen ő nem az illúzió oka, hanem szenvedő alanya. A megoldás a partner körültekintő megismerése, és teljes emberi mivoltában történő elfogadása. Attól ugyanis, hogy nem azonos az ideaképpel, még lehetne szeretni. Sőt, annál komolyabb feladat, hogy rajta gyakoroljuk a szeretet adását és elfogadását.

Más esetben a partnerek többé-kevésbé tisztában vannak egymással, nem táplálnak illúziót, és elfogadják egymást. Egy darabig működik is a kapcsolat, később mégis problémák léphetnek fel. Ezek egyik oka, hogy nem azonos a fejlődési sebesség és a fejlődési irány. Az ember személyiségfejlődése nem fejeződik be a felnőttkor elérésével, ahogyan azt egyesek tévesen gondolják. A mai rendkívül dinamikus kor különösen nagy kihívások elé állítja az embereket. Ha a partnerek a fejlődésüket nem tudják összehangolni, akkor még megfelelő kiindulási feltételek esetén is szakadni fog a kapcsolat. Vagyis a mai korban nem feltétlenül lehetséges egy életre társat választani, részben hosszabb ideig élünk, részben pedig gyorsabban fejlődünk, mint elődeink, akiknek ez még nem feltétlenül volt konfliktusforrás.

Az együttélés során a partnerek elfeledkeznek arról, hogy a kapcsolatba folyamatosan energiát kell táplálni. Úgy gondolják, partner megszerezve, és pont, innentől már lehet lazítani. Energia befektetés

nélkül azonban semmi sem működik. Időt kell szánni arra, hogy legyenek közös programok, élmények, keresni kell az alkalmat, hogy egymás kedvében járjanak, hogy szeretetüket egymás iránt kifejezésre juttassák, ne csak az ágyban, hanem az élet minden területén. Igen, ez fárasztó dolog, de valamit valamiért. Ha az ember meg akarja tartani a társat, akkor minden nap újra és újra egymásra kell találni, össze kell hangolódni. Ezt az energia befektetést kölcsönösen kellene beletenni a kapcsolatba, a legtöbbször azonban ez egyoldalú marad, és aki többet tesz bele, egy idő után belefárad. Ilyenkor el kell döntenie, hogy milyen feltételekkel, és együtt tudnak-e maradni a továbbiakban. Aki hajlamos az igénytelenségre és a kényelemre, annak a kapcsolata idővel kiüresedik, ellaposodik. Ha pedig sajnálja a plusz energia befektetést a kapcsolattól, akkor előbb-utóbb egyedül marad.

A házasságkötés vagy a tartós együttélés mindkét félben aktíválja a szülői mintákat. Ez azt jelenti, hogy minden meg nem értett konfliktushelyzet, amit a szülői házból hoztunk, megismétlődik a saját kapcsolatunkban. Ilyenkor saját apánkat vagy anyánkat véljük fedezni a partnerben, pedig valójában csak a helyzet hasonló. A partner ilyenkor eljátssza nekünk a szülői házból hozott partnerkapcsolati mintát, hogy ráébredjünk annak a lényegére. Mindezt öntudatlanul teszi, a szerepet mi osztjuk rá szintén ösztönösen.

Itt csak a legfontosabb szempontokról tettem említést. Ezeket a működési mechanizmusokat, továbbá a lehetséges megoldásokat az önismereti tréningjeinken személyre szabottan részletesen tárgyaljuk.

Az együttműködési problémák gyökér oka és megoldása

A gyökér ok ugyanaz, mint valamennyi problémánké ebben a világban. Elmével közelítünk egymás felé és nem lélekkel. Amíg nem ismerjük saját lelkiségünket, addig a másikat sem ismerhetjük fel. Az elme címkéz, minősít, ítél, kategorizál. Egy nő (férfi) legyen ilyen-olyan, viselkedjen így és így. Ha nem felelsz meg az elvárásoknak, akkor nem vagy igazi nő (férfi). Az elme pedig nem a valós helyzetértékelést közvetíti felénk, hanem valami szülői, vagy összetársadalmi sémát, ami lehet akár általánosan elfogadott is, de semmiképpen sem objektív, hanem érzelmektől, előítéletektől befolyásolt. Ki és mi dönti el, hogy milyen az igazi férfi vagy nő? Ez egy teljesen változó kategória, ami kultúra, kor és még sok más tényező által

befolyásolt. Mégis szinte nincs ember (akár nő, akár férfi), akit férfiúi vagy női méltóságában ne ért volna megaláztatás tettekkel, szavakkal, vagy csupán gesztusokkal, akár a saját, akár az ellenkező nem részéről. Ez a megaláztatás pedig rendkívül romboló tud lenni. Olyan mértékben, hogy akár el is fordíthatja az érdeklődést az ellenkező nemtől az azonos nem irányába. Ilyenkor a személyiség önvédelmi mechanizmusai ébrednek fel, ami szintén az elmében kódolt program. Ez az önvédelmi mechanizmus, ha az okok nem kerülnek felismerésre és feldolgozásra, gyűlöletet generálnak, amely elfojtva búvik meg a tudatalattiban és onnan rejtett motivációk formájában tör felszínre. A bosszú a sok megaláztatásért az éppen aktuális partnerre zúdul, aki természetesen visszavág, és a folyamat tovább erősödik.

A kiút ebből csak az önmegismerés, az elme játékainak felfedezése. Te, mint nő (vagy férfi), úgy vagy tökéletes, ahogy vagy, függetlenül minden körülménytől. Tökéletességedet csak akkor vonja más kétségbe, ha te magad nem hiszel benne, mert külső elvárásnak akarsz megfelelni. Ismerd meg a belső női (férfi) ideaképet, és ahhoz viszonyítsd magadat. Ez legyen az egyetlen viszonyítási alap. Ennek irányában kell tovább fejlődnöd, s egyszer eléred, mert a benned van. Te vagy az! Sose feledd, te, mint nő (férfi) a belső ellentétes nemi identitásod számára vagy éppen tökéletes. Amikor a belső ideaképek egymással kiegyensúlyozásra kerülnek, akkor beáll az önelfogadás, megbékélés állapota. Elfogadod azt is, hogy abszolút értelemben még nem lehetsz tökéletes, mert egy folyamatosan fejlődő lény vagy.

Egy mantra, ami segíti ezt az önelfogadást: "Most a bennem található animus tökéletesen elfogadja, és megérti a bennem található animát, és a bennem található anima tökéletesen elfogadja, és megérti a bennem található animust." A belső munka által a két személyiség fél egységbe kerül.

Ezt a belső munkát célszerű kiegészíteni egy külső munkával. Ezt a környezetünkben élő személyekkel gyakorolhatjuk. Egyszerűen vizsgáljuk meg a problémát jelentő helyzetet az ő szemszögükből, majd a sajátunkból. Aztán ismét váltsunk. Addig ismételgessük ezt a játékot, amíg teljesen megértjük a másik viselkedését. Ha így járunk el, akkor szinte biztosak lehetünk benne, hogy mások is megértenek majd bennünket eleinte az ösztöneikkel, majd egyre tudatosabbá válva. Ráéreznek a bennünk lezajló változásokra.

A csodálat szerepe a partnerkapcsolatban

Először azt kellene tisztázni, hogy kinek van szüksége csodálatra? Azon túl, hogy mindenkinek jólesik, elsősorban az önértékelési zavarokkal rendelkező nőknek és férfiaknak, vagyis szinte mindenkinek. A gyermek a szülői házban ritkán kapja meg az elismerést, mert ott a szülő a saját tekintélyét megőrzendő, önmagát magasztatja fel. Ő az, aki mindent jobban tud. Vannak olyan szülők, akik az ellenkező szerepet játsszák, de az még az előzőnél is rosszabb, mert bizonytalanságérzetet kelt a gyermekben. A legjobb lenne az arany középút, vagyis anyu, apu sok mindent tud, de nem mindent, és amit nem, azt törekszik megtanulni. Így egy végtelenre kötött fejlődésmintát adunk át, ami segíti az alkalmazkodást.

Visszatérve a csodálat szerepére, egy-egy őszinte elismerés a partner részéről szárnyakat tud adni, és további erő befektetésére sarkall. Fontos tudatosítani, hogy az elismerés ne a másik ajnározása legyen, mert az hamis, és az ellenkező hatást válthatja ki. Az őszinte elismerés bármilyen területen megadható, lényegtelen, hogy a partner a valóságban meghaladja-e az átlagot az adott képességben, mert a minden adottság megnyilvánítása az adott helyzet függvénye. Valakit az erőfeszítéséért, a kitartásáért, a segítségnyújtásáért is meg lehet dicsérni egy hétköznapi szituációban is.

Ha pl. a nő hullafáradtan esik haza, már nincs ereje elmosogatni, és a férfi kérés nélkül megteszi ezt, még ha ügyetlenül is, vagy nem oda pakolva a dolgokat, ahol a helyük található, akkor a ledorongolás helyett, kifejezhetjük az őszinte elismerésünket. Sok nő gondolja úgy, hogy a férfi segítsége természetes lenne, és neki magától észre kellene vennie, ha a nő fáradt, és segítséget igényel. A valóság azonban az, hogy valamennyien magunkra vagyunk hangolva elsősorban, és nem a másokra. Ha tehát egy férfi önként segít, akkor érdemes ezt díjazni szavakkal, tettekkel vagy bármi más módon. Mindenesetre sokkal nagyobb hatást tudunk vele elérni, mintha számon kérnénk vagy elvárnánk valamit. Ha valaki szeretné, hogy a társa támasza legyen, akkor „jutalmazza” azokat a segítségnyújtásokat, amelyeket szeretne távlatilag is megkapni: pl. *Milyen csodálatos (kedves, segítőkész stb.) vagy, hogy elmosogattál, pedig biztos te is fáradt vagy...* Más helyzetben a férfit olyan tulajdonságáért is megdicsérhetjük,

amely bennünk nincs meg: pl. *Fantasztikus vagy, én ezt nem tudtam volna megcsinálni...* Próbáljuk ki milyen lesz a hatás. Érdekes.

Természetesen a nők is szeretnék elismerést kapni még olyan tevékenységért is, amelyet a társadalmi sztereotípiák kötelességüknek tartanak. Ha a fenti helyzetben a nő hullafáradtan mégis elmosogat, akkor a férfi is kifejezésre juttathatja a csodálatát: pl. *Számomra csodálatos a munkabírá sod (szorgalmaz, igyekezeted stb.) amivel vezeted a háztartást...* A férfiak legtöbbször csak a külső megjelenést dicsérik meg, vagy még azt sem. Általános szabály, hogy ha valamit megkapsz, és szeretnéd máskor is megkapni, akkor azt díjazd valamilyen formában. Ráadásul az elismerés ingyen van, csak egy kis odafigyelést igényel. Ha egy nőnek sosem dicsérik meg a külsejét az együttélés során, akkor azt gondolja, nem fontos, és fokozatosan el fogja hanyagolni, ha nem dicsérik meg a főztjét, akkor csak össze fogja csapni. Az elismerés hiánya mindkét nemet az igénytelenség irányába vezeti a partnerkapcsolatban, és az együttélés fokozatosan elveszíti a varázsát, kiüresedik és ellaposodik.

Kevesen vannak olyan tudatosak, akik valamit önmagáért a tevékenységért csinálnak meg

Természetesen ez lenne a legjobb megoldás, mert minden tevékenység, még a mosogatás is, fejleszti a pillanatban létezés és az odaadás képességét. Azok, akik ezt az adottságot elsajátították, minden tevékenységet boldogan és természetes módon végeznek el. Ők azonban többnyire el is hagyják ezt a létsíkot, így nem érdemes rájuk, mint társra várni

Család, gyermeknevelés

Alapelvek

Az UKTM spirituális önismereti tréningjein részletesen foglalkozunk partnerkapcsolati és a családdal kapcsolatos kérdések elemzésével. Ezért itt csak a leglényegesebb alapelveket említem meg, amelyekre a tanításunk épül.

A család a társadalom legkisebb alapegysége. Feladata az lenne, hogy elősegítse a közösség tagjainak spirituális fejlődését, továbbá biztosítsa a nagyobb közösség (nép, nemzet, ország emberiség) túlélését, hogy a leszületendő lelkek számára a jövőben is rendelkez-

zésre álljon a Föld, mint élettér. Éppen ezért erre a célra kell összpontosítani, és ennek a célnak kell alárendelni azokat a szabályokat, amelyeket a családra vonatkoztatunk.

Először néhány általános irányelv. Az emberiségnek semmilyen Isten nem adta parancsba, hogy korlátlanul szaporodjék, és élje fel a Föld erőtartalékait. Ezért semmilyen vallásnak nincs jogcíme semmilyen ürüggyel, hogy a születésszabályozást tiltsa a hívei számára. Régen, amikor az emberek rövid ideig éltek, sokat háborúztak, és nagy volt a csecsemőhalandóság, valóban a szaporodás volt az egyetlen eszköz az adott népcsoport fennmaradására. Aki túl tudta szaporodni a többieket, az nyert a területért, jobb gazdasági körülményekért folytatott harcban. Ezért a papság szaporodásra biztatta az embereket, amit Isten parancsaként kódoltak a vezetetteknek. Mára viszont a helyzet megváltozott. Az emberiség túlszaporodott, és a túlélésért folytatott harcban, hátrányosnak bizonyul, ha a születésszabályozás nem megoldott. Teljesen abszurd, hogy a papság több ezer éves szabályokat akar a hívekre erőltetni, csak azért, mert akkor az előnyös volt. Vagy nem tudják, hogy nincs ilyen isteni parancs, vagy pont Isten akaratával szegülnek szembe. Isten akarata pont az, hogy az ember szabályozza az érzékeit, a vágyait, és ebbe a nemi élet és a szaporodás is beletartozik.

Természetesen az lenne a leghszerencsésebb karmikus szempontból, ha a születésszabályozás a legkevésbé életellenes módszerekkel valósulna meg. Vegyük sorra ezeket.

- Szexualitás csak gyermeknemzés céljából. Ez a módszer azoknak javasolt, akik ebben az életben el szeretnék hagyni az anyagi világot. Egyes vallások ezt a jóga elvet értelmezték félre. Az eredeti tanítás az volt, hogy fegyelmezd az érzékeidet. Ennek egy következménye, hogy csak gyermeknemzés céljából szeretkezz. De mivel a papok az embereket nem tudták megtanítani az érzékek fegyelmezésére, ezért a tanítást úgy fordították ki, hogy szeretkezhetsz, de cserébe minden gyermeknek meg kell születnie.

- Tantrikus szex. Ebben a rendszerben nem korlátozzák a szeretkezések számát, de az ivarsejtek és az energia külvilágba kerülését igen. Ez azt jelenti, hogy a férfi megtanulhatja a magömlését, a nő pedig a peteérését és a menstruációját szabályozni. Szeretkezés közben pedig a szexuális energiát fölemelve magasabb rezgésszintűvé szublimálják. Ezekhez jóga módszerek ismerete szükséges. Akik erre képesek

szabadok olyan értelemben, hogy őket a szexualitás, mint vágy, már nem láncolja a földi megtestesüléshez. Ők valóban szabályozták az érzéseiket, hiszen szeretkezés közben jógázni másképpen lehetetlen volna.

- Természetes születésszabályozás. Akik semmilyen jógatechnikát nem ismernek, és nem is hajlandók megtanulni, azok részére léteznek természetes módszerek. Pl. naptár módszer, megszakított közösülés. Önmagában semmi vonzata nincs annak, ha a férfi ondója a külvilágba kerül. Ha a nőbe kerül, akkor is csak néhány használdók fel a megtermékenyítésre, a többi veszendőbe megy, vagy lebomlik, vagy kiürül. Máshol van a lényeg, amit nem mondtak el a papok. A lényeg pedig az, hogy az orgazmussal együtt energia is távozik az alsó csakrákon és ez az, ami az anyagi megtestesüléshez láncolja az embert. Az orgazmus során tehát nem jöhetne energia ki, csak föl a gerinc mentén. Tehát vagy az első két módszert gyakorolja az ember, vagy újra fizikai létformába születik.

- Mesterséges fogamzásgátlási módszerek. Ebben semmi elítélendő nincs. Az ember azért öltött testet, mert élvezni szeretne. De mivel felelős az élvezetének eredményéért (gyermek), ezért korlátozza a születendő gyermekei számát, hogy jobb életkörülményeket tudjon biztosítani a megszületetteknek. Ez egy felelős magatartás. A karma nem a születésszabályozás miatt képződik, hanem azért, mert az energetikai fölött nincs uralma az egyénnek. Nem fognak előbb üdvözülni azok, akik minden gyermeket megszülnek, sőt annál nagyobb lesz a kör, akik felé karmikus kötelezettségeik lesznek, ha nem adnak meg minden szükséges dolgot a gyermekeik fejlődéséhez. Tehát kevesebb karmát gyűjtenek, akik védekeznek, mint akik korlátlanul szaporodnak.

- Abortusz. Amióta ez a módszer a nők számára túlélhető formában rendelkezésre áll, azóta folyik a vita a hívő és nem hívő emberek között. A vallások egységesen tiltják az abortuszt és gyilkosságnak minősítik. Ez az álláspont nem veszi figyelembe a nők kiszolgáltatottságát a férfakkal szemben. Sok férfi felelőtlen magatartást tanúsít, és csupán ondóbefogónak használja a nőt. Nem csupán a nemi erőszakra gondolok. Ha egy férfi nem törődik az utódaival, nem képes vagy nem kíván gondoskodni a nőről és a gyermekeiről, akkor a nő semmilyen erkölcsi elven nem kötelezhető, hogy ilyen körülmények között gyermeket szüljön. Márpedig a vallások képvi-

selői a nőt bélyegzik gyilkosnak, és felmentik a férfit, aki az egészet előidézte, és aki képtelen volt parancsolni az ösztöneinek. Miért hordozza a nő a gyermek felnevelésével évtizedekig azt a karmát, ami a férfi egy másodperces kielégülésének a következménye? Nem beszélve arról, hogy az alacsony színvonalú közösségekkel csak alacsony minőségű energiatestet lehet létrehozni a születendő utódnak, amit magas szintű lelkek nem fogadnak el, hacsak nem kifejezetten ez a feladatuk. A nő tehát megkapja dupla kiadásban az ösztönlényt, a férfit és a gyermekét. Mindezekon túlmenően lehetnek olyan élethelyzetek, amikor a személyiség még nem érzi magát értettnek egy (vagy egy újabb) gyermek vállalására. Egyértelmű, hogy az abortusz nem a legjobb megoldás, de meg kell adni a lehetőséget az egyénnek a választásra.

Az én álláspontom - az eddigi spirituális tudásom és tapasztalataim alapján - a következő. Mindaz ideig, amíg a magzat az anya testétől függetlenül életképtelen, a magzatot az anya testrészének kell tekinteni. Mint ahogy ez így is van. A kezem vagy lábam, élő ugyan, de a testem többi részétől függetlenül életképtelen. Mégsem esik senki gondolkodóba, ha amputálni kell, vagy egy daganat eltávolításánál sem jönnek a papok, hogy beleszóljanak egy élő sejtcsoport eltávolításába. A testével pedig mindenki saját maga rendelkezhet, mert az övé. Persze a vallások a lélekre hivatkoznak ilyenkor, aki a magzatban lakozik. Nos, a lelket nem tudjuk megölni, mert az örök. Akkor kit öltünk meg az abortusszal? Senkit. Eltávolítunk egy élő sejtcsoportot, ami egy lélek lakhelyeként szolgált volna, ha megszületik. A lélek később kap majd egy másik lehetőséget a megtestesülésre, meglehet ugyanannál a szülőpárnál. Noha a lélek már a fogantatáskor kapcsolatba kerül a magzati testtel, véglegesen csak akkor foglalja el a helyét, amikor megszületik. Az első lélegzétvétellel lép be a testbe, és onnantól nem tud szabadon mozogni. A magzati létezés során még ki-be jár, nincs véglegesen hozzákötve. A leszületendő lélek mindenről tud, ami vele a születés előtt történik. Mivel az anyához kapcsolódik, így mindent átél, amit az anya átél. Ha a léleknek nem feladata átélni az abortusz kínját, akkor már előtte elhagyja a magzati testet, és visszatér a köztes térbe, ahol a lelkek a leszületésre várakoznak. A közvéleményt befolyásolni szándékozó egyes „szakértők” méhen belüli felvételekkel riogatják a nőket. Megmutatják, hogyan vonaglik a magzat az eltávolítás során. Azt az apróságot elfelejtik közölni,

hogy ha egy kipreparált békacombot sós vízbe áztatnak, és csipesszel csipkedik (ld. Galvani békacomb kísérlete), ugyanúgy vonaglni fog, mert ez a sejtek ingerlékenységével függ össze. A jelenséghez semmi köze nincs a léleknek, mert egy békacombban ugyebár nincs lélek, mégis rángatózik.

Legyen világos, senkit nem tudunk megölni, mert mindenki örökéletű lélek. Ez azonban nem hatalmaz fel bennünket arra, hogy bárkitől is elvegyük az élet (ezen fizikai formájának) lehetőségét. Az abortusz mindenképpen karmát termel, ezért meg kell fontolnia a nőnek, hogy az adott helyzetben mi viszi előbbre a fejlődését. Ha mégis az abortusz mellett dönt, beszélje meg a leszületendő lélekkel, hogy ő most nem tudja fogadni, menjen máshoz, vagy térjen vissza később. A lélek jelen van, és megéri az anya helyzetét. Ha a lélek számára nélkülözhetetlenül fontos a leszületés, akkor túléli még az abortuszt is, mint ahogy erre is vannak példák. A beszélgetés a lélekkel mindenképpen segít a helyzet tisztázásában.

A magasabb szellemi dimenziókban, ahol még van entitás jellegű létezés, szintén van „születésszabályozás”. Itt valóban az érzékek feletti uralommal történik az utód energiatestének megteremtése. Még arra is ügyelnek a potenciális szülők, hogy megfelelő időben hívják be a lelket aszerint, hogy milyen minőségű és feladatkörrel rendelkező utódot kívánnak létrehozni. Ezek után még meglepődik valaki, hogy csak azok kerülhetnek ezekbe a dimenziókba, akik valóban szert tesznek az érzékek feletti uralomra? Csak ebben a Föld nevezetű homokozóban lehet korlátlanul szaporodni, hogy megtanuljuk felmérni cselekedeteink eredményét, és felelősséget vállalni a tetteinkért.

Én az abortuszt nem támogatom, de nem is utasítom el. Nem javaslom, de mint lehetőséget nyitva hagyom az emberek számára. Itt is érvényes a jézusi elv, azt cselekedjétek másokkal, amit szeretnétek, hogy veletek cselekedjenek. Ha valaki az abortuszt választja, mint megoldást, akkor nagy eséllyel neki is lehetősége lesz magzatként átélni a következő megtestesülése kapcsán, ha nem tud önmagának megbocsájtani. Ez is ugyanolyan virtuális megtapasztalás, mint bármi más, ami velünk történik ebben a világban. Minden karmikus visszahatásra önmagunk ítéljük magunkat, semmilyen Isten nem szól bele, a törvények lépnek működésbe.

A család, mint az egység megélésének lehetősége

Az előző részben említés történt arról, hogy régen a szaporodás volt a népek, nemzetek túlélésének és felemelkedésének egyik eszköze a többiek rovására. Ez a gondolkodásmód idejétmúlt. Nemcsak azért, mert mások rovására túlszaporodni nem az Egység irányába vezető gondolat. Minden nép a testvérünk, és tiszteletben tartjuk a területi, kulturális stb. integritását. A földi erőforrásokon osztoznunk kell a testvéreinkkel. Az azonban, hogy hogyan használjuk ki a rendelkezésünkre álló gazdasági és egyéb lehetőségeket csak tőlünk függ. Ha megtaláljuk a megfelelő megoldásokat, az példa értékűvé válhat mások számára is. Tanítani pedig leghatékonyabban személyes példamutatással lehet. Mi ebben a szerepe a családnak?

Egy adott nép felemelkedéséhez vezető út lehet az is, ha magas tudatossággal rendelkező lelkeket hív le a családokba. Ma Magyarországon nem éppen ez a jellemző, holott egy kitörési pont lehetne. Egy-két tudatos személy kevés ahhoz, hogy egy népet felemeljen, tömegek kelljenek. Mit kell ehhez tenni?

Először is emelni kell a szeretkezések minőségét. Ha a szeretkezés során a partnerek szeretettel teli egységélményt élnek meg, akkor a lélek számára olyan energiatestet generálnak, amit szeretettel, erővel, odaadással, elfogadással, az egység irányába való haladással töltenek meg. Ilyen energiatestbe szívesen lépnek be magas szintű lelkek, hogy folytathassák a fejlődésüket.

Emelni kell a szülők tudatosságát önmaguk szerepéről, a világ helyzetéről, az univerzum működéséről és Istenről. Meg kell tisztítaniuk önmagukat az előítéletektől, dogmáktól, érzelmi és mentális korlátoktól, amelyek akadályozzák, hogy nyitott, önmagukat felvállaló és a környezetüket aktívan alakító személyiségeké váljanak. Ha így tesznek, akkor ezt a szülői mintát programozzák az utódaikba is. A gyermek fejlődésének a szülői minták a kiindulópontjai. Ha azt a programot kapja, hogy a szülő önmagán változtatni nem tudó, alkalmazkodásra, fejlődésre képtelen egyed, akkor ebből a mintából igen nehéz az ellenkezőjét kihozni, de még ez sem lehetetlen, csak egy generációval csúszik a mutatóvonal. Ezzel szemben, ha a szülő a dinamikus változásokhoz jól alkalmazkodó, önfejlesztő, teremtőképesseggel rendelkező, a padlóról is felállni képes lelki erővel rendelkező személyiség típusa alakítja magát, és ezt mutatja fel a gyerme-

kének, akkor az utód ezt viszi tovább, és az egész nép gazdasági, szellemi, spirituális fejlődése felgyorsul. Most Magyarországon jelen van ez a tudás, kérdés, hogy lesznek-e akik élni szeretnének vele, mert felismerik a jelentőségét?

Ezzel a nemes, felemelő gondolattal és feladattal szemben a magyar emberek az egymással szemben táplált indulatok útvesztőjében bolyongva, egymás érzelmi és szellemi sárba tiprásával, jobbik esetben saját sekélyes érzelmeikben való dagonyázással, az anyagi ellehetetlenüléssel, önmaguk sajnálatába való belefeledkezéssel és mások hibáztatásával vannak elfoglalva. Ez nemcsak hibás viselkedés minta, hanem önsorsrontó tevékenység, amely akár nemzethalálhoz is vezethet.

Amibe az ember energiát fektet, abban fejlődik. Ha az önsorsrontásba fekteti az energiáit, akkor azt fejleszti tökélyre. Ha e helyett a megoldásokat keresné, akkor abban lépne előre. Mindez nem része a személyiségünknek, csak az egész magyar társadalom évszázadok óta beleragadt ebbe a visszahúzó elme-programba, amit ideje lenne lecserélni. Ennek az elme-programnak a kifejlődéséhez a tatárjárás óta fennálló sorozatos történelmi kudarcok nagyban hozzájárultak. Azóta nincs a nemzetnek pozitív jövőképe. Más nemzetek sem szenvedtek kevesebbet, csak képesek voltak rajta túllépni. Mi azonban a szenvedésben és az önsajnálatban akarunk mindenki máson túltenni, és ebben máris egyedülálló sikereket értünk el. Sajnos azonban ezt senki sem értékeli.

A jól működő nemzet alappillére a jól működő család. Ha az egyén a családban megtalálja a békét, harmóniát, szeretetet, ha odahaza fel tud tölteni, akkor ebben a tudatállapotban megy a munkahelyére, és ezt sugározza szét maga körül. Dolgozni is csak akkor lehet hatékonyan, ha nem nyomasztják az embereket a családi feszültségek.

A család mindezekén túlmenően szociális védőháló is. (A legjobb példát erre éppen a zsidó történelmi minták szolgáltatják, amelyről az Ószövetségből szerezhetünk tudomást.) A családi összetartás megfogja azt a személyt, aki adott helyzetben kiesni látszik a hálóból, megtartja, és helyesen alkalmazva az alapelveket helyzetébe visszaemeli. Ez vonatkoztatható mind a férjre, feleségre, a gyermekekre és a szülőkre is. A széthullott családok azonban védőhálót sem

tudnak biztosítani, ezért az egyének magukra maradnak a küzdelmeikkel.

Spirituális szemmel nézve semmi sem véletlen. Magunk választjuk a családot, nemzetet, kort, helyszínt, ahol a szerepünket le akarjuk játszani, és ez maga az életfeladat. Ezt a választást természetesen a kötődéseink az adott helyhez, néphez, személyekhez alapvetően befolyásolják. Az életfeladat elől elmenekülni azonban csak ideig-óráig lehetséges. Akik most külföldre költöznek, és úgy gondolják, hogy megszabadultak a terheiktől, tévednek. Helyzetük annyiban változik, hogy külföldön más viselkedésmintákat töltenek magukra, ezzel az információs mezővel fognak majd ismét leszülni ide, és újra felvállalni a feladatot, ami nem más, mint egyéni, családi, nemzeti kiemelkedés az érzelmi-szellemi mocsárból.

Egyén és társadalom

Az UKTM elvrendszere szerint az egyén legfontosabb feladata a saját életprogramjának megvalósítása. A társadalmat úgy kell felépíteni, hogy az egyének képesek legyenek abban ezt a feladatot elvégezni. Mindezek ellenére szeretném hangsúlyozni, hogy nem a társadalom van az egyénért, hanem az egyén van a közösségért, a társadalomért. Ez nem azt jelenti, hogy az egyén rendelje alá a saját önmegvalósítását a társadalom elvárásainak, hanem azt, hogy az egyéni önmegvalósítás nem ér semmit, ha nem szolgálja a társadalom rövid vagy hosszú távú érdekeit, illetve az egyén képtelen az önmegvalósítását a társadalommal összehangolni, azt a társadalomba beleilleszteni.

Ebből az elvrendszerből következik az is, hogy az egyénnek hozzá kell járulnia - a töle elvárható módon - a társadalom fennmaradásához, újratermelődéséhez. Ez az elvrendszer nem ad mentességet, kibúvót ez alól a feladat alól. Mind a betegség, mind a mentális függőségek (alkohol, drog), mind a társadalomból való kivonulás háritási mechanizmusnak minősül. Ezzel azt ismeri el az egyén, hogy ő képtelen a társadalomba beilleszkedni, holott ő választotta, ő akart itt és most élni. Akkor pedig mi baja van a körülményekkel? A körülmények azért vannak, hogy legyőzzük őket. Ez az elvrendszer nem teszi lehetővé, hogy bárkinek állampolgári jogon, a pusztá létezéséért, és munka nélkül járjanak olyan juttatások, amelyek az

életfeltételeit biztosítják. A betegséget ugyanúgy mi teremjük, mint az egészséget. Az alkohol, drog nem egyéb, mint menekülés az önmagunkkal való szembenézés elől. A társadalomból való kivonulás egyéni (akár spirituális) önmegvalósítás céljából pedig a társadalom többi tagjainak elutasítása, kizárása, ami nem vezet sem a szeretet, sem az Egység megéléséhez. Milyen alapon várja el bárki is, hogy őt a többiek eltartsák? Mitől különb ő, hogy neki nem kell dolgoznia? Ha valaki olyan fejlett spirituálisan, hogy teljesen ennek az útnak akar élni, akkor arra is képesnek kell lennie, hogy megteremtse hozzá az anyagiakat. A társadalom nevében azt mondom: „Ha engem szolgálsz, akkor én fizetek, ha Istent szolgálod, akkor Isten fizesse meg.” Ha valaki elvégezte a dolgát a társadalomban, akkor a szabadidejében, nyugdíjba vonulása után szabadon élhet az önmegvalósításnak, vagy ha képes önmaga (és a közössége) számára fenntartható életteret létrehozni, akkor már korábban kivonulhat a társadalomból. Ez alól a senki sem kivétel, ugyanakkor mindenki számára lehetőséget kell biztosítani, hogy a saját elvei szerint éljen. Mindenkinek, a papoknak is, végezniük kell a társadalom számára valamilyen hasznos tevékenységet, legyen az akár lelki szolgálat, betegápolás, szegények segítése, bármi, amivel viszonyozzák a társadalom többi tagjának, hogy az ő életfeltételeiket itt és most biztosítják. Nem kivétel a bűnözői réteg sem, nekik is lehetőséget kell biztosítani a börtönben, hogy dolgozzanak az eltartásuk fejében, továbbá képezhessék magukat, szakmát, nyelvet, vagy a későbbi beilleszkedésüket segítő tanfolyamot stb. végezhesse.

Az univerzum egyetlen létsíkján sem teremt meg a lényeknek senki semmit. Mindenki önmagának teremt, mivel isteni teremtő erővel van megáldva. Isten teremtett egy anyagi és finomanyagi világot, és folyamatosan pumpálja bele az életenergiát. Innentől kezdve önfenntartó a rendszer, ami nem ad teret hosszútávon az élőködésre. Akkor milyen ideológiai alapon várják el egyesek azt, hogy nekik is jusson a mások által megteremtett javakból, ha semmit sem tettek érte? A koldusok, segélyre szoruló, hajléktalanok, munkanélküliek törekedjenek arra, hogy megtalálják a nekik megfelelő tevékenységet, és a társadalom is fokozatosan ebbe az irányba vezesse őket (pl. közmunka).

Annak, hogy a munka (közmunka) mennyire értelmes, önmagában nincs jelentősége. A munka a fejlődés és a szocializáció eszköze,

ilyen értelemben a társadalom összetartó ereje. Különben miért kellene bárkinek is azzal foglalkoznia, hogy az ő megítélése szerint, értelmes munkát adnak-e neki, ha egyszer fizetnek érte. Ha pedig elégedetlen a fizetésével, vagy a munkakörülményeivel, akkor legyen lehetősége önmagát képezni, hogy többre jusson.

Mindenki maga felelős a sorsáért. Mindenkinek oda van adva az isteni teremtető erő, amivel lehetősége van megteremtenie a létfeltételeit. Meg kell tanulni ezzel élni. A társadalomnak pedig az a dolga, hogy ehhez keretet szolgáltasson. Ez a kor kihívása.

Kapcsolatunk a lelkünkkel

Mi az életfeladat?

Spirituális körökben elterjedt szokás kutatni az életfeladat után, pedig ez is – mint más tudás – a szemünk előtt hever, mégis gyakran nehezen vesszük észre. Én úgy szoktam megfogalmazni a választ az útkeresőknek, hogy az életfeladat mindig annak az élethelyzetnek a tökéletes megoldása, ami éppen adódik. *Csak ennyi?* – hallom olykor a csalódott reflexiót. Általában valami nagyobb dologba szeretnének keveredni. Ezt a „*pofonegyszerű*” feladatot előszeretettel helyettesítik valami „*magasztosabb*” cselekedettel. Valahány spirituális közösségben jártam, mindig mindenki a másikon akart dolgozni, beleértve a vezetőket is, miközben saját élethelyzeteiket képtelenek voltak kezelni. Szertartásokat celebrálnak, beavatnak, gyógyítanak, tanítanak, kutyamenhelyeket támogatnak, ételt, ruhát osztanak, és még lehetne sorolni a karitatív tevékenységeket. Mindazonáltal, hogy ezek fontos és helyes cselekedetek, ezek csupán **az életfeladat végrehajtásának színterei**, és nem azonosak magával az életfeladattal, mint ahogyan a táplálékot sem szokás összekeverni az evőeszközzel, különben az ember éhes marad.

Az életfeladat magának az életnek a jelenben való száz százalékos megélése. Ez azt jelenti, hogy az elme nem kapcsol hozzá a jelen helyzethez semmilyen múltbeli érzelmet, mintát, előítéletet, vagy ítéletet, gondolkodási sémát stb. egyszóval semmilyen múltból felbukkanó asszociáció nem társul a jelen megéléséhez. Csak ebben az egyetlen esetben tudjuk a jelen pillanatot teljes

összpontosítással megtapasztalni. Ha ez sikerül, akkor a helyzet megértése teljes lesz, és nem teremődik a helyzet kapcsán semmilyen jövőbeli esemény, vagyis karma, mint új feladat. Éppen emiatt olyan spirituális tanítást kellene átadni az emberek számára, ami erre a hozzáállásra tanítja meg őket. Ez az a pofonegyszerű vizsga, amelyben sorozatosan megbukunk.

Ez a fő oka annak, amiért az UKTM megalapítására szántam el magamat. Valamennyi spirituális közösség adós maradt a lényeggel. Valójában semmilyen múltból visszaböfögött ismerethalmaz önmagában – a jelenre való adaptálás nélkül – nem tesz alkalmassá senkit a jelen teljes megértésére. Félreértés ne essék, vannak örök igazságok, ezekre a tanításokra nem érvényes, hogy a múltból származnak, és a jövőbe mutatnak, mivel időtlenek. A vallások éppen azért avulnak el, mert nem az örök igazságokra épülnek, hanem azokat dogmák mögé rejtik el az útkeresők elől. A dogmák pedig nem mások, mint az adott vallás korlátainak kijelölései térben és időben, vagyis egy adott földrajzi területen, egy adott korban. A vallásoknak kötelességük lenne az örök igazságokat feltárni, leválasztani őket a dogmákról, és a dogmákat, mint útjelző táblákat folyamatosan felülvizsgálni a korszellemnek megfelelően. Ha nem így járnak el, akkor kiüresednek, és túllép rajtuk az idő. Valójában az emberek gondolkodása lép túl rajtuk, hiszen már nem iránymutató szerepet, hanem korlátozó feladatot töltenek be. Az ember Istentől adottan szabad, így gondolkodása nem korlátozható. A működési feltételeket a Kozmikus Törvények működése szabja meg, ezeket élük meg korlátként az emberek az anyagi létezésben, miközben látszólag a többi ember teremti körénk a korlátokat.

Az örök igazságok megértéséhez vezető tanításokat rendelkezésre kell bocsájtani azok részére, akik erre nyitottak. Ezért szükséges ezeket folyamatosan újrafogalmazni a jelen kor embere számára, mert ha megérti, akkor megszűnik az ellenállás velük szemben. Valójában az emberekben a vallási dogmákkal szemben tapasztalható ellenállás, mivel érzik, hogy nem ez a lényeg, ezért vagy elfordulnak a vallásoktól, vagy különböző szekták irányába sodródnak. A vallási szekták megpróbálnak ledönteni egy-két dogmát, ebből fakad az időszakos népszerűségük, de ha nem lépnek tovább az örök igazságok irányába, akkor rövid úton annak a vallásnak sorsára jutnak, amelytől megpróbáltak elhatárolódni.

Az UKTM tanításai feltárják az örök igazságokat, megmagyarázzák azokat a tudatosságot kereső emberek számára, és olyan eszközöket adnak az emberek kezébe, amelyek segítségével a valódi életfeladatot, az aktuális élethelyzetük teljes tudatossággal történő megélését lehetővé teszik.

Az életfeladat, annak színtere, továbbá az átélendő helyzetek, a megtapasztalás módja és formái a kauzális tudatossági mezőben vannak rögzítve. Ha a tudatosságunkat erre a szintre tudjuk emelni, akkor közvetlen kapcsolatot találunk ezzel a tudatréteggel. A következő lépcsőfok a törvények tudatréteg megismerése.

A Kozmikus Törvények magyarázata példákon keresztül

A karma törvénye

Ez a szanszkrit szó a hindu, buddhista irodalomból került be a magyar köztudatba, de tapasztalatom szerint maguk a hinduk és a buddhisták sem értik a teljes jelentését. Tulajdonítanak neki egy bizonyos tartalmat, de az nem fedi le a lényegét és a szót teljes egészében. A karmát szokták büntetésként vagy feladatként is értelmezni, sőt úgy is, hogy a karma maga a sors, amit el kell viselnünk. Vannak, akik megkülönböztetnek jó karmát és rossz karmát, aszerint, hogy a jó illetve a rossz cselekedeteink szerint milyen következményeket vonzunk magunkhoz. A karmát tehát értelmezhetjük úgy is, mint a cselekedeteink következményei, vagyis a hatás ellenhatása. Bármilyen értelmezést tekintünk, csak részben tudjuk megragadni a karma lényegét.

Ezért próbálom meg példákon keresztül megmutatni az értelmezést. Példánkban legyen a Bank az Isten és mi emberek az ügyfelek vagy adósok. Az ember szeretne házat építeni, de nincs elég pénze, ezért elmegy a bankba, és kölcsönt vesz fel. Adnak neki, de tudja, hogy előbb-utóbb törlesztenie kell. Megkapja a pénz, és elkezdi felhasználni. Vesz építőanyagot, de közben eszébe jut, hogy ez is, meg az is kell. Megveszi. Igen, de akkor kevesebb pénz jut a házra. Nem baj, majd spórolunk vele, vékonyabb lesz a fal, elmarad a szigetelés, egy szobával kevesebb készül el. Lehet, hogy nem lesz emelet, esetleg félig kész marad stb. Telik-múlik az idő, emberünk

meghal, és nem tudott elkészülni a házával, mert millió más dolga volt, és a pénz is elfogyott. Nem baj, megszületik ismét, újra elmegy a bankba, és újra próbálkozik. Lehet, hogy ő nem emlékszik, de a bankban fel van jegyezve, hogy már van egy bizonyos tartozása. Nyilván ismét kap hitelt, de már keményebb feltételekkel, és ez folytatódik.

Most oldjuk fel a példát: a Bank tehát Isten, a pénz az életenergia, ami szükséges ahhoz, hogy létezzünk, a ház a személyiségünk, aminek isteni tulajdonságait ki kellene fejlesztenünk, a karma pedig a tartozásunk, amit törleszteni kellene. Isten tehát azért adja nekünk az életenergiát, hogy azzal saját isteniségünket kifejlesszük, és felismerjük, hogy Ő és mi egylényegűek vagyunk. Ez jelenti a visszatérést vagy megvilágosodást. Ha ez megtapasztalódik, akkor az életjáték itt az anyagi világban véget ért. Mi hajlamosak vagyunk elfeledkezni arról, hogy mire vettük fel a kölcsönt, és az életenergiát saját emberi vágyaink kielégítésére használjuk fel. Vágyunk különleges ételekre, italokra, szeretkezésre, utazásra, alkotásra, csomó olyan dologra, ami közvetlenül nincs összefüggésben a személyiségünk kiteljesítésével, és rengeteg plusz energiába kerül. Természetesen Isten megértő bankár, és tudja, hogy ez így működik, ezért a hitelünk úgyszólván korlátlan. Vannak aztán olyan tevékenységeink, amikor az életenergiát életellenes cselekedetekre használjuk fel, életenergiát veszünk fel azért, hogy aztán elpusztítsunk más élőlényeket. Romboló érzelmet szabadítunk fel magunkban: pl. irigység, harag, gőg, ítéletek mások fölött.

Az életenergia mező, amiből táplálkozunk, magas rezgési frekvenciával rendelkezik. Miután felvettük, letranszformáljuk a saját rezgésszintünkre. A különböző tevékenységeinkkel még tovább csökkentjük ezeket a frekvenciákat. Olyan ez, mintha a milliárdot érő bankót fokozatosan felváltanánk egyforintosokra és szétszórnanák a világban. Igazából még székelni sem lehet karmamentesen. Ugyanis az ember többet és mást eszik saját vágyai kielégítése céljából, mint amennyi szükséges és hasznos. Ezzel milliárd baktériumnak ad táplálékot és életet, amelyek mind életenergiát fogyasztanak, és fejlődésükkel szintén az emberré válás a végső evolúciós céljuk. Ezzel bővítetten újratermeljük az anyagi világunkat. És akkor még nem is beszéltünk a többiről. A legmagasabb szintű energiát, a szeretetet, emberi ragaszkodásokká alakítjuk, gyermeki, szülői, partneri kötő-

désekké, sőt csupasz szexualitássá, testi vágykielégítéssé. Ha az energetikai hasonlatnál maradunk, akkor olyan ez, mint a központi erőforrás energiáját fogyasztóként használnánk fel. A központi erőforrás több millió volt és nagyfrekvencia, amit mi 220 voltá és saját rezgéssé alakítunk. Sőt a csakráinkon lefelé haladva még alacsonyabb rezgéseket bocsátunk ki a környezetbe. Így adósodunk el teljesen. Ebből a körből kikerülni szinte lehetetlen lenne az isteni kegyelem nélkül. Az isteni kegyelem ebben a hasonlatban az, amikor a tartozásunkat egyszerűen átütemezik vagy leírják, vagyis a karma módosítás vagy a karma elengedés. Ez azonban csak azoknak jár, akik már felismerték miért vannak itt, és elkezdene a gözerővel önmagunkon dolgozni.

A mérleg egyik serpenyőjében tehát a tartozásaink, a másikon a törlesztéseink vannak. Törleszteni úgy lehet, hogy az ember elkezd az isteni tulajdonságait kifejleszteni, vagyis valóban egy olyan személyiséget, energiatestet (házat) épít önmaga számára, amely, ha elkészül, beléphet vele a magasabb létsíkokra (Isten országa, Mennyei országa, Paradicsom stb.). Törlesztés minden, ami ezt a célt szolgálja: a másokért végzett önzetlen munka, a szeretet adása, ima, mantra, jóga típusok gyakorlása. Vannak olyan gyakorlatok, amelyek megkönnyítik a törlesztést, és így a karmikus adósságok ledolgozásához vezetnek. Ezek azért hatásosak, mert az energiát, amit eddig alacsonyabb frekvenciájúvá transzformáltunk, az ellenkező irányba alakítják, vagyis az alacsony rezgéseket szublimálják. Ilyenek az elmélyült (kikapcsolt elmével végzett) ima, mantra, a kriya pranajama, mert ez a csakrák alacsony rezgésű energiáit felfelé irányítja, és átalakítja. Kétségtelenül a kundalini gyakorlatok gyorsítják fel leginkább a fejlődést, mivel itt az energiaösszpontosítást és annak szublimációját egyszerre végzi a gyakorló. A csakrákon keresztül eddig kifelé irányított és szétszórt energiák áramlását befelé fordítja, összesűríti egy energiavezetékbe, majd felemeli. Ez úgy hat, mintha a szétszórt aprópénzt elkezdenénk összeszedni, beváltani nagyobb címletekbe, majd visszaadni a banknak.

A karma tehát egy olyan súly, teher rajtunk, ami miatt a halál pillanatában nem tudunk magasra szállni, hanem a Föld közelében maradunk. Vegyünk ismét egy példát. Ha egy űrhajót kilövünk a Földről, akkor az első kozmikus sebesség csak arra elég, hogy a Föld körüli pályára álljon, a második arra, hogy a Nap körüli pályára

álljon, a harmadik pedig ahhoz elég, hogy elhagyja a Naprendszer. És akkor még mindig csak az anyagi világban vagyunk. Minél nehezebb terheket hordoz magán a lélek a halál pillanatában, annál kisebb esélye van, hogy elhagyja a Földet, Naprendszer, kijusson az anyagi világból. Ezért kell a karmánkat, tartozásainkat visszafizetni, kötődéseinket, ragaszkodásainkat letenni. Másfelől a Földről nemcsak kifelé vezet út, hanem a Föld mélye felé is. A súlyos terheket cipelő lélek lefelé süllyed. Ezeket a mély asztrálsíkokat hívják köznapin nyelven pokolnak. Ezek a síkok tehát a nagyon alacsony frekvenciával működő lények életterét alkotják.

A karma módosításnak vagy elengedésnek azonban ára van, amit szolgálattal szokás viszonzni. A felszabadult lélek tudja, hogy nem önjerejéből vált szabaddá, mert ezen még évmilliókig kellett volna dolgoznia, ezért szolgálatot vállalhat valamely őt segítő magasabb entitás számára. Ilyenkor halálát követően is egyfajta feladatkört lát el, amely feladatok nagyon sokfélék lehetnek. Én azért tudok mindezekről, mert a szolgálatom révén belépési lehetőségem van különböző létsíkokra, mind fölfelé, mind lefelé.

Eddig a karmát úgy értelmeztük, mint valami tartozást, amit meg kell adni. A karma ezen kívül feladatot is jelent, amit életfeladatként szoktak emlegetni. Sokan keresik az életfeladatukat, és vannak, akik mások segítségével, gyógyításában, tanításában vélik megtalálni. Mindezek azonban csak a feladat részét képezik, és az ember a részletek gyakorlása közben könnyen elfeledkezik a feladat lényegéről.

A feladat lényegét én úgy fogalmazom meg, hogy az nem más, mint a belső isten megvalósítása. A belső isten az a legmagasabb tudatosságunk, amit Isten belénk helyezett, mint az ő parányi részét. Hívják ezt Önvalónak, vagy isteni szikrának is kultúrkörtől függően. Van tehát egy olyan tudatosság magvunk, amit ha elérünk, akkor egylényegűvé válunk Istennek, és ezt nevezzük visszatérésnek. Ha ugyanis ezt az istentudatosságot éljük a hétköznapijainkban, akkor már nem különülünk el az Istennel való Egységtől.

Valójában azért születünk ide az anyagi világba, hogy megtapasztaljuk Istentől való elszakítottságunk következményeit. A következmények hatása alatt szenvedve útkeresőkké válunk, a Transzcendens felé fordulunk, majd vezetést kapunk a belső isten megvalósítás irányába. Amíg ez nem történik meg, addig szenvedéseink folytatódhatnak, vagy időről időre visszatérnek.

A legfontosabb tehát saját személyiségünk összetevőinek megismerése, vagyis a spirituális önismeret. Ehhez az is hozzátartozik, hogy megfigyeljük és megértjük azokat az akadályokat, amelyek a jelen tudatosságunk és az istentudatosság között feszülnek. Az akadályok feloldása csak a megértés által érhető el. Ehhez ki kell fejleszteni egy objektív önmegfigyelési rendszert, hogy ne tudjuk becsapni magunkat, és egy elmeszabályozási rendszert, hogy ki tudjuk kapcsolni az elménket, amely leginkább útjában áll a belső hang meghallásának.

Minden egyéb feladat, amely egy adott életben az egyén számára feladatként jelenik meg, ennek a fő feladatnak a szolgálatában áll. Isten nagyon jól ismeri az emberi természetet, ezért gondoskodott arról, hogy akkor is fejlődjünk, ha nem tudatosítjuk magunkban a feladat lényegét. Fejlődésünk tehát, ha lassan is, de halad. Az Univerzális Törvények (pl. a karma törvény) pont ezért, és úgy lettek megalkotva, hogy ne tudjunk kitérni a fejlődési kényszer alól. Minden élethelyzet, amelybe kerülünk, egy-egy feladatot hordoz, olyanok ezek, mint a vizsgák, csak az élet színpadán folynak. Itt is meg lehet bukni, és ismételt vizsgára is korlátlan lehetőség van.

Hátra van még annak tudatosítása, hogy melyek azok a „tantárgyak”, amelyekből a vizsgáznunk kell. Az ember itt is előszeretettel hárítja a megtanulandó leckét, és helyettesíti valami mással. Sokan azt gondolják, hogy a szentírások bemagolása a tananyag. Ők hasonlóan gondolkodnak, mint azok az iskolai tanulók, akik a-tól z-ig benyalják a könyvet, de egy szót sem értenek belőle. A szentírások tanulmányozásának nem a lexikális tudás elsajátítása a célja, hanem a szentírásban szereplő tételek megértése, és megélése a saját életünkben. A tételeket gyakran példabeszédek formájában, illetve más emberek sorsának ismertetése által közlik velünk. Ha ezeket elemezzük, és párhuzamba állítjuk az eseményeket saját élethelyzetünkkel, akkor feltárulnak számunkra az összefüggések és a megoldási lehetőségek.

A tananyagot sok tanító sokféle formában közölte már velünk, mégis, mint a rossz tanuló, sarokba dobjuk a könyvet, és elmegyünk inkább szórakozni a tanulás helyett. Egyfajta tananyagközlési módszer, amikor a feladatot beavatási utakként értelmezzük. A beavatási utaknak egy megjelenítési formája a Tarot kártya szimbólumai. A kártyákon a szimbólumokat kell elemezni és értelmezni. Ennek egy

könnyített változata pl. az is, amit én alkottam, amikor versek formájában írtam meg a beavatási utak lényegét (22 atlantiszi beavatási út). A beavatási utak a megtapasztalás útját járó emberek számára fontosak, nekik nyújthat segítséget az átélésben pl. a verses forma. Semmi mást nem kellene tenni, csak hallgatni, mint egy mantrát.

Az emberek azonban spirituális iskolázottság hiányában ezzel a lehetőséggel sem élnek, mert nem tudják mire való, és hogyan kell alkalmazni. Mindemellett sokféle tanfolyamra járnak, ahol sokféle információt gyűjtenek arról, hogy mit kéne megtanulni, de az elsajátítás itt is elmarad. Az elsajátítás ugyanis akkor következik be, amikor eggyé válunk az elsajátítandó ismeretekkel. Ha pl. a szentírást olvassuk, akkor annyira belemélyedünk, hogy elfeledkezünk minden másról. Az általam létrehozott verses-meditációs hanganyag pontosan ezt a belefeledkezést segíti elő. Belefeledkezés helyett azonban elkezdik elmével figyelni, hogy miről szól. Pont az ellenkezőjét kell tenni, kikapcsolni az elmét, és beengedni a gondolatokat, érzéseket. A hanganyag begyógyítja azokat az asztrális sebeket, amelyek a tanulási feladattal szembeni ellenállás során keletkeztek bennünk.

Minden olyan feladat, amelyet a kívülágban végzünk más embereken, csak akkor eredményez belső fejlődést, ha az élethelyzeteket tudatosan feldolgozzuk. Bármilyen áldozatos pl. egy karitatív tevékenység, csak akkor eredményez belső fejlődést, ha eggyé tudunk válni a munka folyamatával és az emberekkel, akiket segítünk. Ebben az esetben mi az együttérzés által fejlődünk, nekik pedig átadódik a mi magasabb tudatosságunk és szemléletmódunk, hogy a saját élethelyzetüket megértsék. Ha ez nem így történik, akkor cselekedetünk nem több alamizsnaosztásnál. Egy betegápolásnak is csak akkor van értelme, ha a beteg tudatossága növekszik a mi gondoskodásunk által. Ellenkező esetben, ha csak az anyagi testtel foglalkozunk, akkor mind a betegben, mind magunkban az anyagi testhez való kötődést erősítjük.

Minden tevékenység tehát, amit a világban végrehajtunk, a karma törlesztésünk része, mint feladat, de karma törlesztést csak akkor eredményez, ha mind mi, mind a többi résztvevő fejlődik általa. A legfontosabb feladat pedig mindig az, amit éppen most történik!

A keleti filozófiákban a Kozmikus Törvényt egységesen kezelik, és dharmának vagy tao-nak hívják. A hermetikus filozófia és az

ezoterikus kereszténység az Egységes Törvényt – a könnyebb érthetőség kedvéért – részekre osztja, és külön-külön értelmezi. Mi is így járunk el most, ezért beszélek karma törvényről. A karma törvény működését azonban nem lehet teljesen megérteni a többi résztörvény ismerete nélkül. Ezért most egy lépéssel tovább megyünk. Eddig definiáltam a karma törvényt, most vizsgáljuk meg annak működését.

Létezik egy belső karmikus mérlegünk, mint egy belső kitörölhetetlen program (lelkiismeret), és minden pillanatban méri cselekedeteink súlyát egy megfelelő ellensúllyal. Egyik oldalra a cselekedetek hatásai kerülnek (súly), másik oldalra az ellenhatás (ellensúly). Mindez saját lelkünk megítélése szerint történik, nem pedig mások véleménye alapján. Ha olyan cselekedeteket végzünk, amelyekkel másoknak kárt okoztunk, akkor az olyan, mint a mérlegünkre egy terhet tennénk, amit ellensúllyal kell kiegyensúlyozni. Ha másokat segítő tetteket végzünk, akkor pedig a mérleg terhe csökkenni fog. A hatás-ellenhatás törvénye alapján (ld. később) érthetővé válik, hogyan működik a karma törvény. A mérleg mindig a kiegyensúlyozásra törekszik. Helytelen cselekedeteink egyre növelik a terhet, ez pedig automatikusan kiváltja az ellenhatást, amelynek következtében hasonló eseményeket kell elszenvednünk, mint amelyet mi okoztunk másoknak. Az ellenhatások elszenvedése tehát kompenzációja a helytelen cselekedeteknek. Ezt úgy érzékeljük, mint a lefele süllyednénk, mert a terheink lehúznak. A terhek sorscsapásokban, betegségekben jelenhetnek meg.

Hasonlóképpen működik a mérleg a helyes cselekedetek esetében is. A helyes tettek terhe levételt jelentenek, ilyenkor az ellenhatás (ellensúly) is csökken. Ezt úgy érzékeljük, mint a felkelés (mind anyagilag mind szellemileg), azért mert a kisebb terhek miatt könnyebb lesz az előrehaladásunk az életben, terveink, vágyaink könnyebben megvalósulnak.

Karmánkat tehát többféleképpen tudjuk ledolgozni:

1. a helytelen cselekedetek ellenhatásainak elszenvedésével („fogat fogért, szemet szemért”; mózesi elv),
2. megbocsájtással, mivel a helyes cselekedetek következményeként a terheink csökkennek („ha megdobtak követ, dobd vissza kenyérrel”; jézusi elv)
3. a lelki út felvállalásával (imák, mantrák, beavatások, jóga stb.)

Előfordul, hogy az egyik életben süllyedést (a karmikus terhek növekedését), a másikban az emelkedést (a karmikus terhek csökkenését) tapasztaljuk meg. Ha valaki egy életen belül többször érzi a lenn és fönn megjelenését, akkor ez azt jelenti, hogy az ő fejlődése már olyan mértékben fölgyorsult, hogy elvileg a tartós emelkedés állapotába kerülhetne, ha a helyes cselekedetek állapotában tudna maradni. A helyes cselekedeteket végző emberek a jóság kötőeréjében vannak. Ez azt jelenti, hogy nem tudnak még a karma törvény hatása alól kikerülni, de nagy lépésekkel dolgozzák le a tartozásukat.

Sokan törekszenek arra, hogy másokkal jól tegyenek, de nem tudják, hogy valójában mikor tesznek jól. Ennek szemléltetésére nézzünk néhány példát.

1. Gyermeked, nem írta meg a leckét, ezért megírod helyette, hogy ne kapjon egyest, vagy igazolod a napját, hogy másnap ne kelljen iskolába mennie. Ugyanez kicsit nagyobb léptékben: megvásárolod számára az érettségi bizonyítványt vagy a diplomát.

Elemzés: lehet, hogy azt gondolod jól cselekedté, de valójában csak a karmáját vállaltad át. Neki az a karmája, hogy iskolába jár, le kell érettségiznie vagy diplomáznia, ha te intézed el neki bármilyen módon, akkor az a te terheidet szaporítja, te fogod a visszahatásokat elszenvedni. Kell ez neked? Lehet, hogy az lesz a visszahatás, hogy egész életében rajtad fog élösködni.

A helyes cselekedet, rávenni arra, hogy végezze el a feladatát, vagy ha nem, akkor viselje a következményeket.

2. Sétálsz az utcán, jön egy koldus, adsz neki pénzt. Két sarokkal arrébb egy másik, annak is adsz. Mire észreveszed magad, sok pénzedtől megszabadultál.

Elemzés: Aki koldus nem véletlenül koldus. Saját karmikus terhei húzták le oda. Ha életben tartod a koldusokat, önmagukat bővítetten termelik újjá. A koldulás életformájukká válik, és nem törekszenek rá, hogy kikerüljenek a koldus létből. Ha szétosztod a vagyonodat, te is koldus leszel. Koldus a kolduson pedig már nem tud segíteni.

A helyes cselekedet, annyit adj, amennyi a fölösleged. Határozd el, mennyit tudsz nélkülözni, és csak annyit osszál szét. Vagy keressél egy karitatív szervezetet, amelyben megbízol, és

rajtuk keresztül adj. Hogy mi lesz adományod sorsa, már nem a te karmád.

3. Van két kiskorú gyereked és kiderül, hogy a férjed megcsal. Elválsz, és a gyerekeket egyedül neveled, tiéd marad a közös lakás, és kapsz némi gyermektartást.

Elemzés: Ha a férjed megcsal, nem kell rögtön rohanni a bíróságra. Először elemezd egyedül a helyzetet, aztán ketten beszéljétek át. A megcsaláshoz te is hozzájárultál, vagy nem ismered magad, vagy őt. Valami hiányzik neki, amit te nem tudsz, vagy nem akarsz megadni. Ha szükséges forduljatok olyan segítőhöz, aki tisztázni tudja veletek, hogy az adott helyzetben mi a legmegfelelőbb megoldás. Törekedj a kölcsönös együttműködésre, akkor is, ha mégis válásra kerül a sor. Ha megpróbálsz bosszút állni rajta, anyagi előnyt kovácsolni a helyzetből, vagy érzelmileg zsarolni, csak a karmikus terheidet szaporítod. Főlöské az azt hinned, hogy a gyerekeket csak te tudod felnevelni, ne ragaszkodj hozzájuk. Kerüld az áldozat szerepét. Ha úgy érzed, ő jobb feltételeket tud teremteni a gyerekek számára, engedd át neki. Annyit vállalj a közös karmából (gyerekek felnevelése), amennyi rád esik.

A helyes cselekedet: mindig azt a megoldást kell megtalálni, amely minden szereplő fejlődését elősegíti. Önmagában semmi sem jó vagy rossz, azzá válik, amivé minősíted.

Ezek a példák csak illusztrációk, egy-egy konkrét helyzet mélyebb elemzést igényel. Van néhány általános szabály, amit érdemes megfontolni, hogy a karmánkat csökkenteni tudjuk:

- Karmából mindenkinek elég van, nem érdemes másokéba belefolylni. Ha valaki helyett elvégeznénk a kötelességét, az karma átvétel, mert a mi terhünk lenne.

- A ragaszkodás személyekhez, tárgyakhoz, helyzetekhez, mindig a karma szaporítását eredményezi. Senki – sem gyerek, sem társ, sem szülő – és semmi – sem kocsí, sem lakás, sem állás – sem élő, sem holt nem a birtokunk. Csak azt tudjuk megtartani, amihez nem ragaszkodunk. Mindent ajándékba kaptunk élethez.

- Mindenki saját maga felelős a sorsáért. Amit elvetett, az aratja le. Mindig úgy segítsünk, hogy mi és ő is fejlődjön általa.

- A jó és rossz minősítések, továbbá az emberek ítéletei az elme termékei. Tanuljunk meg ezek fölé látni és emelkedni. A karmikus terheket akkor tudjuk csökkenteni, ha a lélek által vezetetten élünk. Mint mindent, ezt is el lehet sajátítani, és a gyakorlás által egyre stabilabb életvezetésre lehet szert tenni.

- Ha felsőbb lényekhez és Istenhez fordulunk, annak mindig karma könnyítés az eredménye. Tegyük ezt minél gyakrabban, de ne a kapni akarás, hanem a felajánlás szándékával. Annyit ajánljunk fel, amennyi tőlünk telik, és olyan mértékben szaporítsuk, ahogy képesek vagyunk rá. Mi az, amit felajánlhatunk? Bármit: egy szál virágot, egy gondolatot, egy érzést, egy imát, egy lélegzetet, egy gyakorlatot, egy órát az életünkől, vagy magunkat teljes egészében, a Legfelsőbbnek.

- Ha cselekedeteinket az őszinte szándék, és a tiszta szeretet vezérli, akkor sohasem szaporítjuk a karmánkat, bármi is legyen a cselekedet eredménye. Tetteink eredménye, amúgy sem a miénk, hiszen azt már felajánlottuk Isten dicsőségére!

- Jézus senkit sem váltott meg a bűneitől (karmájától)! Csak megmutatta hogyan kell letenni!

Hatás-ellenhatás törvénye

Az előző részben említettem, hogy csak egy Törvény van. Amikor a Törvényt részekre bontva próbáljuk értelmezni, akkor olyan, mintha egy színes fonalakkal álló szőtest darabokra vágnánk. Nem tudjuk úgy szétvágni, hogy a színes fonalak ne szőjék át egymást. Így a karma törvény mögött is a hatás-ellenhatás univerzális törvénye működik. A hatás-ellenhatás törvénye a materiális világból is ismert, és mindenki számára kézzelfogható. Ha megnyomok egy asztalt, akkor az asztal ugyanolyan erővel visszahat, ha ez nem így lenne, akkor beszakadna, ami egy határon túl be is következik. A másik közismert példa a tömegvonzás törvénye, a Nap vonzóhatást gyakorol a Földre, de ez fordítva is igaz, csak a tömegarányok miatt sokkal kisebb mértékben. Ez a parányi érték, amelyet egy bolygó kifejt a napjára elegendő ahhoz, hogy távoli égitestekről megállapíthassák a kutatók, hogy rendelkezik-e bolygórendszerrel.

A hatás-ellenhatás (akció-reakció) törvénye közöttünk emberek között is működik, de ennek mozgatója nem mindig anyagi termé-

szetű erő, ezért nehezebb felismerni. Ha egy zsúfolt villamoson utazás közben meglökünk valakit, akkor ő vagy visszalök, vagy meglöki a következő utast. Ha mindenki bocsánatkérés nélkül reagál, akkor abból az egész villamosra kiterjedő lökdösődés lesz. Már ebből is kitűnik, hogy emberi viszonylatban az akció-reakció hajtóerejét képező anyagi természetű erő helyettesíthető nem anyagi természetű erővel is. Ha én kimondok egy mondatot (akció), akkor az a környezetemben levőkben reakciót hoz létre. A mondat tartalmától függően a reakció többféle lehet. A kommunikációval tehát az akció-reakció törvény mozgató erejét modulálni lehet. Szavaimmal fizikai ellenhatást is kiválthatok, pl. egy sértő mondat ellenhatása lehet az, hogy behúznak egyet, de ugyanakkor szavaimmal a fizikai erő alkalmazását, mint ellenhatást, elkerülhetem pl. ha meglöktem, akkor bocsánatot kérek, amivel megakadályozom azt, hogy tovább gördüljön a folyamat. Tettekkel, szavakkal, sőt ki nem mondott gondolatokkal is hatni tudunk egymásra, vagyis mozgásba tudjuk hozni a hatás-ellenhatás törvényét.

Vizsgáljuk meg, hogyan működik ez? Mi emberek nemcsak a fizikai testünkből állunk. A fizikai testünket körülöleli egy többretegű információs mező. Leegyszerűsítve most csak az érzelmi-gondolati információs mezővel foglalkozunk. Ezt az információs mezőt hívják asztrális-mentális testnek. Ez egy burok körülöttünk, amely úgy működik, mint egy félig áteresztő tükör. Vegyük azt a példát, hogy két ember (Anna és Mari) beszélgetnek. Egy átlagos beszélgetés esetén az Anna által elmondottakból csak annyi szűrődik át Marinak, amennyit az ő félig áteresztő tükre (saját asztrális-mentális burka) átenged. Azokat a mondatokat fogja áteresztetni, amelyeket önmagára nézve fontosnak vél, a többit elengedi a füle mellett, és csak az általa felfogottakra fog reagálni.

A kölcsönhatás értelmezésénél még azt is figyelembe kell venni, hogy az emberi elme tudatos és tudattalan rétegből áll. A tudattalan réteg, a személyiség önismeretétől függően, sokszorosa lehet a tudatosnak. Az asztrális-mentális burookban minden információ jelen van, mint az elme kivetülése, mind a tudatos, mind a tudattalan területről. A példára visszatérve, Anna mondja a szövegét és egyszer csak Mari váratlanul egy durva mondattal visszaszól. Anna nem érti mi történt, de a durva beszólásra ő is beszél, és összevesznek. Mi történt? Anna egy mondata olyan nyomógombot érintett meg Mari

információs mezejében, ami az elme tudatalatti rétegéhez tartozik. Mari ezt nem akarja tudatosítani, és a durva visszaszólással hárít. Mivel egyikük sem érti, hogyan működik a személyiségüket meghatározó elme, ezért veszekedés jön létre, amivel egymás asztrális-mentális testén sebeket ejtenek. Ha valaki nem foglalkozik ezekkel a „sebhelyekkel” az információs mezejében, akkor ezek tovább mélyülnek, és akár fizikai betegséget is okozhatnak.

A törvény működésének illusztrálására elmesélek egy esetet. Egy ismerős (egyébként spirituális úton járó) házaspár férfi tagjával megbeszéltem, hogy csatlakozom hozzájuk legközelebbi utazásuk alkalmával B-be, mert még van hely az autójukban. Én ezzel elintézettnek tekintettem a dolgot. Pár nappal az utazás előtt e-mailben megkeresett a házaspár hölgy tagja, hogy akarok-e velük menni. „Igen, válaszoltam, ezt már több hete megbeszéltük a férjeddal.” Levelem végére még odabiggyesztettem egy tréfásnak szánt megjegyzést: „Még együtt éltek?” Eredmény: a férfival ketten utaztunk el B-be. „Véletlen” megjegyzésem szóváltást robbantott ki közöttük, amely során kiderült, hogy a hölgy már kb. fél éve csalja a férjét egy közös barátjával. Később elváltak, mindketten új, boldog házasságot kötöttek, és még hálások is voltak nekem, hogy elindítottam a válásuk folyamatát.

Ehhez hasonló ráérzéseim miatt (is) többen „látó” képességeket tulajdonítanak nekem, ami ebben a formában nem igaz. Valójában valamennyien képesek vagyunk ráérezni a másik személy asztrális-mentális testének hibahelyeire. A hölgy számára az én ártatlan megjegyzésemből az szűrődött át, hogy én biztosan tudom, hogy ő félrelép (fogalmam nem volt, és nem is foglalkoztatott), sőt ezt biztosan elmondtam a férjének is. Az első reakciója az volt, hogy én vagyok a HIBÁS, amiért beleavatkoztam az életükbe. Miután azonban az én asztrális-mentális mezőmről lepergett (reakció nélkül maradt) a félém küldött akciója, így a férje felé irányította azt. Így derül fény az igazságra. Az akció-reakció során tehát többféle kölcsönhatás jöhet létre az információs mezőink között.

1. X-től jön felém egy információ (akció), észlelem (vagy nem észlelem), és változatlanul visszaverődik rólam (reakció). Ilyenkor nem vált ki bennem érzelmeket, az információ közömbös a számomra. Ekkor nekem nincs dolgom az információval.

2. X-től jön egy információ, eltalál bennem egy hibahelyet, és az információ átjut az asztális-mentális testemen. Ekkor úgy érzem megsértettek. Megpróbálom hárítani. Ennek érdekében egy reakciót indítok el X felé, de a kiküldött információ nem lesz azonos azzal, ami bejött. Ha X közömbösen reagálja le, akkor az általam kiküldött információ visszafordul hozzám. Lehet, hogy X-et fogom hibáztatni, de róla minden leperreg.

3. Ugyanaz, mint a 2. eset, de X reakciója nem közömbös, vagyis sikerült eltalálnom benne egy hibahelyet. Innentől magával lesz elfoglalva, igaz, hogy engem hibáztat majd. Ekkor „sikeresen” hárítottam az információt, ami tőle jött felém. Ez a leggyakoribb eset az emberek között. A vélt sértésre sértegetéssel reagálnak, aminek következtében összevesznek, és egyik sem ismeri fel, hogy a hiba az ő készülékében van!

4. Ugyanaz, mint a 2. eset, de nem próbálom meg hárítani, mert tudom, hogy nem véletlenül érzem magam megsértve. A sérülés valós, de nem X követte el, ő csak a figyelmemet akarta felhívni rá. Elkezdem feldolgozni a sérülésem, visszakeresem, begyógyítom az érzelmi sebemet, még hálás is leszek X, aki megmutatta a feladatot. Ennek eredménye, hogy ugyanezen a ponton már sérthetetlen leszek. Ha így járok el minden esetben, akkor egy tökéletes asztrális-mentális testre tehetek szert. Az ehhez vezető utat, az UKTM-ben a spirituális önismereti tréningeken tanítjuk meg.

Eddig azt elemeztük, hogy a karma törvény mögött is a hatás-ellenhatás törvénye áll. Ha pl. megbántunk valakit (és nem bánjuk meg, nem kérünk bocsánatot stb.), akkor számíthatunk rá, hogy előbb-utóbb visszakapjuk, mert a törvényt működésbe hoztuk. A karma törvény értelmében egy adósságot hoztunk létre, amit vissza kell fizetni, jóvá kell tenni, de a mozgató erő maga a hatás-ellenhatás. A törvények működését azért nem ismerik fel az emberek, mert a visszahatást (vagy ellenhatást) sokszor nem attól a személytől kapják meg, akit megbántottak, hanem valaki mástól, látszólag indokolatlanul, vagy pedig a visszahatás csak egy következő életben jelentkezik. Mivel a keresztény kultúrkörben igen erős a hárítás a reinkarnációval szemben, ezért az emberek úgy gondolkodnak, hogy ez az egy életük van, és azt igyekeznek tűzön-vízen keresztül, gyakran a többiek hátrányára, jól megélni. A következő életükben

pedig nem ismerve fel, hogy az az élet egy előző következményeként született, elkezdene nyavalyogni a rossz sorsuk miatt, ahelyett, hogy a hibáik kijavítására törekednének, amivel legalább a következő életüket tehetnék jobbá.

Ha valaki kételkedik a reinkarnációban azt szoktam kérdezni: Mennyivel hihetőbb az, hogy meghalsz, és soha többé nem létezel, mint az, hogy ismét megszületsz? Mindenki gondolkodjon el ezen. Ki jelentheti ki száz százalékos bizonyossággal azt, hogy ha meghalunk, soha többé semmilyen formában nem létezhetünk? Egy ilyen kijelentés nem egyéb, mint filozófiai spekuláció, vagyis nem realitás. Igen, de akkor az, hogy ismét megszületünk nem filozófiai spekuláció? Addig igen, amíg nem tapasztaljuk meg az igaz voltát. Tehát a helyzet úgy áll, hogy ha kizárjuk az eszmerendszerünkől a reinkarnációt, akkor kizárjuk annak a lehetőségét is, hogy meggyőződjünk róla. Vegyünk egy példát. Tudjuk, hogy a víz lehet folyékony szilárd és légnemű halmazállapotú. Adott egy afrikai, aki csak a folyékony halmazállapotot ismeri. Ő tehát nem fogja nekünk elhinni, hogy a víz más formát is felvehet. Ha elzárkózik az alól a kísérlet alól, hogy ezt neki megmutassuk, akkor abban a hitben hal meg, hogy neki volt igaza. Ha hajlandó megelőlegezni a hitet, akkor meggyőződhet róla. Nincs ez másképpen a reinkarnációval sem.

Ezt azért kellett megemlíteni, mert a Törvény további folyamatai a reinkarnáció nélkül nem lesznek érthetőek. A hatás-ellenhatás törvényének egy további következménye ugyanis a **vonzás törvénye**, amit úgy is szoktak fogalmazni, hogy amit kisugárasz, azt kapod vissza. Ha valaki az eddigieket nyomon követte és megértette, akkor ez teljesen logikus. Eddig arról beszéltünk, hogy ha valakit megbántunk, akkor visszakapjuk, de ha jót cselekszünk vele, akkor is visszakapjuk. Lehet, hogy nem tőle, és lehet, hogy nem azonnal. A Törvény mindkét irányban működik. Ezt már a népmesék bölcsességeiből is ismerhetnénk (Jó tett helyébe jót várj; Aki másnak vermet ás, maga esik bele stb.) Talán ismerjük is, csak nem merjük elhinni, hogy tényleg így van. És itt jön még egy fontos gondolat, ami szintén a Törvényekből következik, hogy **a belső hit mozgatja a világot**. Itt most nem a vallásos hitről beszélek! Sok vallásos ember teljesen hitetlen és fordítva, sok hívő teljesen vallástalan.

A belső hit arról szól, hogy mit hiszel el magadról, a másikról, a környezetedről. Hited szerint, mi fog történni veled a következő

pillanatban, hetekben, években stb.? Ne felejtsd! Amit kisugárasz, azt kapod vissza! Milyen a magyar mentalitás? A magyarok többsége azt hiszi minden egyre rosszabb lesz, pusztul, azt várja, hogy mindez bekövetkezzen, és ha sikerül beteljesítenie, akkor: *Na, ugye, én megmondtam!* Vegyünk egy példát a gyermeknevelésből. Anyu és a baba kézen fogva sétálnak, a baba egyedül akar járni, anyu azt mondja: *Vigyázz elesel*, erre a baba elesik, anyu: *Ugye megmondtam.* A gyerek visszatükrözi az elvárásainkat. Így „gondolkodik”: Mit akar anyu? Azt, hogy elessek, tehát elesek neki egy kicsit. Mi volna, ha azt mondanánk neki: *Egyedül is tudsz már járni, meglátod, sikerülni fog! Ha pedig elesel, akkor kelj fel, és próbáld újra.* Ekkor a gyerek hiszti nélkül megtanul járni, mert ő azt akarja beteljesíteni, ami a mi elvárásunk. Ahogyan járni tanítottuk a gyerekünket, ugyanaz a minta fog benne érvényesülni az életben való helytállásnál is. Lehet, hogy bukik néhányat, de utána felkel, és végül megállja a helyét.

Ahhoz, hogy mindez így működjön, tisztában kell lennünk azzal, hogy tudatalatti elvárásaink is vannak, vagyis a tudatos hitünket valamiről, felülírhatja a tudatalatti félelmünk attól, hogy nem sikerül. Ha tehát egy pozitív valóságot akarunk magunk körül megtapasztalni, akkor minden eszközzel azon kell dolgoznunk, hogy elhiggyük, valóban lehetséges, képesek vagyunk rá mi és a többiek is. Az Amerikából begyűrűzött pozitív gondolkodás pont ezt a célt valósította meg ott, de nálunk még nem sikerült. Mert mi nem hittük el, hogy erre mi is képesek vagyunk. A pozitív gondolkodás a vonzás törvényét használja fel, annak érdekében, hogy az ember önnön valóságát kellemesebbé, önmaga számára szebbé, harmonikusabbá tegye. Ugyanazzal az energiával, amit arra használunk fel, hogy saját sorsunkat megnehezítsük, jobbra is fordíthatnánk. A Törvény mechanikusan működik. Ha negatív gondolatokat és érzelmeket sugárasz ki, akkor azt kapod vissza, és fordítva. Mitől működne másképp? Hiszen ez csak energia. Hatás-ellenhatás. meglöksz, meglöknék, leköpsz, leköpnék, mosolyogsz, visszamosolyognak, megölelsz, megölelnek... Mit akarsz megtapasztalni?

És ehhez még hozzá kell tenni, hogy a vonzás törvénye teljesen általános törvény, minden területen működik: a párkapcsolatban, a szülő-gyerek viszonyban, abban, hogy milyen szülőkhöz születesz, és hogy hozzád milyen gyerek születik, a munkahelyen, milyen közös-

ségbe kerülsz és ott hogyan fogadnak stb. **Mindez csak azt a célt szolgálja, hogy felismerd, amíg magadon nem változtatsz, addig nem fog változni körülötted SEMMI!**

A teremtés törvénye

Az előző részben eljutottunk a vonzás törvényéig, amely a hatás-ellenhatás törvényének a következménye. A vonzás törvénye annak a megvalósítása a gyakorlatban, hogy magunkhoz vonzzuk mindazokat a körülményeket, amelyek megtapasztalására szükségünk van a fejlődésünkhöz, és azokat a személyeket, akik asszisztálni fognak a megtapasztalásainkhoz. Ilyen értelemben a vonzás törvényének működése nem más, mint öntudatlan teremtés.

Ez a folyamat már a születés előtt elkezdődik. A vonzás törvénye lép működésbe, amikor egy adott környezetbe, adott szülőkhöz megérkezünk. Pontosan azokat a szülőket választjuk ki, akik azokat a szülői mintákat (programokat) fogják ránk feltölteni, amelyek az előző életünk befejezésekor jellemeztek bennünket. Ezáltal az előző élet befejezetlen feladatai ismét megjelennek az aktuális életünkben. Nem a szülők tehát a felelősek a mi rossz sorsunkért annyiban, hogy ők csak ösztönösen cselekszenek. Azt adják, ami bennük van. Nekünk ez kellett, azért mentünk hozzájuk. A szülői minta tehát a kiindulópont, ebből az állapotból kell a személyiségfejlődésünket elindítanunk. A feladatunk tehát, hogy megismerve a szülői mintát, továbbfejlődjünk, megtartsuk belőle azt, ami előremutató és továbbfejllesszük, ami elavult.

A szülők feladata pont ugyanez lenne, vagyis nekik is a saját fejlődésüket kellene elvégezni, hogy nekünk többet tudjanak nyújtani. Ha ők nem végezték el, akkor nekünk kell előbbre lépni, mert ha mi fejlődünk, akkor a fejlődési szintünknek megfelelő gyermeket fogjuk magunkhoz vonzani. Ilyen értelemben a szülő felelős azért, hogy kit vonz magához, nem hibáztathatja a gyermekét, hogy ilyen-olyan. A vonzás törvénye pont olyan gyermekkel áldotta meg, amilyenre szüksége volt. A személyiségfejlődés központja mindig a család. A szülők egymással és a szülők a gyermekekkel a családban játsszák el azokat a szerepjátékokat, amelyekből önmegismerésre tehetnek szert. Mivel ez nem köztudott, ezért manapság (is) előszeretettel hárítja mindkét fél a másikra a felelősséget a boldogtalanságáért.

Mindenkinek első számú feladata tehát, hogy a kapott szülői mintát, ne egy az egyben, hanem továbbfejlesztve adja tovább az utódjának. Ez a továbbfejlesztés mindig az adott kor erkölcsi- és értékrendjének figyelembe vételével, továbbá az általános emberi (és vallási) értékrenddel összhangban kellene történnjen. Vagyis a kozmikus törvények ismerete mindenképpen szükséges ahhoz, hogy a személyiségünket egy adott társadalmi és szociális környezetbe képesek legyünk sikeresen beilleszteni. Miután a kozmikus törvényeket az emberek nem ismerik, vagy nem értik, ezért ezeket a vallások erkölcsi előírásaival helyettesítik. Nézzük, mit eredményez ez?

Azt mondja a tízparancsolat, hogy ne paráználkodj! Ez egy erkölcsi tétel. Mikor gyermekkoromban hittanra járatlak a szüleim, már akkor sem értettem. Megkértem a papot magyarázza el, mit jelent a paráználkodás. Ő a szüleimhez küldött. Apám anyámra hárította, anyám pedig annyit mondott, hogy tilos a házasságon kívüli nemi élet. Ezek után figyeltem a környezetemet, és láttam-hallottam, hogy nem tartják be az emberek. Ismét megkérdeztem a papot, aztán a szüleimet, miért? Itt senki sem keresztény? És ha ők nem tartják be, miért várják el tőlem? Alapos helyzetelemzés után szembesítettem őket azzal a valósággal, amit én láttam, és erre nem volt felkészülve a környezetem. Mindenki lapított, és álszent maszlaggal maszatolta be az igazságot. Hasonlóképpen jártam a többi vallási tétellel is. Ne lopj. Miközben láttam, hogy mindenki lop, aki csak teheti, elvesz a közösből, adót csal, ügyeskedik... Ne ölj. Miközben láttam, hogy mindenki öl. Ölnék a háborúban, abortálják a magzatot, ölik az állatokat. Ne hazudj. Miközben láttam, hogy mindenki hazudik, hogy jobb helyzetbe kerüljön, hogy előnyökre tegyen szert. Esendők vagyunk, mondta a pap, gyónjuk meg. Engem ez nem elégített ki.

Ezek az erkölcsi elvek, ebben a formában, használhatatlanok, egy becstelen és romlott társadalomban senkinek sincs esélye becsületesnek és romlatlannak maradni, hacsak ki nem vonul belőle. Márpedig az emberi társadalom mindig ilyen volt, sőt rosszabb. A mi anyagi világunk nem a tökéletességet elérte birodalma. Főlösképpen egy katonának vagy egy rendőrnek azt tanítani, és tőle azt elvárni, hogy ne ölj. A munkájával együtt jár a feladat. Főlösképpen egy politikusnak azt tanítani, és tőle azt elvárni, hogy ne hazudj. A politika és a hazugság emberemlékezet óta a világon mindenütt kéz a kézben jár. Főlösképpen egy nincstelennek azt tanítani, és tőle azt elvárni,

hogy ne lopj. Haljon éhen inkább? Mi a fontosabb az elv, vagy az ember? Nem az ember van az elvért, hanem az elv van az emberért. Ezért én azt tanítom, hogy azt cselekedjétek a másikkal, amit szeretnétek, hogy veletek cselekedjenek (Jézus után szabadon). Ezen kívül törekedjétek a minél kisebb ártás elvének betartására. A vezetőknek pedig az lenne a feladatuk, hogy olyan feltételeket teremtsenek a társadalom tagjai számára, hogy a nem ártás elvét mindenki be tudja tartani. Ez az elv álszenteskedésmentes, és követhető. Minél szigorúbban képes valaki követni a nem ártás elvét, annál meredekebben és gyorsabban halad felfelé a szellemi-erkölcsi-spirituális létrán. A cél a karma mentesség elérése, amikor tevékenységünkkel, földi létformánkkal kevesebb armát termelünk, mint amennyit törlesztünk.

Miután az erkölcsi elvek, és azok be nem tartásának következményei nincsenek tisztázva az emberek tudatában, ezért az emberek bevonzzák azokat a helyzeteket, amelyekben nem látnak tisztán. Ennek célja pontosan az, hogy világossá váljon számukra, mi a helyes (karmamentes) és mi a helytelen. Továbbá a kozmikus törvények ismeretének hiánya eredményezi azt, hogy a vallások erkölcsi törvényekkel, előírásokkal próbálják szabályozni az emberek életét, amelyek be nem tartása folyamatos büntudatot programoz az emberek tudatalattijába, ezáltal félelmet generál. Tudd, hogy rajtad kívül senki sem ítél fölötted a kozmikus valóságban. A kozmikus törvények működése alól viszont nem vonhatod ki magad. A vonzás törvénye, a hatás-ellenhatás törvénye, a karma törvénye, nevezzük bárhogy, következtében öntudatlanul olyan helyzetben találod magadat a jelen vagy egy következő életedben, amelyben törlesztened kell az adósságaidat, ki kell javítanod a helytelen cselekedeteidet, fel kell ismerned tetteid mozgató rugóit. Teljes tudatossággal viszont bármit megtehetsz, mert akkor minden létezővel egységben cselekszel. Ekkor azonban már a törvények fölött állsz, vagyis nem elsenvedője, hanem irányítója vagy az eseményeknek. Semmilyen földi hatalom nem képes ilyen helyzetbe hozni, mert a legnagyobb hatalom, az önmagad fölötti uralom.

Az eddigiek ismeretében a vonzás törvényét felhasználhatjuk tudatos teremtésre is. Tudom, hogy mire van szükségem, tudom, mire vágyom, és azt magamhoz vonzom. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, el kell hárítanunk az akadályokat: a félelmet a vágyott dolog birtoklásától, a lelkiismeret furdalást, hogy talán meg sem érdemlem, vagy

nem vagyok rá méltó, a félelmet attól, hogy ha megszereztem, el is veszíthetem, és akkor sokkal rosszabb lesz, továbbá a ragaszkodás kiépülését a birtokolt dolog iránt. Ezek mind olyan érzelmi akadályok, amelyek sikertelenné tehetik a vágyott dolog megteremtését. A tudatos teremtésnél mindig figyelembe kell vennünk azt, hogy nem csak a tudatos részünk teremti, hanem a tudatalatti sötét terület tartalmazhatja a fent felsorolt, és még egyéb akadályokat. A teremtőképességünk kibontakoztatásához szükségünk van tehát a tudatalattink feltárására.

A teremtésünknek egy olyan akadálya is lehet, hogy nem elég erős bennünk a vágy az adott dolog iránt. Szeretnénk, de nem is olyan fontos. Ennek tisztázása érdekében érdemes néhány gondolkísérletet végezni, hogy mit is tennénk meg annak érdekében, hogy teljesüljön. Ha kiderül, hogy nem sokat, akkor nem is érdemes erőltetni. Zavart okozhat az is számunkra, hogy egyes filozófiai rendszerek (buddhizmus, taoizmus) a vágytalanság elérését tűzik ki célul. Így nem értjük, hogy most vágyjunk, vagy ne vágyjunk? Mikor járunk jobban? Pedig a kétfajta szemlélet nincs ellentmondásban.

Ennek megértéséhez abból kell kiindulni, hogy az egész univerzális teremtés mozgatórugója Isten primer vágya az önmegismerésre. Ezt a mahavidyák értelmezésénél fejtem ki részletesen. Ez azt jelenti, hogy ha nem jelenik meg Istenben egy primer vágy a teremtésre, akkor minden mozdulatlan állapotban maradt volna, senki benne öntudatra nem ébredhetett volna. Az önmegismerés iránti vágy tehát teremtési vágyban nyilvánul meg, mivel Isten csak a teremtése által képes megismerni a képességeit. Istennek a teremtése az, ami visszatükrözi Őt, abban látja meg, és ismeri fel Önmagát. Éppen így zajlik ez az ember esetében is. Az ember teremtése tükrözi a személyiségét, jellemvonásait, belső fejlődését, tökéletességét, avagy éppen tökéletlenségeit. Miután mindenki csak azt tudja teremteni, ami az ő legbelső énje, így amit a külvilágban teremt, az ő maga.

Nézzünk néhány példát. Séta közben szívesen nézegetem a családi házakat a környéken. A ház, az udvar (sőt még a kutya viselkedése is) tökéletesen tükrözi az ott lakók személyiségét. Vannak hatalmas házak, de ízléstelenek, stílustalanok vagy rendezetlenek. Lehet kicsi a ház, de takaros, rendben tartott, tiszta, gondozott. Lehet egy kert olyan, hogy minden a helyén van, míg máshol, semminek sincs helye, és ez nem függ a méretétől. Az hogy valakinek nincs

pénze, vagy öreg, beteg, csak kifogás. Minden, az egész helyzet, amiben vagyunk összességében a mi teremtésünk a pénzzel, az egészséggel együtt vagy éppen anélkül. A belső világunk nyilvánul meg kifelé, és kívül kellene szembesülnünk a hiányosságainkkal, majd ezek felismerése után lehetne változtatni. A szegénység vagy betegség nem baj, nem hiba, csak egy állapot. Az állapot pedig módosítható.

A magyarság a teremtési törvény ismertének hiánya, vagy az ismeretek háritása miatt csekély teremtképességgel rendelkezik. Sokan büszkélkednek a magyarság spirituális fejlettségével, de ez semmiben sem nyilvánul meg, pedig a tehetség, a kreativitás és még sok más adottság jelen van. A folytonos bűnbakkeresés, a mindig más a hibás, csak én nem, háritási mechanizmusa egy duzzogó kisgyermekre emlékezteti a magyarságot. Ez az ország karma része, amelyből éppen most ideje lenne kinőni.

A teremtés másik oldala, hogy a teremtés közben az ember elkezd ragaszkodni a megteremtett dologhoz, és a ragaszkodások rabjává válik. Ez az oka annak, hogy egyes filozófiai rendszerek a vágytalanságot részesítik előnyben. A megoldás az, hogy észleljük a primer vágyat, hagyjuk erősödni, felhasználjuk a teremtésre, majd, amikor elkészült a mű, elengedjük. Így mentesülünk a kötelékek alól. Visszatérve a családi házak külsejére, a ragaszkodások jelei pl. azok bódéalmazatok, amelyek a házakat körbe veszik. Kutyaház, csirkeól, fáskamra... igaz, hogy már rég nem kell egyik sem, de a bódék düledézve tartják magukat, míg össze nem rognak. Ez a múlthoz való ragaszkodás, a múltban élés, a régi sebek nyalogatása szintén a magyar mentalitáshoz tartozik.

Tudatosítsuk magunkban, hogy senki nem épít nekünk vagy helyettünk új hazát, más országot, szebb jövőt, nekünk kell rá képessé válni!

A szinkronicitás törvénye

Ezzel a kifejezéssel foglaltam össze az alábbi négy törvényt: Amint kint, úgy bent; amint bent, úgy kint. Amint fent, úgy lent; amint lent, úgy fent. Már a teremtés törvényénél is kiderült, hogy az teremődik meg a külső világban, ami bennünk van. Pl. egy házat akarunk építeni. Először elképzeljük magunkban, milyen legyen.

Csak olyat tudunk elképzelni, amilyenek a belső elvárásaink egy házzal szemben. Kicsi a valószínűsége, hogy Európa közepén egy cölöpházat álmodjon meg valaki bármennyire romantikus is. Már a tervezés vagy legkésőbb az építkezés alatt módosításokra kényszerülünk. A ház elkészül, de nem olyan lesz, mint a terv. Ezek az eltérések tükrözik azokat a hiányosságokat, amelyek bennünk vannak. Ennek oka, hogy a teremtés során a belső kép nem volt tökéletes, hanem elnagyolt. A részletekre nem figyeltünk oda, elhanyagoltuk azokat.

A törvény másik oldala, hogy a külső környezet, a körülmények hatással vannak ránk, a belső világunkra, és alakítják azt. Aki szeret rendet tartani maga körül, annak a fejében is rend van. Aki viszont csak élére hajtogatott ruhák, párhuzamosan elhelyezett párnák között tudja elképzelni az életét, annak a gondolkodása is merev, korlátolt. A törvény ismerete tehát lehetőséget ad számunkra, hogy a környezetünkön tudatosan változtatva hatást gyakoroljunk a belső világunkra. Ezt a törvényt használja fel a Feng Shui.

A törvény másik vetülete, az amint fent, úgy lent, azt juttatja kifejezésre, hogy ahogyan a dolgok zajlanak a magasabb világokban, ugyanúgy történnek a mi világunkban is. Rövidebben, amilyen a mikrokozmosz, olyan a makrokozmosz és fordítva. Másféleképpen kifejezve, minden, ami jelen van bennünk, az jelen van a makrokozmoszban is. Ha jelen van bennem egy fogalom, hogy isten, akkor annak léteznie kell valamely magasabb valóság síkon is, mert különben ilyen fogalom nem születhetett volna meg. Ennek a törvénynek a működése egyértelmű bizonyíték isten, mint fogalom, létezésére. Az istentagadók ténykedése szintén isten létezését bizonyítja, mivel, ami nincs, azt tagadni sem lehet. Logikailag valaminek a tagadása csak a létezése által nyer értelmet. Amin vitatkozni érdemes ezzel kapcsolatban, hogy a fogalom milyen valóságot takar. Vagyis valójában ki, mit ért isten alatt? De most nem ez a témánk.

Ami igaz volt ránk, emberekre, hogy a teremtésünk tükrözi a belső valóságunkat, az igaz Istenre is. Ő szintén a teremtése által ismeri meg önmagát, a teremtésében ébred öntudatra. Amit a laikusok nem szoktak ezzel kapcsolatban érteni, hogy ha Isten tökéletes, akkor a teremtés miért nem az, illetve hogyan romlik el menet közben? Nos, ugyanúgy, ahogyan nálunk, amikor házat építünk. Amikor gondolatban megalkotjuk, akkor szinte tökéletesnek érezzük. A kivitelezés közben derül ki, hogy elhanyagoltunk dolgokat, nem volt elég

precíz (pontos) a gondolat. Továbbá a ház terveinek részletes kidolgozását, majd a tényleges kivitelezést másokra (szakemberekre) bízuk. Ők vagy megértették, mit akarunk, vagy nem egészen. Közben megpróbálnak bennünket meggyőzni arról, hogy amit elgondoltunk, azt úgy nem lehet, és egyszerűsítene a terven. A családtagjaim pl. mm pontossággal megterveztek egy beépített szekrényt két fal közé, és ennek megfelelően minden leszabattak. Majd amikor a beépítésre került a sor, kiderült, hogy a falak nem alkotnak derékszöget. Ugrott a terv, rögtönözni kellett. Lehetett választani vagy lebontjuk a falat, és megépítjük derékszögben, vagy a szekrény oldalai nem fognak derékszöget alkotni. Könnyű kitalálni, melyiket választottuk. A rész tökéletes volt, csak nem illeszkedett tökéletesen az egészhez.

A tudomány művelői már régóta foglalkoznak a rész és az egész egymáshoz való viszonyával (pl. Heisenberg világhírű könyve: Rész és egész). Tudják, hogy a részek önmagukban vizsgálhatók, és működésük törvényszerűségeiből következtetni lehet az egészre. De az egész mindig egy kicsivel több, mint a részek pusztá halmaza. Az amint kint, úgy bent törvény pontosan a rész és egész problémakörének legmagasabb szintű filozófiai értelmezését adja meg. Mi azonban itt és most nem megyünk mély filozófiai részletekbe.

Isten, amikor teremt, szintén elképzei a tökéletes teremtet világot, de a kivitelezést a saját részegységeire bízta. A rész sohasem azonos az egészszel, ennek megfelelően a tudása mindig résztudás, valamihez nagyon jól ért, míg más dolgokat elnagyol. A teremtés csak akkor lenne kivitelezésében tökéletes, ha minden egyes rész rendelkezne az egész tudatosságával és képességeivel. Valójában pontosan ez valósul meg a teremtés során. Isten részegységei az Egész teljes tudatosságának elérése irányában fejlődnek. Emberi szintre lefordítva ez azt jelenti, hogy pl. a kezem olyan képességeket fejleszt ki, mint az agyam, és fordítva, majd a kettő egymással felcserélhetővé válik. Mi emberek ezt nem tudjuk elképzei itt az anyagi világban, de az isteni síkon pontosan ez zajlik.

Visszatérve a törvényekre, ha a magasabb világokban változás történik, akkor annak hatása lesz a mi világunkban is, és fordítva, ha a mi világunkban megjelenik egy igény a változásra, akkor annak kihatása lesz a magasabb világokban. Ezen alapszik mindenfajta ima, mantra hatása. Vagyis lehetőségünk van jelezni, ha valami nem jól működik, vagy valamit kérni szeretnénk. Hasonló ez, ahhoz, amikor

a lábujjam jelzi az elmémnek, hogy fázik, és szeretné, ha betakar-
nám. Az elme cselekszik, utasítja a kezeket, hogy tegyenek takarót a
lábra. Képzeljük el, mintha mi emberek Isten parányi idegsejtjei
lennénk, akik kapcsolatban állnak egymással és vele a központi ideg-
rendszer közvetítésével. Bármelyikünknek lehetősége van jelzést
adni, ha valami fáj, de ugyanakkor jelzések tömege érkezik hozzánk
Tőle, hogy hajtsunk végre egy utasítást, aminek az értelmét nem
értjük, de előbb-utóbb a körülmények rákényszerítenek bennünket.
Ezt az összehuzalozottságot nevezzük Egységnek, ami alól senki sem
vonhatja ki magát tartósan. Ha bennem egy idegsejt nem működik
együtt az egészszel, akkor elhal, és vele együtt az a testrész is, amit
ellátott. Istenben hasonlóképpen működik ez, azzal a különbséggel,
hogy a halál virtuális (látszólagos). Át lehet élni, hogy meghalunk, el
vagyunk szakítva, ki vagyunk zárva az Egységből, de valójában
nincs halál, sem elszakítottság, mert Istenen kívül nincs semmi,
ahova tartozhatnánk.

Na mármost, ha bennem minden ugyanúgy működik, ahogyan a
nagy Egészben, Istenben, akkor önmagam megfigyeléséből és meg-
értéséből mit fogok megismerni? Istent. Ezért szoktam azt mondani,
hogy nincs semmi, amit meg kellene ismeri, csak egyedül Isten, mert
a rész megismerése lépcsőről lépésre az egész megismeréséhez vezet.
Másképpen fogalmazva, mindenkinek az a feladata itt és most, hogy
önmagát megfigyelje, megértse, és ez automatikusan el fog vezetni
oda, hogy felismeri és megérti, hogy egy nagyobb organizmus (Isten)
része. És ehhez sem hittérítőkre, sem papokra, sem vallásokra nincs
szükség. Szükség van azonban olyan emberekre, akik ezt az utat
járják, és megmutatják, hogyan célszerű csinálni. Következésképpen
mindenki önmaga ismeri fel Istent, önmaga által, önmagában, és
akkor ez már nem hit lesz, hanem tudás, és ezzel a végső cél
elérített.

Kapcsolatunk Istennel

A vallás, mint elmeprogram

A jelen kor embere vágyik az egészségre, spirituális tudásra, jólétre, különleges képességekre, de egyre kevesebb időt és energiát szándékozik befektetni ezek elérése érdekében. Mert nincs rá ideje, sok a jövés-menés, állandó a rohanás. Azt szeretné, ha valaki gombnyomásra feltöltene rá egy programot, adna egy mantrát, vagy csak be kéne dobni egy pirulát, amittől egyszerre egészséges, gazdag lesz, tudásra vagy képességekre tesz szert. Ezt a konjunktúrát meglovgolva szaporodnak a gyorstalpaló tanfolyamok, amelyek egy-két nap vagy hét alatt ígérk mindezeket. A tanfolyamok vagy tréningek népszerűsége egyenes arányban áll azzal, hogy mekkorát ígérnek. A másik fontos tényező a népszerűség eléréséhez, hogy a tanfolyam vagy tréning külföldről származzon. Hiszen akkor hiteles, nem igaz? Igen, messziről jött ember azt mond, amit akar, lehetetlen ellenőrizni. Hiszen, ha egy magyar talál ki valamit egy magyarnak, akkor arról az a vélemény, hogy akárki kitalálhatta volna, vagy éppenséggel ezt már mindenki tudja. Nézzük tehát, hogy mi áramlik be keletről (legyen a példa India) és nyugatról (legyen a példa az Egyesült Államok), és mire használható mindez, mire nem?

Az Indiából származó különböző jógaiskolák tudása sok ezer éves ismereteken alapul. A jógaiskolák tanítása az ott élő emberek számára, és az ottani személyiségtípusra lett kidolgozva. Ha az ember sikerrel akarja követni egy jógaiskola tanítását, akkor személyiségtípust kell váltania. Másképpen fogalmazva a tanítvány energiarendszere hasonlatossá kell váljon az indiai mester energiarendszeréhez, különben nincs rezonancia, nem történhet meg a tudás átadása. Na mármint ezek az indiai mesterek többnyire idős szannyászok (lemondott életmódot követő szerzetesek), akik egy adott ösvényt jártak végig (tudniillik, amit a mesterük), és fogalmuk sincs az európai (pláne közép-európai személyiségtípusról). Nem akarják, de nem is tudnák a tanításukat adaptálni erre a kultúrára, de mellel ez nem is feladatuk. Az indiai típusú csakrarendszer fej orientált, a homlokcsakrára összpontosít. A többi csakrát, különösen a szívcsakra alatti szinteket alulműködteti, hogy minél kevesebb kötődése

legyen az anyagi világhoz. Mi lesz ennek a következménye? A tanítvány inaktívvá válik az anyagi világban. Ha a Föld energiákat kevésbé veszi fel a gyökércsakrán, akkor nem lesz képes pl. a gazdagságra, ha a szexuális energiát nem veszi fel, akkor elveszíti a partnerkapcsolatát, ha a hármas csakrát működteti alul, akkor nem tudja kezelni a hatalmat, tehát mindig a háttérbe húzódik, vagy félresöprik. A szívcsakra alulműködése is sok esetben megfigyelhető az indiai mestereken, hiszen az ő rendszerükben hagyományosan sokkal kevesebb szerepet szántak a szeretetnek. Ez különösen hátrányos a keresztény spirituális kultúrkörben, ami Jézus üzenete révén kimondottan a szeretetre épít. Ezt már kezdik felismerni, és egyes mesterek tanítványaik körében kinyilvánítják a szeretetüket, de például a tradicionális vonalon még ezt sem, ott minden csakrának szigorúan a minimális felvétel irányába kell működnie, különben kinézik az embert a közösségből. Mindezeket az oda tartozók teljesen öntudatlanul „szenvedik el”.

A nyugati tanítók (vagy a keleten tanult és hazatelepült követők) azonnal kitűnnek azzal, hogy a csakrarendszerük kaotikus. Érzelmek azonnal megnyilvánulnak abban, ahogyan a csakraik hol jobbra, hol balra kezdenek pörögni, miközben kommunikálnak. Ezt ők természetesnek tartják. Az igazán izgalmas az, amikor egy ilyen kaotikus csakrarendszerű tanító különleges jógaképességek ígéretével csábítja magához az öntudatlan tanítványokat. Pl. pár hetes tanfolyamon meg lehet tanulni a tér görbítését, az idő lerövidítését, vagy a nehézségi erő legyőzését. Ezek olyan különleges képességek lennének, amelyeket az indiai jógi sok ezer élet alatt végzett folyamatos összpontosítással érnek el, ha egyáltalán sikerül. A nyugatiak azonban nem zavartatják magukat ezen az apróságon. Három hét alatt megtanulható az, hogy egyszerre legyél két helyen. Én csak azért nem megyek el erre a tanfolyamra, nehogy véletlenül sikerüljön. Képzeljétek el, milyen ciki lenne, ha valahol a Maldív szigeteken egy rekettyebokorban térnék magamhoz a meditációból, és tuti, hogy a tréner nem lenne képes arra, hogy onnan engem visszahozzon. Már olyan sokszor jártam úgy, hogy egy beígért képesség nálam váratlanul működésbe lépett, és a „mester” nem tudott mit kezdeni a helyzettel, amibe kerültem. Ilyenkor mindig én voltam az ütődött, aki biztosan rosszul csinált valamit, hiszen lám a többiek milyen szépen elboldo-

gultak, velük ugyanis nem történt semmi azon kívül, hogy elképzeltek valamit valósnak.

A vallási dogmák és az elmetevékenység

Ha tanulmányozzuk az alaptudományok és a tételes vallások kialakulását és felépítését számos hasonlóságot figyelhetünk meg. A legszembevetőbb, hogy mindkettő bizonyos alapelvekre épül, amelyeket a követők olyan alapigazsággént fogadnak el, amelyek tovább már nem vizsgálhatók, sőt kérdés sem merülhet fel azok igazságtartalmával kapcsolatban. A vallások esetén dogmáknak, a tudományok esetén axiómáknak hívjuk ezeket az alaptételeket. Ha valakiben mégis kérdés merül föl az alapelvekkel kapcsolatban, akkor harc kezdődik el a régi és az új alapelv hirdetői között. A harc többnyire a régi alapelvet követők elhatárolódásával végződik, (kevésbé szerencsés esetben az új alapelvet hirdető kivégzésével), így kényszerítve az új alapelvet hirdetőt, hogy tételeit új rendszerbe rendezze, amely a vallások esetén új vallást, filozófiát, a tudományok esetén pedig új matematikai, fizikai stb. elméletet eredményez.

Ez a jelenség óhatatlanul azt a gondolatot ébreszti fel az emberben, hogy mind a vallások, mind a tudományok az emberi elme kreációi. Valójában a bennünket körbevevő „valóság” közelítő leírásai annak érdekében, hogy az elme számára felfogható sablont alkossunk a világról, ami segít támpontokat találni az eligazodáshoz. Ez teljesen hasznos mindaddig, amíg a szóban forgó világkép (séma) nem akadályozza a további fejlődést. Ha igen, akkor jön valaki, aki megdönti. Többnyire azonban a meggyökeresedett séma követőinek ellenállására számíthat. Az alapelvek (dogmák) olyanok, mint a tartópillérek, ha egy megdől, akkor az egész ház, amit arra építettek összedőlni látszik. A régi vallás követői pontosan azt élik meg, hogy az ő hitrendszerüket megtámadták, világképüket össze akarják tiporni, és foggal-körömmel küzdeni kezdenek az új befogadása és integrálása ellen. Ez tipikusan az elme reakciója, mert az elme az, ami sémákban gondolkodik és merev, ellenáll minden újnak, amiről nincs megtapasztalása. Ha ebbe kicsit belegondolunk, akkor látni fogjuk, hogy a vallásháborúknak semmi közük sincs sem Istenhez, sem magához a valláshoz, pusztán arról van szó, hogy a hívők képtelenek befogadni egy másik vallási csoport nézetrendszerét.

Ha valaki azt gondolja, hogy az ő vallása dogmamentes, akkor biztosan téved. Csak azért véli így, mert nem lát ki a saját elme-programjából, nincs külső vonatkoztatási pontja, amely alapján megvizsgálhatná a hitrendszerét. Különben, ha szembe akar nézni ezzel, akkor nyugodtan vegye fel velem a kapcsolatot, és biztos lehet benne, hogy én megtalálom szemléletében a hiányosságokat. Ilyenkor az történik, hogy érdeklődése rövidesen tiltakozásba, majd háritásba vált, amelyek az elme védekező mechanizmusai. Ebből lehet észrevenni, hogy az emberek csak az elméjükkel „hívők” és nem a lelkükkel. Elmével követni egy vallást teljesen értelmetlen, fából vaskarika, a vallást ugyanis lélekkel kell megélni. Ezt hívják megélt vallásnak. Aki megélte a vallását, az azonnal a dogmák fölé emelkedik, és rálátása lesz a többiek elmeprogramjaira. Többnyire nem is ezért van vele bajuk a többieknek, hanem azért, mert nézetei szétáramlanak a lélekháló láthatatlan szálain, amely a lelket a lélekkel összeköti, és egy bizonyos kiterjedést követően már nem maradhatnak titokban.

Fontos továbbá észrevennünk, hogy a nagy világtanítók sohasem alapítottak vallást, tanításuk átfogó, mindenre kiterjedő, mindennel kompatibilis, vagyis teljesen dogmamentes volt. Vallást mindig a követőik alapítottak, akik a tanítások egy leszűkített részét megpróbálták elmagyarázni a többiekben, és amit nem értettek meg, vagy amit képtelenek voltak átadni, azt egyszerűen alaptétellé tették. A dogmák tehát azért alakulnak ki, mert a vallásalapító a tanítást csak úgy tudja világképpé (mintává) formálni a többi ember számára, ha néhány alappillért helyez, amelyre felépíti a tanítást. Dogmák tehát vannak, és amíg a tudatosságunk az elme szintjén mozog, addig mindig lesznek. Továbblépni ezekből akkor tudunk, ha szigorú következetességgel megvizsgáljuk saját szemléletünket, és feloldjuk magunkban a megkövesedett nézeteket.

Egy vallási dogma megdöntése nem szükségszerűen eredményezi Isten létezésének, vagy egy adott vallás létjogosultságának a megkérdőjelezését, csupán egy gondolatkísérlet, ami ***a mi van akkor, ha nem úgy volt*** játékprogram lefuttatása önmagunkon. Ha eredményesen futtatjuk le a játékprogramot, akkor mélyebb igazságok birtokába kerülünk, valamint önmagunk és a világ (Isten) mélyebb megismeréséhez jutunk. A dogmákat illetően bármilyen kérdés felvethető, mert ami felvetődik, egyben jogos is. A kérdés az elme számára

kérdés, és ha az elme választ kap, akkor megnyugszik és nem zavar bennünket tovább.

Fontosnak tartom leszögezni, hogy én egy önmegváltó utat képviselek az UKTM keretei között. Ezért senkinek sem ígérhetek sem megváltást, sem azt, hogy megszabadítom a karmájától. Ha valaki erre vágyik, keressen ilyen utakat, és tapasztalja meg, hogy működnek-e. Ez azért fontos, mert aki az önmegváltó utat szeretné követni, annak teljesen tisztában kell lennie az igazsággal, semmilyen illúzióban nem ringathatja magát. Minden kérdést, ami felvetődik, úgy kell kezelnie, mintha az önmagában merült volna fel. Mivel ez így is van. A válaszokat is önmagának adja, és ha hazudik, akkor önmagával teszi. Amiről a továbbiakban írni fogok, annak igazságtartalmáról mindenki csak intuitív ráérzéssel győződhet meg, miután az elmebeli fixációit föladta.

Az eredendő bűn fogalmával a zsidó-keresztény hitrendszerben találkozhatunk ebben a formában. Az alapja az Ószövetségben leírt történet a Paradicsomból való kiűzetésről. Ádám és Éva az első emberpár, akiknek Isten megtiltotta, hogy fogyasszanak a Tudás fájának gyümölcséből. Miután az alma elfogyasztása ennek ellenére megtörtént, az emberpár Isten által száműzve lett a Paradicsomkertből a Földre, és azóta, itt szenvedve kell megtapasztalnia szembeszűlésének eredményét. Miután az ószövetségi történet szerint minden jelenleg élő ember Ádám és Éva leszármazottja, ezért mindenkire vonatkozik ugyanezen feltételrendszer. Az eredendő bűn tehát az, hogy az ember ellenszegült Isten akaratának, ezért bűnhődni kell. Ettől a majdani Megváltó fogja megszabadítani, aki a keresztények szerint Jézus volt, a zsidók szerint pedig még nem jött el. A Bibliában és a többi Szentírásokban is az összes történet szimbolikus. Úgy kell felfognunk ezeket a tanítói történeteket, mintha verset elemeznénk az irodalomórán. Akinek ez már akkor is a gyengéje volt, most sem lesz könnyebb. A szimbolikát mindenki a saját szintje és nézőpontja szerint értelmezi, ezért kellett megmutatnom a saját nézőpontomat. Mindenki számára legyen világos, hogy amit itt olvasni fog, honnan nézve látszik olyannak, amilyennek.

A történet értelmezéséhez először is azt a kérdést kell elemezni, hogy milyen szinten történik a paradicsomi esemény? Ennek megértéséhez szükséges lenne elolvasni a „Teremtés első hét napjának értelmezése” c. írásomat, ami az „Élet megélésének művészete I” c.

munkámban jelent meg. Ebből kiderül, hogy Ádám és Éva az emberiség ősképe, és a teremtőjük, aki az embert a Paradicsomból kiűzi, nem a legmagasabb Isten, hanem egy félisteni személy, akire az anyagi világ teremtése lett rábízva. A legmagasabb Istentől kiindulva és távolodva minden létező azért teremt, hogy megismerje önmagát és a Törvényeket, amelyek az Univerzumot működtetik. A legmagasabb Istent kivéve senki sem tökéletes, és teremtése sem lesz az, mivel mindenki pontosan a teremtése által tökéletesedik. A teremtő-istennek (értsd a teremtést tanuló félistennek) tehát tudnia kell, hogy ő nem tökéletes, teremtése sem az, így nem is várhatja el, hogy a teremtett lények tökéletesek legyenek, mert ha ez így lenne, akkor magasabban állnának, mint ő, és helyet kellene cserélniük. Ebből következik, hogy a Paradicsomból való kiűzetésnek nem lehet a motivációja a harag.

Most tegyetek velem egy utazást vissza az időben. Itt állunk a Paradicsomkert közepén. A teremtő-isten a saját maga mintájára megalkotta az embert. Testének finomanyagi formát adott, és önmagából belehelyezett egy tudatosság részt, mint információs mezőt. Az emberpár tehát életre ébred, de még nincs tudása sem önmaga, sem a Törvények működéséről. És ekkor valaki kezükbe adja a Tudást. Ez pontosan olyan, mintha az óvodásnak megmutatnák az atombomba indítógombját. Te mit tennél, ha a gyermeked betévedne a vezérlőterembe, és elkezdené nyomkodni a gombokat, hogy kipróbálja? Kitiltanád onnan, és csinálnál neki egy játéktermet, ahol egy komputer szimulációval kipróbálhatja mindazt, amit szeretne, de nem tud vele ártani másoknak. Pontosán ez történt. Az emberpár ki lett küldve a finomanyagi világból, és számukra létrehoztak egy játéktermet (ez a Föld), ahol komputer szimulációval kipróbálhatják, hogy hiányos tudásuk önmagukról és a Törvényekről milyen következményekkel jár, de nem tudnak belenyúlni a finomanyagi világ történéseibe, így nem tudják öntudatlanul elrontani a magasabb dimenziókban létező lények teremtését. Aki itt a szimulátoron megtanulja a Törvényt és annak működését, az visszatérhet a finomanyagi világba, és ott folytathatja fejlődését.

Felvetődik még a kérdés, hogy ha a teremtő-isten nem ezt a végkifejletet akarta, akkor ki és mi volt a kígyó, és hogy került oda? A bibliai történet szerint a kígyó a sátán szimbolikája, és Isten meg egyezett vele, hogy próbára teheti az embert. A történet ott sántít,

hogy Istennek minden kígyó engedelmeskedne. Az Egységben nincs olyan, hogy egy kígyónak (vagy akárkinek) önálló (Istentől független) akarata legyen. Ebből azonnal látszik, hogy a Paradicsom valóban nem a legmagasabb isteni sík, mert az Egységben nincsenek bókászó kígyók, se sátánok, akik játszadoznának a teremtetten lényekkel. A kígyó tehát a teremtő-istennek az önmagával alkotott ellenpólusa, árnyékszemélyisége. Vagyis az ember megteremtését követően a teremtő-isten kételkedett saját teremtésének tökéletességében, ezért úgy döntött, hogy kipróbálja az embert, mielőtt átad neki minden tudást, vajon szót fogad-e? Lehet-e majd vele együttműködni, vagyis elég tökéletesre sikerült-e megteremteni? Ha nem, akkor majd megoldja valahogyan, mivel semmit sem lehet elpusztítani, tekintve, hogy minden örök. A teremtő-istennek valószínűleg nem ez volt az első keserű megtapasztalása saját tökéletlen teremtésről, ha ez a gondolat megjelenhetett az intelligencia mezejében. Korábban már számos sikertelen próbálkozása lehetett lények teremtésével, mert mindig sikerült beléjük építenie saját feltáratlan tudatosságának egy darabját, majd a teremtést követően szembesült azzal, hogy még mindig nem ismeri eléggé önmagát, ugyanis mindenki önmaga tükrét teremti meg. Hasonló ez ahhoz, mint amikor mi gyermeket nemzünk vagy hozunk világra, majd benne kényszerülünk felismerni saját jó és rossz tulajdonságainkat. Egy teremtés akkor tökéletes, ha kétség sem merül fel, és ekkor előzetes kipróbálásra sincs szükség. Aki ismeri önmagát, az ismeri a teremtését, és annak minden későbbi kihatásával tisztában van.

11 éves koromban a hittanórán az az intuitív felismerésem született, hogy nem vagyok felelőssé tehető azért, mert valami isten elbaltázta a teremtésemet, ezért azonnal megtagadtam ezt a tételt, és vele együtt azt az istent, aki előtt nekem mellemet verve bűnbocsánatot kell tartanom, és még könyörögnöm is, hogy kikerüljek ebből a megalázó helyzetből. Jelenlegi tudatosságommal megértettem a lényegét. A teremtés egyszerűen így működik. Nem tud másképpen működni. Ha önmagamból egy részt adok át valakinek, akkor ő nem tudja átfogni az egészet, önmagam pedig teljesen és azonnal átadni azért nem tudom, mert a teremtetten lények fejlődése időben zajlik, és egy folyamatot képez. Tehát itt ülünk az iskolában, mi teremtetten lények, és tanuljuk élni a Törvényt, hogy visszatérhessünk a teremtettenkhöz. A kitiltással csak jót tett velünk, mert ha engedi, hogy

finomanyagi síkon maradjunk, akkor ott sokkal több karmát gyűjtötünk volna azzal, amennyi ostobaságot teremtünk. Felismertem továbbá, hogy a kitiltás nem valóság, csak illúzió.

Ekkor megbocsájtottam önmagamnak, hogy még nem értem el a tökéletességet, és megbocsájtottam a teremtető-istennek, hogy még nem lehetek vele. Hálát éreztem iránta, hogy megóvott a tudatlanságom következményeitől, valamint azért, hogy életet lehelt belém, mert ha ez nem történik meg, akkor esélyem sem lenne itt és most az öntudatra ébredéshez. Amit legelőször le kell szögezmem, hogy bűn, mint olyan, nincs, ugyanis definiálhatatlan az univerzális törvények szempontjából. A vallások leegyszerűsítve azt tekintik bűnnek, amely cselekedet negatív visszahatással jár. Ez az egyszerűsítés azért szükséges, mert sokkal nehezebb elmagyarázni valakinek a karma törvényt, mint egyszerűen megtiltani valamit. A jelenleg élő emberek messze nincsenek ugyanazon a fejlettségi szinten. Vannak közöttük gyermek lelkek, serdülők és felnőttek. Mindenkinek a saját maga szintjén kellene elmagyarázni az univerzum működését, viszont a jelen világ olyan, hogy minden információhoz mindenki hozzáfér, és mivel nem érti, vagy csak félig érti, elég nagy lesz a zűrzavar.

A továbbiakban a szexualitáson keresztül mutatom be a visszahatás törvényének működését, mivel ennek szabad gyakorlását a legtöbb vallás a bűn kategóriába sorolja. Ebbe a világba mindenki azért születik, mert érzéki élvezetre vágyik, szeretne szabadon játszani, hogy a vágyait kielégítse. A helyzetet egy aktuális példán szeretném megvilágítani. Házat akarsz építeni, de nincs elég pénzed. Elmész a bankba és kérsz hitelt. Bizonyos feltételekkel adnak. Ezután azonban nem a házatad kezded el építeni, hanem a kapott pénzt szórakozásra fordítod. Egyszer eljön a fizetés ideje, és se ház nincs, se pénz. Ilyenkor jön az adósok börtöne vagy a rabszolgamunka. Most fordítsuk le ezt a példát: az életenergia a pénz, amit felveszel a banktól (Isten). Azért kapod, hogy fölépítsd a házatad (kifejleszd az isten-tudatosságot). Te arra fordítod az életenergiát, hogy szórakozz, és szétszórod. Most már kitalálsz, hogy mi következik... A hetes csakrán magas rezgésű energiához jutsz, ami arra hivatott, hogy az egész fizikai testedet átszellemítse a durva anyagiból finomanyagivá. A szexuális orgazmus pillanatában az életenergia az első csakra elülső oldalán távozik, ami a durva anyagi világ folyamatos újrateremtését eredményezi. Sosem jutsz ki az

anyagi világból, hanem egyre mélyebbre süllyedsz az anyagba, mert egyre több az adósságod. Veszed föl a tízezreket és forintoként szórod szét a világba, amikor alacsonyabb rezgésűvé alakítod. Kivételesen a gyermek nemzés esete lenne, mivel ilyenkor az életenergiát a születendő gyermek fizikai teste veszi föl. Ezt áthidalandó egyes kultúrákban minden gyermeket megszülnék, ennek eredménye a túlnépesedés és a Föld erőforrásainak kizsákmányolása. Az ember tehát felelőtlenül szaporodik, és szexuális energiáját szabályozatlanul üríti a világba, amivel újratelemíti önnön anyagba zártságát.

Talán most már érteni fogod, hogy miért lettél kiűzve a Paradicsomból. Azért, mert ott is ugyanezt csináltad volna, csak sokkal nagyobb energiák megmozgatásával. Ezért a teremtető-isten csökkentette a teremtetőképességedet, azáltal, hogy megszüntette a direkt kapcsolatot az életenergia forrásával. Ez úgy történt, hogy elszakította azt az energiavezetékét, ami fel volt kötve a hetes csakrába. Ezért ez most összetekeredve a gyökércsakrában pihen. Ezt hívják Kundalininek. Amikor a Kundalini elindul fölfelé, akkor arra törekszik, hogy ismét létrejöjjön az összeköttetés az egyes és a hetes csakra között. Innentől kezdve vagy nem szeretkezel, vagy ha igen, akkor meg kell tanulnod, hogy életenergiát nem bocsájthatsz ki magadból orgazmus közben, hanem minden energiádat fölfelé kell irányítanod. Ezt hívják tantrikus szexnek. Innentől kezdve az alacsonyrezgésű életenergiát elkezdted magasabb rezgésűvé szublimálni, vagyis amit eddig szétosztál elkezdted összegyűjteni és visszafizetni. Egyszer eljutsz egy olyan ponthoz, hogy egyensúlyba kerültél, innentől már nem okoz gondot a Kundalini visszakötése.

Hogyan tudod meggyorsítani a visszafizetést, ha a Kundalini még csak nem is ébredzik benned? Gyakorolhatsz bizonyos jóga technikákat (pl. krija jóga, bhakti jóga), imádkozhatsz, mantrázhatsz, mert ezek mind életenergiát szublimálnak. Így azt az életenergiát, amit életeid során fölhasználtál, és nem a fejlődésedre fordítottad, elkezdted visszaadni, és emelkedni fogsz. Segíthet a Szentírások elmélyült tanulmányozása és Isten odaadó szolgálata is. Amikor pedig elértél egy bizonyos kort (legkésőbb, ha nyugdíjba vonulsz), akkor mondd le a szexuális tevékenységről, és onnantól kezdve szenteld Istennek az életedet. A szexuális vágy elfojtása nem megoldás, ami van, az nem szűnik meg azzal, ha nem veszel róla tudomást. A valódi megoldás a szexuális vágy szublimálása. Ebben legnagyobb

segítség számodra a szeretet. Ha valamit tiszta szeretetből fakadóan csinálsz, az sosem eredményez visszahatást, mert a **tiszta szeretet** minden energiát szublimál.

A baj nem az, hogy életenergiából nincs elég, mert végtelen van, de te vajon meddig öntenéd a vizet egy feneketlen kútba? Miért adjon neked Isten még több életenergiát, ha nem arra használod, hogy kijuss a durvaanyagi világból, és megtanulj a finomanyagi világ lényei közé emelkedni? Ugyanis erre teremtetted, és nem arra a létezésre, ami most lefoglal. Természetesen a teremtető-isten nem pusztít el senkit, mert mindenki örökéletű lélek. Csak ha letelik az idő, amit a fejlődésedre szánt, akkor visszavonja tőled a tudatossá válás lehetőségét. Az a lélekszíkra, ami most te vagy, visszakerül az öntudatlanul örvénylő lélekszíkrák tengerébe, és billió év múlva, egy másik teremtesben újra elindul a felnőtté válás útján. Szenvedése pedig mindaz ideig tart, amíg felismeri valódi mivoltát és feladatát. Nincs tehát bűn, szabad vagy, élvezhetsz. Létezésedet azonban mindig beárnyékolja a küzdelem és a szenvedés. Az univerzum fejlődése végtelenre kötött, és nem lehet belőle kiszállni, nincs menekvés. Egyszer mindenki számára eljön a felismerés pillanata, és senki sem köteles várni a másokra, ha számára az út véget ért.

A dogmák tehát nem Istentől erednek, hanem azoktól a személyektől, akik az adott vallás széleskörű terjesztéséért felelősek. A dogmákat az hívja életre, hogy amikor a tanulatlan embereknek kell elmagyarázni egy hittételt, akkor ők csak leegyszerűsítve képesek azt befogadni. Ez még nem volna baj, mert tanítani csak így lehetséges. Amikor egy óvodásnak elmagyarázzuk, mit jelent az írás, akkor ő azt foga érteni alatta, hogy anyu ceruzával jeleket rajzol a papírra. Rövidesen közli, hogy ezt ő is tudja, és krikzkrakszokat rajzol. Az iskolában megérti, hogy az írás betűk, szavak, majd mondatok leírását jelenti, és megtanulja az írásjeleket. Később pedig azzal is szembesül, hogy az írás alkotói tevékenység, amelyben saját gondolatainkat, véleményünket közölhetjük másokkal. Ezt a fogalmat, nehéz lenne már az óvodában megértetni.

Hasonló a helyzet a vallási hittételekkel is, mindenkinek más szinten lenne szükséges ezeket elmagyarázni. Ezzel szemben az történt, hogy a dogmákat, amelyek egy bizonyos célt szolgáltak egykor, alappillérként építették be a vallásokba, így azokat nem lehet vagy nem illik megkérdőjelezni. Továbbá nem vizsgálják felül azt, hogy

egy dogma szolgálja-e még az adott vallás, vagy a hívők fejlődését, így a dogmák előbb-utóbb a továbblépés akadályává válnak. Természetesnek kellene elfogadni, hogy a vallások fejlődnek, változnak, és a céljuk mindenkor az, hogy az embereket közelebb vigyék Isten megértéséhez. Ha ez a cél lebegne a vallási vezetők előtt, akkor nem kezdenék el üldözni, vagy kitagadással fenyegetni azokat, akik megkérdőjelezzik egyes dogmák szükségességét. Mivel azonban a vallási vezetők mereven ragaszkodnak a dogmáikhoz, tévesen isteni kinyilatkoztatásnak tekintve azokat, előbb-utóbb önmagukat zárják ki a fejlődésből, és a dogmáikkal együtt túllép rajtuk az idő.

Ezek után vizsgáljunk meg egy olyan dogmát és annak értelmezését, amely több vallásnak is alappillérvé vált. A kereszténységben Mária leányként szűzen szülte Jézust a Szentlélektől. Az eseményt szeplőtelen fogantatásnak nevezik. A buddhizmusban Buddha anyja (bár férjezett asszony volt) nem a férjétől esett teherbe, hanem Visnu jelent meg neki fehér elefánt képében, és behatolt a méhébe. A hinduizmusban Krisna egy olyan házaspár gyermekeként született, akiket a házasságuk napján láncra verve börtönbe zártak, és fizikailag nem volt módjuk gyermeket nemzeni. Ráadásul Krisna a nyolcadik gyermekük volt. Nyilvánvaló tehát, hogy a szeplőtelen fogantatás egy olyan misztérium a vallásokban, amely elég gyakori, és ezért mindenképpen érdemes elgondolkodni az okain és a módjain.

Kétségtelen, hogy a hívő számára Isten csodákra képes. Ha akar, akkor bármikor megjelenhet fizikai testet öltve bárkinek, nem lenne szüksége szülőkre, sem kilenc hónapos terhességre, vajúdása és egyebekre, amelyek a szülést kísérik. Az idézett példákban azonban csupán a fogantatás volt „csoda”, minden más teljesen a normális mederben folydogált. Merőben különös lenne, ha Isten csupán az anyával akarta volna átélelni a szülés minden örömét és megpróbáltatását. Ezzel szemben az apával nem akarta megismertetni a nemzés örömét és felelősségét? Ha Isten úgy döntött, hogy fizikai testbe fog leszületni hús-vér szülőktől, akkor az hús-vér módon történt! Világosan kell látni, hogy a szülők csak a fizikai testet adják, azt hozzák létre számára, és a lélek belép a testbe elfogadva azt. Ebből a szempontból nem közömbös, hogy milyen minőségű fizikai testet tudnak adni a szülők a leszületendő isteni inkarnáció vagy isteni képviselő számára. Ahhoz, hogy egy magas szinten álló lélek

beléphessen egy fizikai testbe, annak olyan rezgésűnek kell lennie, hogy el tudja fogadni.

Az őskeresztény szekták szerzetesei a szüzesség áldozatának szertartását alkalmazták arra az esetre, ha egy magas szinten álló lelket akartak hívni segítségül. A szertartás a következő volt. Kerestek egy mélyen vallásos szűz leányt, aki hajlandó volt felajánlani a testét a leszületendő lélek számára. A leány a szertartás során transz állapotban feküdt a szentélyben egy szigorúan zárt és szűk körben. A szekta vezetője lehívta a Szentlelket vagy azt az istenaspektust, akivel kapcsolatot tudott létrehozni. A szekta főpapjai imákkal kérték az istenaspektust, hogy hozzon létre önmagából fizikai kiterjedést a leányban. Majd ondójukat kifejve, egyesítették azt, és az egyesített maggal megtermékenyítették a leányt. Ténylegesen szeplőtelen fogantatás történt, hiszen nem volt aktus. A leány nem is volt tudatánál, tehát semmit sem tudott arról, ami vele történik. A főpapok pedig istentudatban, nemi vágytól mentesen, egy istenmegvalósított személy lehívása céljából vettek részt az eseményben. Tudták, hogy fizikai testet csak úgy tudnak adni a léleknek, ha megtermékenyítés történik. Azért az egyesített ondót használták, hogy ne lehessen megállapítani, ki a fizikai apa. A gyermek, ha megfogant, akkor a szertartásban részt vevő közösség valamennyi tagja gyermekének tekintette, minden tudásukat átadták neki, és anyagilag is támogatták. A közösség valamely tagja pedig magára vállalta a gondviselő szerepét, aki a leány és a gyermek gyámjaként gondoskodott róluk. Természetesen a szüzesség áldozata szertartás nem volt köztudott, hiszen az anyagi tudatosság szintjén álló emberek nem érthették annak lényegét. Mind a leány, mind annak szülei, sőt gyakran még a gondviselő is abban a tudatban volt, hogy a gyermek a Szentlélektől (vagy valamely istenaspektustól) született). Ez igaz is volt, hiszen a lelket arról a szintről hívták le. Az anyagi tudatosság szintjén álló emberek most sem értik ezt, ezért fölösleges is velük közölni. A dogmákhoz ragaszkodók megbotrátkoznának, az ateisták pedig ítélkeznének. Igen kevesen értik az isteni színjátékot!

Írásommal nem szándékozom azt állítani, hogy az említett isteni szintű személyek ehhez hasonlóan fogantak. A kérdés megválaszolását mindenkinek önmagára bízom. Írásom célja, hogy visszaadjam az embereknek azt a lehetőséget, hogy saját maguk magas szinten álló lelket hívjanak le a világ számára, ha már a vallások papjai

nincsenek a megfelelő tudás birtokában. A lényeg a magas szinten álló lélek lehívásánál, hogy mindkét leendő szülő istentudatban cselekedjék, nemi vágymentesen, csak a célra, a lélek lehívására koncentrálva, az általuk kiválasztott istenaspektushoz imádkozva. A nő ajánlja fel a testét a lélek számára, a férfi pedig aktus nélkül fejje ki ondóját saját megtisztított kezébe, majd adja át a nőnek tiszta kézbe, és a nő helyezze magába. Ezen kívül ne érintsék egymást, hogy elkerüljék az egymás iránti nemi vágyat. Ebben az esetben olyan lelket tudnak lehívni, aki már túl van a létvágyból fakadó motiváción.

Ajánlom ezt a módszert mindenkinek, aki vágyik arra, hogy magas szintet elért lélek szülessen a családjába, papi személyeknek, szerzeteseknek, jóginak. Legjobb eredmény akkor várható, ha a hölgy még szűz (olyan értelemben is, hogy még nem érintette meg a nemi vágy). Miután ez manapság ritka, ezért olyan személyeknek van esélyük, akik már kiélték a nemi vágyukat, és még vállalnának gyermeket. Természetesen nem szükséges, hogy minden gyermekük-nél a szeplőtelen fogantatási formát válasszák, adjanak lehetőséget arra, is hogy elhunyt rokonaik ismételten tudjanak inkarnálódni, hogy ledolgozhassák a karmájukat. Ezt az elvet követve nemcsak a család fog több szintet emelkedni, hanem szolgálatot vállalnak az egész emberiség spirituális felemelkedésében is.

A vallási dogmák és a szekták kapcsolata

A vallások tehát dogmákra (hittételekre) épülnek, és amikor egy dogma megdől gyakran új vallási irányzat indul el, aminek a követői elkülönülnek az eredeti vallási csoportosulástól, szektát hoznak létre. A legtöbb vallási irányzat tehát szektaként indul. Vagyis szekta egy olyan vallási (vagy egyéb) szervezet, amely meghatározott céllal és elvrendszerrel rendelkezik, amelyeket úgy definiálnak, hogy azzal egyéb csoportosulástól magukat megkülönböztessék.

Ez a megfogalmazás szinte minden szervezetre igaz lenne, ezért bővítenünk kell a definíciót. Egy önmagát megkülönböztető csoport, akkor válik szektává, amikor a különbözőség olyan mértékben hangsúlyossá válik, hogy elkülönülésbe vált át. Az elkülönülés azt jelenti, hogy a szekta tagjai a hozzájuk nem tartozó személyeket elutasítják, megvetik, esetleg megtéríteni, beszervezni törekszenek, az általuk nem elfogadható viselkedésmintákat elítélik, elvetik,

továbbá önmagukat a tudás vagy az istenhez vezető út kizárólagos ismerőjének tartják. Ebből a definícióból következnek a legfontosabb ismérvek:

- **elkülönülés:** a szekta ember és ember közé áll, gyakran szülő-gyermek, vagy házaspár közé, stb. Ilyen értelemben szétrombolja a családi, emberi kötelekeket. Ez sohasem lehet a valódi hit eleme, hiszen, minden hitrendszer a szeretetet emeli ki, mint legfontosabb üdvözítő érzést. A szeretet pedig összeköt, és nem elválaszt, a szeretetet elfogad, és nem elutasít, a szeretet megért, és nem elítél. A hit, a vallás valódi megélése mindig a másik személy iránti szeretet, elfogadás, megértés irányába viszi az embert. Ha tehát nem ezt tapasztalja az ember egy szervezethez csatlakozva, akkor el kell gondolkodni a hogyan továbbon.

- **ítéletek:** a közösség és/vagy a vezetők részéről megítélést vált ki, ha valaki nem követi a csoportosulás által iránymutatónak tekintett viselkedésmintát. Így a közösség tagjai a megítéléstől és az esetleges kizárástól való félelemből elfogadják a többségi véleményt, de azt nem szívvel, hanem kényszerből követik. Így a közösségben megjelenik a félelem a kiközösítéstől, véleménynyilvánítástól.

- **autoktarikus vezetési stílus:** a mindenkori vezető istenként tisztelteti magát, és szavait nem lehet kétségbe vonni. Ha mégis ezt teszi valaki, akkor kirekesztés, a közösség előtti megszégyenítés lesz a jutalma. Ezeket a közösségeket a valódi tanítás hiánya jellemzi. A tanítás helyett a szentírás (vagy a vezető) írásainak szó szerinti betanulása vagy értelmezése az egyetlen információ átadási mód. Nincs konstruktív vitára lehetőség, amelyben kiderülhetne, hogy ki, mit nem ért vagy mit értelmez másképpen.

- **kizárólagosság:** a vezető kinyilatkoztatja a tudást, amely szerte istentől származik, és rajta keresztül érkezik. Ez a valóságban ritkán ugyan, de lehetséges, akkor kell gyanút fogni, ha valaki ebben a szerepkörben kizárólagosságra törekszik. Vagyis isten egyes egyedül neki nyilvánult meg, és adta át ezt a tudást, nemcsak jelenleg, hanem a múltban sem volt senki, aki tudással rendelkezett, vagy ha volt, akkor az már elavult, és most az ő szerepe az, hogy helyére tegye a tanítást. Ilyen esetekben nincs mód a tudás szintézisére sem, vagyis a régi és az új tanítás nem építhető egybe, a vezető tanítása más tanításokkal nem illeszthető össze, hiszen egyedülálló. A vezető megkérdőjelezi (figyelem, nem újraértelmezi!) megkérdőjelezi a

korábbi tanítások helyességét, nemcsak egy-egy pontban, hanem teljes egészében.

- **térítés:** a kívül maradók erőszakos (esetleg agresszív) térítése a tagok számára feladat, vagy jó pont. Ezt gyakran kíséri világvégevel, elkárhózással, sötét erőkkel stb. való fenyegetés. Ezeket az állításokat azonban nem magyarázzák, értelmezik, hanem a lényeg az emberek félelemben tartása, miszerint istentől félni kell, mert megbüntet. Ez már önmagában gyanús, hiszen Istennek sohasem volt célja a teremtetett lények félelemben tartása. E mögött mindig világi hatalmi érdekek húzódnak meg, hogy az emberek fizessenek, félelmeik által irányíthatók legyenek, és tartsák el a vezetőket valami túlvilági jutalomért cserébe.

- **képmutatás, hazugság:** a kinyilvánított és a rejtett cél nem azonos. Ez nem biztos, hogy azonnal látszik. Alaposan meg kell figyelni a vezető(ke)t, aszerint élnek-e ahogy tanítják. Előbb-utóbb lesznek olyan elszólások, amelyek gyanússá teszik a dolgot. Senki sem tud egy életen keresztül folyamatosan és hibátlanul színlelni, mert ez nagyon energiaigényes tevékenység. Ilyenkor a vezető nem önmagát adja, hanem felvesz egy álarcot, megpróbálja eljátszani a tökéletes lényt, ami ha nem sikerül, akkor agresszívvá válik. Ha valaki gyanút fog, akkor jön a problémák szőnyeg alá seprése. Ha lényegi kérdés merülne fel a működéssel vagy az elvekkel stb. kapcsolatban, akkor ezek sohasem lesznek nyíltan megválaszolva, hanem a kérdések vagy a válaszok szét lesznek maszatolva. Erre többféle módszert is alkalmazhat a vezető.

A legfontosabb jellemvonások közül nem feltétlenül kell mindegyiknek meglennie, ugyanis a szektává válás egy folyamat. A legtöbb szervezet nem úgy indul, hogy szekta akar lenni, legtöbbször csak a vezető elcsúszása okozza a szektásodást.

Nagyon sok szekta azzal hívja fel magára a figyelmet, hogy világvéget hirdet. Ha beállsz közéjük, akkor üdvözlést ígérnek, ha pedig nem, akkor kárhózással fenyegetnek. Valamennyien örökéletű lelkek vagyunk, tehát pusztulásunk, mint ahogy a „világvége” (sőt maga a világ is) illúzió. A „világvége” más néven végítélet egy, a tarot szerinti, beavatási út, amelyen időnként minden embernek át kell esnie. Ilyenkor katasztrófhelyzetekben kerülünk megmérettetésre. Ez pontosan olyan, mint egy vizsga, csak élesben történik. Mi az, ami megméretődik? Az emberségünk, szeretetünk, segítőkészsé-

günk, fegyelmélettségünk, hitünk, tudásunk, megbocsájtó képességünk, egyszóval mindazok az isteni tulajdonságok, amelyeket ki kellett volna magunkban fejlesztenünk, egyszerre mérlegre kerülnek. Ekkor kiderül, hogy képesek vagyunk-e ezeket alkalmazva kiállni a próbatételeket. Ha nem, akkor később, következő életek folyamán ismét megpróbálhatjuk. Ha valakinek éppen most jön el az idő, nem árt, ha megfontolja az alábbi gondolataimat.

Hogyan éljük túl a „világvégét”?

Először is, ha látjuk, hogy jön, őrizzük meg nyugalunkat, és nézzünk szembe vele.

Világunk és benne az élőlények folyamatosan ki vannak téve a pusztulásnak és az elmúlásnak, mint természetes folyamatoknak. A világ átalakulásai pedig az élőlényeket állandó alkalmazkodásra, változásra, környezetük, élőhelyük elhagyására kényszerítheti. Gondoljuk meg, hogy egy ürge számára a vízőzönnel egyenértékű, ha vízzel öntjük tele a járatait, és a hangyák számára egyenesen a vegyi háború kezdetét jelenti, ha hangyaporról porozzuk be a hangyabolyt. Mégis az ürge és a hangyák is túlélhetik a katasztrófát, ha ügyesen alkalmazkodnak. Az ürge elhagyja az ürgelyukat, és ha elég ügyesen fut, akkor megmenekül, a hangyák pedig társadalmuk szervezettségével megmentik a királynőt, és ezzel biztosítják a boly túlélését, noha sokan közülük elpusztulnak.

Hasonlóképpen van ez az ember világában is. Az ember számára a „világvégét” jelenti, ha összeomlik saját, az elme által teremtett belső világa. Márpedig a változás és a fejlődés kéz a kézben járó fogalmak. Az élőlény addig él, amíg változni és fejlődni képes, ha pedig már nem, akkor vegetál, majd visszafejlődni, pusztulni kezd. Noé számára a „világvégét” jelentette az özönvíz. Noé azt hitte, hogy az egész Föld elpusztul, pedig csak az őt és mikrokörnyezetét érintette a változás. A „világvégét” mindenki önmaga számára teremti, és mindeközben azt hiszi, csak ő lesz az egyedüli túlélője, és mindenki más elpusztul. A „világvége” teremtéséhez öntudatlanul is hozzájárul mindenki, aki háritással, félelemmel, ítélettel egyszóval érzellemmel reagál. A „világvége” gondolat bekerül az emberiség kollektív mentális szférájába, és öngerjesztő folyamatként hat, mivel azok, akik ezen a síkon teremtenek és érzékelnek, abszolút igazság-

ként olvassák vissza a mentális síkról azt, amit önmaguk helyeztek be oda. „Világvége” tehát folyamatosan van, amennyiben újra és újra próbára lesz téve alkalmazkodóképességünk, hitünk, erőnk, kitartásunk és társadalmunk szervezettsége.

Mégis hogyan készülünk fel a váratlan eseményekre? Mindig legyen hitünk önmagunkban, társainkban, a társadalomban és Istenben. Mindig legyen otthonunkban annyi táplálék, víz, túléléshez szükséges eszközök, amelyekkel pár napot át tudunk vészelni, amíg megérkezik a külső segítség, ha elzárva maradnánk a külső forrásoktól. A várakozási időt pedig békével, imával, mantrával töltjük, és ne az aggodalmaskodás, felelőskeresés, háritás kösse le az erőinket.

Ha pedig más nem segít, akkor jusson eszünkbe a szamurájok jelmondata:

„Amit meg kell enni, azt meg kell enni.
Amit meg kell inni, azt meg kell inni.
Amit meg kell tenni, azt meg kell tenni...
Ha meg kell halni, akkor meg kell halni.”

A világvége ismét elmarad...

Amióta ember él a Földön, azóta várja a világvégét. Időről időre felröppennek a hírek, hogy most jön el. Látók újra és újra megjövendölik, majd megmagyarázzák, hogy miért is késik. De mire jó ez a színjáték? És mi az oka, hogy még mindig hatással van az emberekre?

A kétpólusú (duális) világhoz szokott emberi gondolkodás folyamatosan tapasztalja, hogy a világot a keletkezés és elmúlás, születés és halál ellentétpárja tartja fogva. Akaratlanuk is érzi, hogy rá is ezek a törvényszerűségek vonatkoznak. Az ember fizikai teste a halál martaléka lesz, amitől retteg, míg a lélek örök természetében hívók az örökkévaló lelki birodalmába vágyakoznak. Az ember továbbá érzi azt is, hogy valamit nem jól csinál. A törvények ellenében él az Egységből kirekesztve másokat, de főleg önmagát. Mindehhez hozzáadódik az ismeretlen Törvénytől (Istentől) való félelem, ami valamennyi elfojtott félelem kicsapódása, ilyenkor a félelem program aktivizálódik az elmében. Ez az aktiválódás nem tudatosítja a félelem okát, hanem csak levezet egy feszültséget. A „mindig

valamitől félni kell” program egy ősi, ösztönszintű minta, amely generációról generációra megerősítést nyer mind a család, mind a társadalom elnyomó apparátusa által. Ezt használják ki az önjelölt világmegváltók arra, hogy az embereket, a félelmeiktől motiváltan, egy igazabb útra vezessenek.

Az önjelölt világmegváltók (látnokok) tevékenysége végül is törvényszerű. Mihez lehetne kezdeni a tudatlan tömegekkel, akiket csak a félelmek által lehet terelgetni? Igaz, Jézus megpróbálta őket a szeretet által motiváltan jobb belátásra bírni, még személyes áldozata árán is, de úgy tűnik csekély sikerrel. A tétel alkalmazása miszerint „Szeresd a te Istenedet teljes szívedből, teljes elmédből és minden erődből” beválna, mert aki képes lenne szeretni az Istent, az nem félne semmitől, legfőképpen Tőle nem. Mert ki az, aki fél a szüleitől? Az, aki nem szereti őket, és akit a szülei nem szeretnek. **Az ember tehát valójában attól fél a legjobban, hogy nem szeret, és nem szeretik.** Mert az ember tudja, hogy ő ilyen, meg olyan, és legfőképpen azt tudja, hogy ő nem képes fogadni a szeretetet, ami pedig Istentől végtelen mennyiségben árad felé.

Mások viszont a saját igazságuk diadalát várják a világvégétől. Eszerint ők üdvözülni fognak, de az a sok szemét, aljas, ilyen-olyan, és legfőképpen azok, akik nem követik az *ezésez* vallást, ők nem, mert őket majd megbünteti Isten. A felfogás olyan gyermeketeg, hogy szinte fáj, de mégis létezik. Isten azonban más mércével mér, mint az emberek. Neki minden gyermeke egyformán fontos, és a „rosszak” egyszer ugyanúgy üdvözülni fognak, mint a „jók”. Isten a végtelenül türelmes, szerető tanító, akinek végtelen ideje van arra, hogy kivárja, amíg gyermekei felnőnek, és már nem „rosszalkodnak” tovább. Ennek érdekében létrehozott egy virtuális világot (Föld), amelyen élve minden „rosszalkodást” ki lehet próbálni, anélkül, hogy komolyan ártani tudnánk egymásnak. Persze attól még tudunk ártani, csak hogy ez virtuális. Olyan, mint egy számítógépes szimuláció. A virtuális világ játékszabályai adottak, és úgy működnek, hogy mindenki szabadon kipróbálhatja, amitől fél, amire vágyik, és amit a másiknak okozott.

Ennek következtében természetesen átélhetik a világvégét azok, akik erre vágnak, de csak rájuk fog vonatkozni. A többiek nem vesznek észre belőle semmit. A világvége nem más, mint a végítélet beavatási út megélése az anyagi világban, amin az ember számta-

lanszor átesett, és még számtalanszor fog. A végítélet vizsga letétele ugyanis csak akkor sikerül, ha a halál pillanatában a tudat teljesen tiszta, mentes minden ragaszkodástól, félelemtől, haragtól, ítélettől önmagunk vagy mások iránt. Ha a minden létező iránti tiszta szeretet, a végtelen elfogadás és megbocsájtás hatja át az embert. Ekkor az ember számára ez a vizsga valóban az utolsó volt. Számára valóban eljött a virtuális világvége, mert ő már kinőtt a virtuális világból.

Fájlalom, de attól tartok, hogy a legtöbb ember számára a következő végítélet program nem az utolsó lesz. Kívánok mindenkinek sikeres vizsgát a virtuális világvége előadáson. Magam részéről a soron következő előadásra már nem váltottam jegyet.

Vallás kontra tudomány?

A tudomány egyes képviselőinek fixa ideája, hogy a tudomány fejlődésével a vallás eltűnik, mivel a vallásos nézeteket felváltja a tudományos gondolkodás. Mindez mai napig nem jött be, de az elkövetkezendőkben sem fog. Az ok nem egyszerűen az, hogy a tanulatlan emberek bővítetten újratermelődnek, és mindig lesz utánpótlás, hanem az, hogy a vallás vagy hit, belső, lelki igény.

Megfigyeléseim alapján az embereket négy csoportba soroltam aszerint, hogy az elméjükben milyen a kapcsolat alakult ki a vallásos és a tudományos világszemlélet között. Az első csoportba azokat soroltam, akiknél a vallásos világszemlélet dominál. Ők semmit sem hisznek el a tudományos eredmények közül, ha az a vallásos világgépüknek ellentmond. Egyszerűen nem vesznek róla tudomást, nem fogadják be. A második csoport ennek pont az ellentéte. Ők semmit sem hisznek el a vallásos tételek közül, számukra csak az létezik, amit a tudomány bebizonyított. Istent is csak akkor hinnék el, ha valaki matematikailag levezetné. A két csoport, bár különbözőnek tűnik, mégis az elméműködés szempontjából azonos. Az elméjük csak egy meghatározott sínen tud működni, és ez a sín a fixa ideák mentén történik, ettől eltérés nem lehetséges, mert akkor összeomlana a jól felépített ideológiai rendszerük. Érdekes módon ez nem műveltség függő. Pl. Prabhupada a Krisna tudatú mozgalom alapító főpapja rendkívül széleskörűen művelt ember volt. Szanszkrit tudós, aki emellett több nyelven anyanyelvi szinten beszélt, és a mai világ

dolgaiban is járatos volt. Nevéhez fűződik pl. hogy számtalan tisztasági rendszabályt vezetett be a hitéletbe, ami nem igazán jellemző Indiában. Továbbá a vallási szervezetet gazdaságilag is törekedett rentábilissá tenni. Alkotása, és mindaz, amit az emberiségnek nyújtott kimagasló, sőt egyedülálló. És ez az ember haláláig nem hitte el, hogy ember járt a Holdon. Mellesleg ezt apám sem hitte el, de neki más oka volt rá, az iskolázatlanság. Prabhupada esetén azonban nem ez volt az ok, hanem a vallási fixáció. Ez azt jelenti, hogy amit nem tudunk beilleszteni a nézeteink közé, az nem létezik, mert nem létezhet, és kész. A vallási fixáció mellett létezik tudományos fixáció is. Ez ugyanúgy működik. Pl. egy közeli barátom, aki híres és elismert természettudós volt, az MTA tagja, képtelen volt elfogadni, hogy a homeopátia működik. Nem működik, mert nem működhet, mivel ellentmond a kémia törvényszerűségeinek, mondogatta.

A harmadik csoportba azok az emberek tartoznak, akiknek az elméjében mind a tudományért, mind a vallásért felelős agyterület nyitott (aktív), de ezen területek között nincs átfedés, vagy kapcsolat. Ők úgy működnek, hogy amikor a tudományt művelik, akkor bekapcsolják a tudománnyal foglalkozó területet, és kikapcsolják a másikat, ha pedig éppen a vallásukat gyakorolják, akkor kikapcsolják a tudománnyal foglalkozó területet, és bekapcsolják a másikat. Ezáltal az egyik agyterület ismereteivel nem ütköztetik a másik terület ismereteit, hanem meghagyják azokat a diszkrét elszigeteltségben, nehogy ellentmondásba keveredjenek.

Végül a negyedik csoport, ahová jómagam tartozom, nem túl népes. Mi úgy működünk, hogy a két agyterület között átfedést hozunk létre, és az egyikkel folyamatosan felülbíráljuk a másikat. Ez a belső egyeztetés addig tart, amíg a tudományos személet, és a vele összefüggő vallásos nézet összhangba kerül. Megjegyzem, ezen a szintén már nemcsak az elme működik, hanem egy magasabb intuitív tudás, amely elősegíti a szintézist. Ezt a szemléletet szeretném továbbadni, ha lenne kinek. Az eredmény még a legparányibb felismerés esetén is olyan élményt eredményez, amiért az ember úgy érzi, érdemes volt megszületni és élni.

Ezek után vegyünk néhány példát. Prabhupada azért nem hitt a Holdra szállásban, mert számára a Hold nem azt jelentette, amit nekünk közönséges halandóknak. Nekünk egy sárgolyó, itt a Föld közelében, ő pedig az asztrális mező Holdjáról beszélt, ahová

valóban nem lehet úrhajóval elutazni, arra nem is gondolt, hogy egyesek a sárgolyóra vágyakoznak. Tudós barátom pedig azért nem hitt a homeopátiában, mert kémiai szemlélettel próbálkozott felfogni, holott a hatásmechanizmust egész máshol kell keresni.

De menjünk vissza távolabb az időben. A történet: Mózes, népével a pusztában vándorolva, talált egy kutat, amelynek keserű volt a vize. Mózes fogott egy fadarabot, beledobta a vízbe, amitől az ihatóvá vált. Most képzeljük el, hogy ott ülünk Mózesrel a tűz körül. Némán merengünk a jövőn Istenhez fohászkodva, hogy fordítsa jobbra a sorsunkat. A fahasábok lassan elszenesednek. A vízholdó asszonyok visszatérnek a kúttól, és vízzel kínálják a hosszú vándorlástól elcsigázott férfiakat. Merengésünkből méltatlankodó kiáltás riaszt fel. Pfuj, ez ihatatlan! Keserű a víz! Mózes adj innunk! Mózes indulattal kikap egy elszenesedett fahasábot a tűzből, és a vödörbe dobja. *Hálátlan népség! Csendben maradjatok! Egy óra múlva ihattok.* Lényegtelen, hogy Mózes tudta-e mit miért csinál, talán nem volt pontosan tudatában, csak tette, amit lehetett. A víz ugyanis a magas magnézium-szulfát tartalomtól volt keserű. Most is ismerünk ilyen keserű vizeket (pl. Miravíz), és hashajtónak használjuk őket. A faszén pedig, amit beledobott a vízbe, megkötötte a vízben oldott ionok egy részét, ami csökkentette a magnéziumion koncentrációt, így a víz élvezhetővé vált. Az aktív szén, amit pl. faszénből lehet előállítani, jelenleg is használjuk víztisztításra. Mózesnek egyéb csodatételeit is meg lehet magyarázni a tudomány jelenlegi állása szerint.

Nézzünk egy másik példát. Szinte minden vallás előír bizonyos táplálkozási szokásokat, vagy vegetáriánus táplálkozást, vagy ha nem ilyen szigorú, akkor a húsevés szabályozását. Meghatározott időszakokként pedig böjtöket. Vajon lehet-e ennek tudományos magyarázata? Tudjuk, hogy a bélcsatornánkban baktériumok élnek (főként *E. coli*). Ezek a baktériumok olyan növényi eredetű táplálékot fogyasztanak (cellulózt), ami számunkra emészthetetlen. Ha a bélcsatornánkban csak ilyen bacilusok vannak, az számunkra teljesen normális. Ha azonban több húst fogyasztunk, mint amire a szervezetnek szüksége van, az nem emészthető meg teljesen, és a beleinkben marad. Ilyenkor a beleinkben rothasztó baktériumok szaporodnak el, és ez pontosan olyan biokémiai folyamatokat indít el bennünk, amint ami a rothadó húsban zajlik, amit kidobtunk a szemétdombra. Ezek a

baktériumok olyan anyagcseretermékeket termelnek, amelyek felszívódhatnak a bélcsatornán keresztül és betegségeket okozhatnak. Ezért tiltja vagy szabályozza a húsevést valamennyi Szentírás. A böjtök pedig egyrészt a coli bacilusok mértéktelen elszaporodásának korlátozását, másrészt pedig a béltisztítást szolgálják. Abban az időben a bélférgességnek az egyetlen gyógymódja a böjt volt, összekapcsolva bizonyos gyógyfüvek fogyasztásával, minek következtében azok elpusztultak és eltávoztak. Minden, amit a történelem során a nép nem értett meg, csodának elkönyvelve, magyarázatok nélkül bekerült a különböző népek Szentírásaiba. Más esetekben a vallási előírások mögött egészségügyi megfontolások húzódnak meg. Minden esetben célszerű nyitott elmével tanulmányozni ezeket, mert mindennek oka van. Több évezredes bölcsességre táruhat fény a Szentírások tanulmányozása által. Ha pedig kiderül, hogy tévedés volt, akkor megszabadulunk egy vallási dogmától. Mindez önmagában is elég ok lenne arra, hogy tudományos szempontból is kutassuk a Szentírásokat, mert számos titok rejtőzik még ott.

A valódi tudáshoz vezető út

Kezdjük az abc-nél

A gyermek, amikor megszületik, nem tud írni és olvasni. Ha kezébe adsz egy könyvet, széttépi, mert számára nem képvisel értéket. Én úgy tanítottam a gyermekeimet, hogy már féléves korukban adtam nekik egy kis, lapozható (műanyag) könyvecskét, amit nyugodtan a szájukba vehettek és megrághattak. A könyv lapjain képek voltak (pl. alma), és alatta ugyanaz betűkkel leírva. Majd azt mondtam: „Ez a te könyved. Most együtt olvassuk ezt a könyvet. Ezen a képen egy alma van. Alatta betűk: alma.” Amikor alma pépet csináltam a számukra, akkor ott ültek mellettem a konyhában, egy magas etetőszékben, hogy lássák, mit csinálok. Megmutattam nekik az almát a valóságban: „Nézd, ilyen az alma.” Aztán megmutattam a folyamatot, ahogyan az almát meghámozom és lereszelem. Majd megettettem velük az almapépet. „Te most almát eszel.” Közben kezében ott volt a kis könyv, benne az almával és annak szóképpel. Így a gyermek összekapcsolta a valóságos almát, annak absztrakció-

jával, a képpel, továbbá a képet annak további absztrakcióval, a szóképpel (a betűkkel), és mindezeket összekapcsolta az alma átalakításának folyamatával, és az eredménnyel, vagyis az alma ízével. Ezáltal komplex megtapasztalásra tudott szert tenni az almáról. Később, ha látta leírva a szót, hogy alma, akkor felidéződött benne minden, amit azzal összefüggésben korábban érzékelt. Mászor ugyanezt megcsináltam a banánnal. Egy ilyen komplex folyamatot elég néhány egyszerű tárgyon bekódolni a gyermekbe. **Ezáltal ismert lesz számára a megtapasztalási út: a tárgy, a képe, a szóképe, az átalakítási folyamat és annak eredménye.** Így az anyagi valóságot könnyedén lesz képes absztrakcióként felfogni, továbbá a folyamatot az ellenkező irányban is képes lesz végigvinni, vagyis egy ízből következtetni tud a folyamatra, és annak kiindulópontjára, egy gyümölcsre.

Most ezt a példát alkalmazzuk a legmagasabb absztrakcióra, ami egy ember számára egyáltalán megtapasztalható: Isten.

Gyakran hallom, hogy vallástalan emberek így kiáltanak: „Álljon előm Isten, ha van, és akkor majd elhiszem!” Számtalan bölcs választ tudok erre adni a helyzettől függően, de általában azért nem teszem, mert úgysem értik. Egyszerűen gondoljuk meg, ha lenyomsz a gyereked torkán egy almapépet, abból nem fog tudni a piros, kerek almára asszociálni, ha nem ismeri az absztrakció folyamatát, az utat, ahogyan a megismerésre szert lehet tenni.

Az Isten megtapasztalást ugyanúgy tanulni kell, mint az írást vagy az olvasást. Minden egészséges ember úgy születik, hogy benne szunnyad az a képesség, ami az írás-olvasáshoz szükséges, de nincs kifejlesztve. Elkezd iskolába járni, és ott megtanulja az abc-t. De ez még nem egyenértékű azzal, hogy tud olvasni. Aztán megtanulja a betűket összeolvasni, de attól még nem fogja megérteni a szó jelentését. Aztán megtanulja a szó jelentését, amihez már szükség van arra, hogy a szó benne helyes asszociációkat keltsen, de még nem érti a mondatot. Voltál már olyan helyzetben, hogy egy idegen nyelvű szövegből minden szót értettél, de nem állt össze mondattá? Én igen. Ilyenkor bekapcsolódik egy magasabb szintű értelem, ha ki van fejlesztve, amely a gondolatot kívánja megérteni, és nem a szavakat önmagukban. Vagyis mire gondolt az író, amikor ezeket a sorokat papírra vetette? Ekkor összeáll a mondat. Ahhoz, hogy a

Szentírásokat megérted, egy még ennél is magasabb szintű tudatosságra van szükséged. Hiszen Isten a legmagasabb absztrakció, amely a jelenségvilág (a megtapasztalható anyagi világ) fölött áll. Hogyan akarsz megérteni és megtapasztalni valamit, ha nincsenek benned kifejlesztve az ahhoz szükséges képességek?

Sokan azt gondolják, hogy a vallás egyszerű, mert ahhoz csak hinni kell, sőt a tudás kifejezetten akadály, mert felerősíti a kétke-
dést. Térjünk vissza a kiindulási példára. Almapéppel etetem a gyere-
kemet, és megmutatom neki az almát. Nem fogja tudni összekapcsol-
ni, nem érti, hogy a kettő ugyanaz, mert nem látta a folyamatot,
ahogyan az almából az almapép lett. Akkor tudja összekapcsolni, ha
beleharaphat az almába, és rájön, hogy a megtapasztalt íz ugyanaz,
vagy ha látta a folyamatot, mert a szeme előtt zajlott. Tehát, ha
valakinek megtapasztalása van egy fogalomról, akkor nem fog kétel-
kedni abban, vagyis a hite mindaddig nem lesz stabil, amíg megta-
pasztálás nem támasztja alá. Tételezzük fel, hogy egy gyerek, aki
almát még nem látott, almapépet eszik, és közben banánt mutatok
neki, amit nem kóstolhat meg. Az almapép és a banán között létrejön
egy kapcsolat és azt fogja hinni, hogy a banán almaízű. Mindaddig,
amíg valós megtapasztalása nem lesz az almáról és a banánról ebben
a hamis hitben fog élni. Ez nem fikció. Mindenki ismer a valóságban
megtörtént eseteket, amelyekkel viccelődni szoktunk, hogy a tarka
boci kakaót ad, vagy a hal combját kéri a gyerek rántva. Az ilyen
egyszerű fogalmak esetében, mint alma, banán viszonylag könnyen
tisztázódhat a tévedés.

De mi van akkor, ha Istenről szól a történet? Adott egy hívő, aki
kétkedés nélkül hiszi, amit neki a pap (tanító stb.) elmondott Istenről.
Egyszer csak találkozik egy másik pappal (tanítóval stb.), aki az
ellenkezőjét mondja. Vagy elutasítja a másik véleményét, vagy ha
elhiszi, akkor meginog a korábbi hite. Most már talán érthető min-
denki számára, hogy miért fordíthatók egymással szembe a különbö-
ző hitű emberek. Ha hinne a másiknak, akkor meginogna a korábbi
hite. Ilyen a hit, ha nincs mögötte tudás, megtapasztalás. A hívő
emberek tehát kétségeesetten kapaszkodnak a hitükbe (az alma ízű
banán fogalmába).

Tételezzük fel, hogy hívő emberünk még sok másik pappal
(tanítóval stb.) találkozik, és mindegyik mást mond Istenről. Isten
ilyen-olyan, sőt nincs is, történelmi-kulturális fogalom, az emberi

tudatlanság terméke, a megismerés hiányosságának, a természet ismeretlen erőitől való félelemnek az eredménye, kitaláció, amivel a hatalom kezelhető masszává akarja gyúrni a tömegeket. Eredmény: emberünk minden hitet elutasít, teljesen kiábrándul minden vallásból, őt ugyan ne etessék ilyenekkel, ő modern, kulturált 21. századi ember. Csak arra nem gondol, hogy még mindig nem a saját megtapasztalás útját járja, hanem mások hitét (eszmerendszerét) veszi át valamiről, amiről önállóan elképzelése sincsen.

Kinek higgyen az ember, illetve kihez forduljon, hogy önállóvá váljon Isten mibenlétének eldöntésében? Nos, ha valaki írni-olvasni akar megtanulni, akkor próbálkozhat egyedül is (van akinek sikerült), esélye kb. egymillió az egyhez. Felkereshet olyanokat, akik már megtanulták az abc-t, vagy a szavak összeolvasását stb. Valószínűleg akkor jár legjobban, ha olyan személyt keres fel, akinek személyes megtapasztalása van az írásról és az olvasásról és nem az elemi iskola szintjén. Legrosszabb esetben azt mondja, hogy bocsi, de neked még el kell menni ide meg oda, és utána jöhetsz hozzám.

Hasonló a helyzet Istennel kapcsolatban is. Az Isten megtapasztalásához szükséges képességek kifejlesztését nem tudjuk megtanulni olyanoktól, akinek nem volt ilyen élményük, bármilyen buzgók legyenek is az imádkozásban (mantrázásban) vagy a Szentírás olvasásában. Bizonyos információs mezőket, azok elérési útját csak azok tudnak aktiválni bennünk, akiknek ez már nyitva van. És ha találunk ilyet, akkor oda tanítványnak kell elszegődnünk, legalább arra az időre, amíg át vesszük a tudását. Azt szoktam mondani **a víz csak fentről lefele folyik, és a tudás olyan, mint a víz**. Ha azt akarom megtanulni, hogyan kell a ganéjból galacsint hajtogatni, akkor a ganéjtúró bogárhoz le kell hajolnom, és úgy figyelnem, amit csinál. Erre tanítanak a természettudományok is. Ha valakinek jártassága van a természet megismerésében, akkor tudja, hogy egy-egy résztevékenységet sokkal tökéletesebben csinálnak egyes állatok, mint mi emberek, és sokat tanulhatunk tőlük. Ez az alázat, a maghajlás vagy a befogadás képessége. Valójában ilyenkor nem az állattól tanulunk, hanem a Teremtőtől, csak Ő a természeti folyamatokon keresztül mutatja meg nekünk.

Ha azt kéri tőlem, mutasd meg Istent, azt mondom: előtted áll, és bárkiben és bármiben, önmagadban is, felfedezheted. Ahhoz, hogy ezt a látásmódot elsajátítsd, ilyen és ilyen képességekre, azok

kifejlesztéséhez pedig ilyen és ilyen gyakorlatokra van szükséged. Aki odaadja neked Istent, mint valami almapépet, anélkül, hogy megmutatná a folyamatot, amellel nem tudsz felnőni, mellette csak hívó maradhatsz. **A folyamatot kell elsajátítanod, amely Isten belső megtapasztalásához vezet.**

Hit és megtapasztalás

Tanításaim lényege nem a hívő embereknek szól. Aki hinni szeretne, annak rengeteg lehetőség áll rendelkezésre. Hinni lehet pl. az anyagban. ***Az anyag abszolút valóság, önmaga oka. Anyag nem semmisül meg, csak átalakul.*** Ez a materializmus definíciója az anyagról. Az ilyen állítást úgy hívjuk, hogy axióma. Olyan tétel, amelyet további bizonyítás nélkül igaznak fogadunk el. Ha jól megvizsgáljuk ezt a definíciót, akkor észrevesszük, hogy nagyon hasonlít isten definíciójára. ***Isten abszolút valóság, önmaga oka. Mindig létezett, és sohasem szűnik meg.***

Hogyan győződhetünk meg az anyag definíciójának hitelességéről? Tapasztalati úton. Vagyis, minden nap tapasztaljuk, hogy anyagból vagyunk, körülöttünk a dolgok mind anyagból vannak, továbbá ismerjük az anyag átalakulására vonatkozó fizikai megmaradási törvényeket, vagy ha nem, akkor elhisszük ezeket a tőlünk okosabb tudósoknak.

Hogyan győződhetünk meg Isten definíciójának hitelességéről? Hasonlóképpen, tapasztalati úton. Vagy ha önmagunk nem tudjuk megtapasztalni, akkor elhisszük azt a tőlünk okosabb tanítóknak, mestereknek. Mióta a világunk fennáll, biztosan több zseniális embert állította azt, hogy Isten létezik, mint azt, hogy csak az anyag létezik. Ebben egészen biztos vagyok.

Igen ám, de mi nem másoknak szeretnénk hinni, hanem mi magunk tapasztalni Istent. Akkor álljon elélem isten! – kiállt az ember és ... nem történik semmi. Ezek után Istent létezését elveti. Tegyük egy gondolat kísérletet. Menj ki a sivatagba, ülj le, és kiáltd el magad: Álljon elélem egy asztal jobbnál jobb falatokkal! Nem fog történni semmi, csak a szél fodrozza a homokdűnéket. Ettől azonban még nem fogod elvetni azt, hogy létezik asztal tele finomságokkal, csak te nem tudtad odavarázsolni. Hát így van ez Istennel is, ha nem áll eléd, akkor nem tudtad odavarázsolni. Valamit tehát nem tudsz,

nem értesz, nem ismersz. Ugyanis Jézus pl. képes volt kenyeret és halat is materializálni, de ugyanakkor Istent is megtapasztalta.

Ha tehát Isten nem jött ide, akkor nekünk kell elmenni valahova, adódik a logikus gondolat. Az egyik lehetőség elzarándokolni egy olyan helyre, ahol már korábban mások megtapasztalták Istent vagy valami mást (még nem tudjuk mi az, hiszen, mi nem vagyunk hívők). A híres zarándokhelyeken nagyobb az esélyünk, hogy tapasztaljuk valami jelenlétet, de ez nem a mi erőnkől történik. Az ilyen zarándokhelyek a következőképpen működnek (ha hitelek): Egyszer, régen egy olyan személy, aki kifejlesztette magában az Istenmegtapasztalás képességét, az adott helyen kapott egy jelenést. Ezt hírül adta a többieknek, és az oda zarándoklók folyamatos imáikkal fenntartják a hely energiáját. Ha tehát elég nyitottak vagyunk, akkor érezhetünk valamit, ami felemelő, átszellemítő, megtisztító hatású. Ezt hívják külső megtapasztalásnak.

Ezek után vizsgáljuk meg, hogyan is jön létre egy Istenmegtapasztalás? Ehhez először azt kell tudatosítani magunkban, amit számos vallás elítje jól eltitkolt előlünk, hogy Isten bennünk van. Bennünk van elhelyezve az a mag, ami Istennel egylényegű. Mi magunk vagyunk ez a magocska, csak nem tudunk róla. Hol van, hogyan tudunk vele kapcsolatba lépni? Amíg nem találjuk meg magunkban ezt a magot, addig esélyünk sincs kívül megtapasztalni Istent, hiszen nincs, ami létrehozza vele a kapcsolatot. Képzeld el, hogy te egy izzólámpa vagy, össze vagy huzalozva az áramforrással (Isten), de nem találsz a villanykapcsolót. Amíg nincs meg a kapcsoló, addig nem fogod megtapasztalni, hogy világítasz. Ha sikerült megtalálni a kapcsolót, felkapcsolod, ráébredsz a saját fényedre, és elkezded keresni, hogy honnan származik az energia, ami a fényedet adja. Ilyenkor jöhet létre a valódi Istenmegtapasztalás. Minden istenmegtapasztalás lényege a KAPCSOLATBAN rejlik.

Isten tehát bennünk van, mint a lényünk egy része. Amikor azt mondjuk, hogy Isten törvényeit követjük, akkor saját legbelső lényünk törvényeit követjük. Tehát Isten nem szab számunkra külső törvényt, amit be kellene tartanunk. Ezeket mind az emberek adták számunkra, hogy a szabályokkal, mint korlátokkal, segítsék a fejlődésünket. Isten belénk helyezte magát és belülről irányítja a sorsunk eseményeit, amit mi a véletlen játéknak gondolunk. Ezek után senki sem hibáztathatja Istent, ha vele kellemetlen események történnek,

hiszen ő maga az, aki ezeket előidézi. Továbbá senki sem ítélné meg az embertársát, mert őbenne is jelen van az Isten. Az Istentudatosság síkján vagyunk valamennyien egyek. A belénk helyezett isteni lényeg azonos, egy és oszthatatlan. Mindaddig, amíg ezt nem látjuk, azzal csak azt bizonyítjuk, hogy nem ismertük fel önmagunk isteni-ségét.

Amikor Istent megtagadjuk, akkor saját legbelső lényegünket, vagyis önmagunkat tagadjuk meg. Ilyenkor a személyiség önmagával meghasonlik, és ez az állapot igen mély létsíkra veti vissza a létezőt. Isten megtagadása, tehát nem Istennek fáj, hanem nekünk fog fájni, mégpedig pontosan úgy, mintha fájdalomcsillapítás nélkül kitépnék a szívünket.

A megtapasztalás bizonyosság?

Mottó: Ha olyat akarsz megtapasztalni, amit korábban soha, akkor valami olyat kell tenned, ami még nem sohasem tettél...

(Thomas Jefferson nyomán)

Azokban a kultúrákban, ahol a tudomány eredményei mindenki számára hozzáférhetővé váltak sokkal többen kételkednek Isten létezésében, és hisznek az anyag kizárólagosságában, mint ott, ahol alacsony a műveltségi szint. Sokakat talán kielégít a szokványos magyarázat, hogy az emberek az ismereteik hiányosságait igyekeznek Isten feltételezésével lefedni, és ahol kevesebb a fehér folt, ott Isten vesztesre áll.

*„Akit megnyugtat a szokványos,
annak a lehetőség csak káros.
De nézd azt, ki új után kutat,
a reménytelenségben is talál utat.”*

(Rhasoda: Dimenziókapu,
Meditáció a Kreativitás angyalával)

Ha túl szeretnénk lépni a sztereotip gondolkodáson, akkor mélyebb válaszok után kell kutatnunk. Ha ebben kutatásban eredményt akarunk elérni, akkor keresnünk kell egy stabil kiindulópontot, amit rögzítünk, ellenkező esetben gondolataink eredménytelenül folynak

szét. Ha valaki a filozófusok írásait olvassa, pontosan ezt tapasztalja meg, se vége, se hossza, se felépítése, se logikája. Ha nincs rögzítve a kiindulópont, akkor lehetetlen megérkezni bárhová is.

Kiindulópontunk most legyen az, hogy: **Ami megtapasztalható, az létezik!** Ami megtapasztalható, az azért létezik, mert már valaki megtapasztalta, tehát számára létezik. Az anyagi világ tehát létezik, mert mindenki számára megtapasztalható. A megtapasztalás az egyetlen lehetséges információszerzési lehetőségünk a világról. Minden más erre vezethető vissza. Ha valaki isteni kinyilatkoztatást kap, az is megtapasztalás, tudniillik az övé. Ha valaki a megtapasztalás általi információszerzés valós mivoltában kételkedik, az mindenben kételkedik. Ugyanis, ha az anyagi világ nem létezne, annak ellenére, hogy megtapasztalható, akkor bármilyen megtapasztalást ugyanezen az elven kétségbe lehetne vonni. Akkor kételkednünk kellene saját létezésünkben is. Aki pedig a saját létezésében kételkedik, az önmagát zárja ki a létezésből, azáltal minden további ismeretszerzési lehetőségéből. Az azonban, hogy a megtapasztalás útján, az információszerzés valós, tehát lehetséges, nem egyenlő azzal, hogy maga a kapott információ is valós abszolút értelemben.

Egy adott megtapasztalás ugyanis csak annak a számára bizonyosság, aki megtapasztalta, mások számára, nem feltétlenül igaz. Ez tehát felhívja a figyelmünket a megtapasztalásaink szubjektivitására. Következő kérdésként az vetődik fel, hogy mitől szubjektívek a megtapasztalásaink? Az anyagi világban minden megtapasztalás az elme közvetítésével történik, ezért a mindenkori elmetartalom meghatározza a megtapasztalás milyenségét, a mindenkori tudatosság szintje pedig a minőségét. Ez azt jelenti egyfelől, hogy az elmetartalom befolyásol, formál, sőt lehetővé tesz vagy kizár bizonyos megtapasztalásokat. Egyszóval az elme egy szűrő berendezés, és a szűrő által sajátos, egyedi nézőpont alakulhat ki. Másfelől a tudatosság fejlesztése lehetővé teszi, hogy a tudatot különválasztva az elmétől, elmétől független – nem anyagi világra vonatkozó – megtapasztalásra nyíljon lehetőség. Ebben az esetben az elme már csak eszköz lesz arra, hogy a megtapasztalás szavakká formálódjék, hogy pl. át lehessen adni másnak.

Ha az elme szerepét a megtapasztalásban megértettük, akkor világossá válik, hogy miért hisznek egyes emberek inkább az anyagban, mint Istenben, míg mások pont fordítva. Az anyagban hívőket

az iskolarendszer az anyagi természetű megtapasztalásokra kondicionálja. Ahol pedig nincs ilyen kondicionálás, ott generációról generációra adódnak tovább a tradicionális vallásos elme-programok. Sok keleti vallást követő hívő az anyagi világot nem-létezőnek tekinti, ezért nem is foglalkozik vele. Ezért jut nekik osztályrészlül a nyomor. Számukra az anyagi világ létezésének elutasítása menekülés, nehogy alkotni, teremteni kelljen, hiszen ahhoz képességeket kellene kifejleszteni, elindulni az önmaguk megismerése felé vezető úton. Jelen pillanatban az a vicces helyzet alakult ki, hogy pl. Indiában sok millió hívő várja, hogy helyette valaki megteremtse, hogy az anyagi világ valóban ne létezzen, vagy ha mégis létezik, akkor másmilyen legyen. Holott mindenkinek hite szerint adatik, másképpen mindenki a hite szerint teremti meg önmaga valóságát. Aki nem hisz önmaga teremtő erejében, valójában nem hisz Istenben, mint a legmagasabb teremtőben. Elkülönbíti magát Istentől, és Istentől várja azt, hogy teremtsen meg számára a létfeltételeket, miközben azért született az anyagi világba, hogy megtanuljon Isten részeként teremteni.

Más esetekben az elme szűrő szerepe, és a magasabb tudatosság kifejlesztésének hiánya okozza azt, hogy nem mindenki számára adódik lehetőség az anyagi világon túlmutató megtapasztalásra. Ugyanakkor, aki nem anyagi természetű megtapasztalások birtokában érzi magát, az nem feltétlenül érte el az elmétől független tudatosságot. Ő az elme minták befolyásoló hatása alatt áll. Másképpen fogalmazva vallásos program mintákat futtat az elméjében, aminek a hatására vallásos megtapasztalásai lesznek. Ezek a megtapasztalások ugyanolyan szubjektívek, mint minden más elme szintjén történő megtapasztalás. A vallásos elme programok hatása alatt álló emberek szoktak háborúzni a szubjektív igazságaik bizonyítása céljából. Számukra Isten és a vallás csak ilyen vagy csak olyan, más megtapasztalás igazságtartalmát pedig kétségbe vonják. A kétség, mint olyan, az elméhez kapcsolható. Csak az elme tud kételkedni a saját vagy mások megtapasztalásának valódiságában. A magasabb tudatosság ugyanis mindig egységben látja az összes részigazságot, vagyis azt, hogy mindenkinek megvan a saját kis, „külön bejáratú” részigazsága a megtapasztalásának szubjektivitásából adódóan.

*„A legfőbb bölcsesség nem vész össze semmivel.
Nincs ellentmondásban sem éggel, sem a földivel.”*

(Rhasoda: Dimenziókapu,
Meditáció a Bölcsesség angyalával)

A tapas lényege és jelentősége

Egyszer egy indiai hívő a szegénységtől vezetve beállt a papi rendbe. Felkeresett egy tanítót, hogy egy mantrát kérjen, amivel nagyon hamar meg lehet gazdagodni. Megkapta a mantrát, és elkezdte gyakorolni. Már két órája gyakorolt egyfolytában, amikor megjelent egy koldus asszony. Ő azonban ügyet sem vetett a koldusra, hogy ne kelljen megszakítania a mantráját. Az asszony türelmesen várt, majd amikor látta, hogy hiába, elkezdte kibogozni a rongyait. Elővette a rongyai közé rejtett néhány pénzdarabot, és egy hirtelen mozdulattal a mantrázó pap lábai elé dobta. A pap döbbenettel utasította vissza az alamizsnát. „Miért? Nem ezért mantráztál ennyit?” – mondta a nő, majd otthagyta a papot. A pap olyan mértékben megcségyenült, hogy feladta a meggazdagodási törekvését, és a papi hivatásnak, Isten szolgálatának szentelte további életét.

Ez a kis történet több dologra is rávilágít a mostani témánkkal kapcsolatban. Először is, ha bármit kérünk Istentől, akkor a teljesítés mértéke arányban lesz a teljesülés érdekében befektetett energia mennyiségével. Ebből a befektetett energiamennyiségből indulunk most ki a *tapas* (ejtsd: tapasz, szanszkrit szó) magyarázatához. A tapas értelmezését úgy is meg lehet közelíteni, hogy vezeklés vagy felajánlás. A tapas mintegy ellenértéke a kérésünk teljesülésének. Ahhoz, hogy jobban körüljárjuk ezt a kérdést, nézzünk néhány példát. Ha egy ember pl. Tibetben a szegénységtől vezetve buddhistának áll, mert nincs más módja az élete fenntartására, az nem tapas, de ha egy gazdag ember minden vagyonáról lemond a buddhista úton való előrehaladás érdekében, az tapas. Jézus felszólította a gazdag ifjút, hogy mondjon le minden vagyonáról, és kövesse őt, vagyis azt tanácsolta számára, hogy gyakoroljon tapast, de nem szólította fel Arimateai Józsefet, aki a titkos tanítványa volt, és a leggazdagabb zsidók egyike, hogy tegye ugyanezt. Tehát a tapas nem egyszerűen csak lemondás valamiről, a tapas valódi áldozat. A tapas tehát mindenkinek más. Aki ragaszkodik a vagyonához, annak valódi

áldozat az arról való lemondás, de akiben nincs ilyen ragaszkodás, annak nem ez lesz az áldozat, hanem valami más.

Saját életem példájával is szeretném bemutatni a tapas lényegét, egyrészt mert az UKTM-ben saját életünk példájával tanítunk másrészt, ha az emberek a helyzetem ismerete nélkül próbálnak utánózni, akkor tévedésnek esnek áldozatul. Ez nemcsak rám vonatkozik, hanem minden tanítóra és mesterre, aki az Istenmegvalósítás útján jár. Mi nagyon közel megyünk az emberekhez, hogy közel vigyük számukra az önmegvalósítást. Ha a tanítvány csak ezt látja, és nem látja mögötte a tapas mértékét, akkor könnyen túlbecsüli saját lehetőségeit vagy adottságait. Valójában az ember lehetőségeit kizárólag a tapas mértéke, vagyis az általa felvállalt áldozat mértéke szabja meg.

Életemben először akkor gyakoroltam ösztönösen a tapast, amikor kiderült, hogy a gyulladásom érdekében nem úsznam meg a műtétek sorozatát és a kemoterápiát. Emberi beavatkozás nélküli gyógyulást kértem Istentől, amit meg is kaptam. Mégsem bíztatok senkit arra, hogy ezzel a módszerrel próbálkozzon, csak akkor, ha készen áll a valódi áldozatra, a tapasra. Az én felajánlásom ugyanis az volt, hogy cserébe a gyulladásomért, magamat Isten szolgálatának szentelem, és elmegyek Afrikába leprásokat gyógyítani. Ennek a felajánlásnak az volt a célja, hogy olyan helyzetbe hozzam magamat, hogy ne térhessek le a spirituális fejlődés, és az Istenmegvalósítás útjáról. Egy ilyen helyzetben, ha bekövetkezik, valóban nincs mód a visszafordulásra, sem világi kísértésekkel nem kell foglalkozni, mert nem lesznek. Akkor negyven éves voltam, és titokban, a családom tudta nélkül tervezgettem az utazást. Egyik alkalommal, amikor kinyitottam a szekrényajtót, hogy kiválasszam, mik azok a legszükségesebb dolgok, amiket majd magammal viszek, a szekrényajtó kifordult a helyéből, és belevágódott a jobb arcomba, ami azonnal feldagadt. Elgondolkodva tekintettem szét, talán az Úr mást akar? Ebben a pillanatban éles fájdalmat éreztem a baloldalon az egyik fogamban, aminek következtében a másik arcom is feldagadt. Telefon a fogorvosnak... nem ért rá! Vegyek be fájdalomcsillapítót, mondta! Nem vettem be. Miközben a könnyeim folytak az arcomon a fájdalomtól azon meditáltam, hova akarok én menni és miért??? Az Úr válasza: „Ne menj sehova fiam, mert van itt elég lelki leprás. Azokat kellene gyógyítani. A leprások azért kapták a betegségüket, mert testi és lelki kínokat okoztak másoknak, amit nem bántak meg,

és így jelöltük meg őket.” Ekkor felismertem a vállalásom értelmetlenségét, és feladtam azt a szándékomat, hogy további életemet egy lepratelepen töltssem. Ennek eredményeképpen a fogfájásom és az arcom duzzanatai percek alatt nyomtalanul eltűntek.

Később a Himalájába szerettem volna költözni egy barlangba, hogy egyedül meditálva töltssem további életemet. Válasz: „Minek mennél fiam, hiszen onnan jöttél. Ha ott meg tudtad volna valósítani Istent, akkor most nem lennél itt.” Ekkor felismertem, hogy ezek a felajánlások csak, mint minták születtek meg az elmémben. Ismertem különböző szentek életét, és nem volt jobb ötletem, mint felajánlani azt, amit ők tettek. Csakhogy minden ember számára más a tapas. Minden embernek a saját életét kell megélni, nem pedig egy másik emberét. És mindenki számára a saját életének a megélése a legnehezebb, vagyis az éppen aktuális feladat. Számomra tehát az a tapas, ami ezt követően várt rám. A tanulság azonban az, hogy bármire készen kellett állni, és ez a valódi tapas lényege. Sok vallási rendszer ír elő különböző lemondásokat pl. a szexről vagy a vagyronról, világi vágyakról, mint a tapas része, de sosem az a lényeg, hogy miről, hanem a belső lemondás mindenről, a valódi odaadás a spirituális útnak, Istennek, a megmásíthatatlan elhatározás, hogy az életem részévé teszem az Úrral való egységet. Ha ez az elhatározás megvan, akkor a továbbiakban úgy leszek vezetve, hogy megvalósuljon a végcél.

Sokan nem értik miért van szükség tapasra. Különösen olyan helyzetben, amikor látszólag nem is kellett lemondanom semmiről. Mindenről lemondtam belül, minden eláramlani látszott tőlem, de aztán minden visszajött, amikor már nem volt bennem ragaszkodás ezek iránt. A tapas a belső készítés, a hajtóerő, ami a cél felé löki az embert. Isten tapast gyakorolt, mielőtt teremteni kezdett. Tapas nélkül nincs teremtés, mert nincs hozzá erő. A tapas tehát egy erő visszatartás, amelynek során összpontosítás történik a célra. Ez az összpontosítás, a tapas ereje, amikor heteken, hónapokon keresztül nincs más gondolatod, csak az, hogy mindenre képes lennél, hogy megismerd Istent, a Végső Igazságot, mert annyira vágysz rá, hogy az már kibírhatatlan fájdalom. Ez a valódi tapas, ez az összpontosított erővisszatartás töri át az első akadályt a kundalini útjában. Anélkül, hogy bármilyen jóga előképzettségem lett volna, ösztönösen elkezdtem egy jóga légzéstechnikát gyakorolni együtt egy szent

Istennévvel mantrázásával. De ezt sokan megtehetnék, vagy meg is teszik, és mégsem történik semmi. Bárkinek át tudnám adni, amit csináltam, de fölösleges, mert amit nem tudok átadni, az a tapas ereje. És ez Isten igazságossága is egyben, mert ha valakiben nincs jelen ez a mindent elsöprő vágy iránta, akkor az hiába ismer és végez ezeregy mantrát vagy bármilyen gyakorlatot.

Amit azonban mindenki megtehet, hogy tudatos lépéseket tesz a spirituális fejlődése érdekében, mert ha nem teszi, akkor sosem jut előbbre. Sok apró lépést követően alakul ki az a belső készítés, ami felgyorsítja a folyamatokat.

Aki tehát a belső lemondás állapotában van, az tapasban van. Ez nem feltétlenül látszik egy külső szemlélő, még spirituális mester vagy tanító számára sem. Velem többször előfordult, hogy egy mesterhez fordultam, mert szükségem lett volna a tudására, hiszen előképzettség nélkül zuhantam bele a misztikus jógába. Nem adták át a tudásukat, mert nem feleltem meg az általuk támasztott követelményeknek, az általuk képviselt út előírásainak stb. Igazuk volt, én sem tudok mást tenni. Olyan mélységesen mély az emberi tudatalatti, hogy lehetetlen abba belelátni. Nem láthatták tisztán a helyzetemet, a tapas mélységét. Velem is előfordul, hogy tudatosan visszatartom a tudásomat valakitől, mert nem vagyok meggyőződve róla, hogy valóban megvan-e benne a belső hajtóerő a tapas tüze. Inkább megkérem az angyalokat, hogy vigyék át rólam az információkat, ha alkalmasnak találják az illetőt, mint ahogy én is ugyanígy kaptam meg azoknak a mestereknek a tudását, akik nem adták át számomra direkt módon. Amire szükségem volt, átjött. A legnagyobb tanítást az ember a jelenlétével végzi. Azzal a jelenléttel, amivel jelen van a fizikai világban.

Mindaz az információ, ami bennem van, nem a birtokom, nem sajátíthatom ki, és nem zárhatom el senki elől. Tudatos és megvalósított hordozója vagyok a hozzám leáramló információknak. Ez nem médiumi feladatkör, mert nem csak a szavakkal kifejezhető tudást, hanem a tudáshoz vezető megtapasztalásokat képviselem mind pozitív mind negatív értelemben.

A továbbiakban lépésről lépésre egy olyan Istenmegvalósításhoz vezető tanítást fogok kifejteni, amely komplex, és különböző vallások elemeit ötvözi. Tisztában vagyok azzal, hogy nem olyan olvasmányos, mint mások írásai. De ez az olvasók tapasa lesz. Ha valaki

semmilyen erőfeszítést nem hajlandó tenni, még annyit sem, hogy egy más által már előragott anyagot megemésszen, annak nem jár Isten, semmilyen formában.

Az UKTM-ben nem kell szabályokat betartani, nem kell vezekelni, órákig lótuszülésben ücsörögni mozdulatlanul stb. mint más utakon. De tapas nélkül itt sem fog menni. Aki tapas nélküli megvalósítást ígér, ott valami nincs rendjén.

A társadalom és az egyéni istenmegvalósítás viszonya

Az előző részben megbeszéltük a tapas jelentését. Még egyszer a lényeg: a tapas egy erő összpontosítás, annak érdekében, hogy egy célt elérjünk. A lemondás vagy áldozat azért szükséges, hogy bizonyos területekről, amelyek sok energiánkat lekötnek, kivonjuk az energiát, és az így szabaddá váló erőt az elérendő célra fordíthassuk. Világos ebből, hogy a legtöbb energiát felemésztő tevékenységet érdemes tapasként használni. Az emberi közösségekben a legtöbb energiát felemésztő tevékenység a családfenntartás, a partnerkapcsolat és a pénzért folytatott munka. Ezért szokták a szerzeteseknek az ezekről való lemondást javasolni.

Aki egy szerzetesi közösségben megtalálja a saját istenmegvalósításának a színterét, az megoldotta a problémát. De ez nem jelenti azt, hogy a többiek ki vannak zárva a lehetőségből. A társadalom egy bizonyos létszámnál több szerzetest sehol sem tud eltartani, azt is mondatnánk, hogy úri luxus a mai világban szerzetesrendeket finanszírozni a többiek erejéből, főleg úgy, hogy ezek a szerzetesrendek manapság már nem tudnak előrevivő tanítást adni a többieknek, így ezek a társadalomból való kimenekülési útvonalakká váltak. (Kivételek mindig vannak, de nem az a többség).

A mai kor kihívása tehát az, hogy a társadalomban benne maradva, hogyan lehet **valós** istenmegvalósítást végrehajtani, és annak az eredményét a társadalom fejlődésének előmozdítására felhasználni. Ha valaki önmagán egy istenmegvalósítási folyamatot végrehajt, az nem egy öncélú dolog. Azt a tudást és azokat a képességeket, amelyekhez hozzájutott, a többiek megsegítésére kell fordítania, mégpedig úgy, hogy mindezek beépíthetők legyenek az adott kultúrába, és annak részévé váljanak.

Miért jó az egy társadalomnak, ha benne egyesek istenmegvalósítási programot futtatnak magukon?

1. Ha valaki visszatér az istennel való egységbe, vagy legalább közeledik hozzá, az a személy az egész társadalmat az egymással és a világgal való béke, harmónia, becsület, megértés, szeretet irányába mozdítja el. Biztosan olyan javaslatokat tesz, vagy olyan kezdeményezéseket támogat, amely ezt elősegítik.
2. Olyan intuitív és kreatív problémamegoldó készségekre tesz szert, ami másnak, aki szűkebb és öncélúbb látókörrrel rendelkezik, biztosan nem jutna eszébe.
3. Olyan helyzeteket is képes előre látni és elkerülni, amelyet a többiek nem vesznek észre, és a figyelmeztetése nélkül belefutnának.
4. Miután ő elérte az emberi élet végső célját, ezért boldog, egészséges, kiegyensúlyozott és ezt a példát mutatja a környezetének. Ilyen értelemben viselkedésmintát, példaképet, idolt szolgáltat a többiek számára.

Ha ezt elfogadjuk, akkor egy társadalomnak az lenne az elemi érdeke, hogy minél több a fenti értelemben vett istenmegvalósítással rendelkező tagja legyen. Egy-két ilyen kvalitással rendelkező egyén még csekély hatást képes kifejteni egy emberöltő alatt, de nagyobb létszámban és több generáción keresztül hatva, már jelentős fejlődésgyorsulást érhető el az adott szűkebb-tágabb közösségben. Természetesen egy társadalom adhat olyan visszajelzést, hogy neki nincs ilyen személyekre szüksége. Ebben az esetben az adott közösség legfeljebb kihagy egy felemelkedési lehetőséget, de az az egyén, aki a fejlődési folyamatot végigjárta, mindenképpen a legjobbat teszi önmagával, mert rá nem fog vonatkozni a környezetének a testi-lelki nyomora. Ő képes lesz ebből kiemelkedni, és kiemelni másokat, akik hozzá fordulnak.

Ha tehát valaki el szeretne indulni az istenmegvalósítás felé, akkor a következő kérdéseket kell magának feltennie, és keresnie ezekre az örök érvényű válaszokat:

- Ki vagyok én? Milyen alkotó részekből áll a személyiségem?
- Hol tartok a fejlődésben? Milyen szintig látok el a teremtésben? Milyen mélyen ismerem önmagam és a világot?

- Honnan jövök és hová tartok? Mi az eredetem, és mi a célom? Honnan szakadtam ki, és hová akarok visszaintegrálódni?
- Mik a legnagyobb gyengeségeim, és hogyan tudom azokat legyőzni? Mik a legnagyobb erőnyeim, és hogyan tudom azokat továbbfejleszteni? Hogyan tudom mindkettőt a fejlődésemre fordítani?

Lehetne még tovább sorolni a kérdéseket, de már ennyiből is látszik, hogy az istenmegvalósítás elsősorban spirituális önismereti kérdés! Minden olyan esetben, amikor az istenmegvalósítás nem jár együtt spirituális önismerettel, akkor nagy az „eltévedés” valószínűsége. Az eltévedés persze virtuális, olyan értelemben, ahogy az egész anyagi világ virtuális. Nevezzük virtuális valóságnak. Tehát a virtuális valóságban létezik virtuális eltévedés. A virtuális eltévedés mindig a rész tudás következménye, amit teljes tudásnak vélünk. Hétköznapi nyelven, a vizsgán derül ki, hogy néhány tétel megértése kimaradt, ami kellett volna a sikeres vizsgához.

A Sötétség és a Fény

(avagy a duális világ működési alapelvei)

Induljunk ki abból, hogy az emberek nem értik, miért van annyi gonoszság a Földön? Mások úgy teszik föl a kérdést, hogyan engedheti meg Isten (ha van), hogy ennyi szenvedés, nélkülözés legyen az osztályrészünk? Miért vannak háborúk, éhínségek, miért lehet gazdasági, politikai stb. elnyomás alatt tartani embercsoportokat? A kérdések mögött, bármilyen megfogalmazásban vetődjenek fel, a dualitás, mint az anyagi világot fenntartó alapelv, nem kellő megértése áll.

A dualitás azt jelenti, hogy a mi világunkban az ellentétpárok elkülönülten - ezáltal egymástól függetlenül megtapasztalható formában - vannak jelen. Másképpen fogalmazva egyik pillanatban megtapasztalhatom a jóságot, szépséget, örömet, egy másik pillanatban pedig ezek ellentétét, a gonoszságot, rútságot és bánatot. Az emberek úgy képzelik el a Mennysországot (Paradicsomot, Isten Országát stb.) hogy ott csak az ellentétpárok általuk preferált fele lesz majd jelen, vagy azt várják el a Megváltótól (Isten küldöttétől, Avatártól), hogy itt a Földön teremtsen meg számukra ezt a helyet. Ha azonban köze-

lebbről megvizsgáljuk ezeket a tulajdonságokat, akkor elég hamar kiderül, hogy emberi szemmel nézve sokszor jónak minősítünk valamit, ami mások számára rossz, és rossznak, ami mások számára jó, és ugyanígy járunk az ellentétpárok többi tagjával is. Hasonlóképpen nem értünk egyet abban, milyen Isten valójában, vagy milyen tulajdonságokkal is kellene rendelkeznie annak az idillikus világnak, ahová vágyunk. A legjobb példát erre azok a hittérítők, papok stb. szolgáltatják, akik egy-egy vallás nevében elő akarják írni számunkra, hogyan képzeljük el Istent, vagy a hozzá vezető utat.

Azok a vallások, gondolkodási rendszerek, amelyek a sötétséget = gonoszságot valamely teremtet világon kívüli erőnek tulajdonítják, amely tőlük függetlenül működik, és harcolnak ellene, rendkívül távol vannak az Egység szemlélettől, hiszen maguk is a duális gondolkodásba ragadtak. Ebből következik, hogy az Egységet csak azok képesek megélni, akik egységben vannak, mind a Fénnyel, mind a Sötétséggel.

Most szeretnék egy olyan gondolati sémát kifejteni, amely szemléletes magyarázattal szolgál a duális világban megfigyelhető jelenségekre. Képzeljük el, hogy Isten olyan fénygömbökből áll, amelyek annyira szorosan kapcsolódnak egymáshoz, és egymást oly mértékben átfedik, hogy nincs közöttük tér. Ha ezek a fényrészecskék kiáradnak belőle, akkor az illeszkedés már nem lesz szoros, és megszületik a tér, vagy üresség, ami a részecskék között helyezkedik el. Az a tér, amit nem tölt ki a fény, lesz a sötétség. Másképpen a sötétség a fény hiánya. Világos, hogy ahogyan a forrástól távolodunk, egyre több lesz a sötétség, mert a fény térkitöltése nem lesz folyamatos. A sötétséget tehát a továbbiakban a fénymátrix hibahelyeiként képzeljük el, amelyek jönnek-mennek, oszthatódnak és egyesülhetnek, információtartalommal bírnak, így entitás jelleget nyernek, hasonlóan a fényrészecskékhez.

Ha túllépünk az emberi gondolkodáson, minősítéseken, előítéleteken, és tiszta tudatossággal megvizsgáljuk, hogy mi az alapvető különbség a Fény és a Sötétség között, akkor azt találjuk, hogy egyetlen különbség van. A Fény entitások rendelkeznek a tiszta szeretet képességével, a Sötétség entitásokból pedig ez hiányzik. Ennek bizonyítására álljon itt egy idézet Pál apostoltól:

„Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok, vagy pengő cimbalom. Lehet

prófétáló tehetségem, ismerhetem az összes titkokat és mind a tudományokat; hitemmel elmozdíthatom a hegyeket, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. Szétoszthatom bár mindenemet a nélkülözők között, odaadhatom a testemet is égő áldozatul, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem... A szeretet nem szűnik meg soha.” (Ap.Csel. 13,1-9) (1Kor 12,30–13,13). A szeretet hiánya eredményezi tehát mindazokat a különbségeket, amelyeket tapasztalunk a Fény és a Sötétség között.

Ha ez igaz, akkor csak egyetlen módon győzhetjük le a Sötétséget, ha szeretettel fordulunk felé. Ebből a gondolatmenetből adódik néhány következtetés. Mit tegyünk, ha az Egység irányába szeretnénk haladni? Mi valamennyien fénymátrixból állunk, amely azonban tele van hibahelyekkel. Ezek a hibahelyek a sötétség támadáspontjai. Világos, hogy addig nem térhetünk vissza a Tiszta Fénybe, amíg a Sötétségnek tapadási pontja van rajtunk. Forduljunk szeretettel saját sötét pontjaink felé, és irányítsunk oda fényt. Ahogy benünk nő a fény, és csökken a sötétség, úgy egyre kevésbé hat ránk a sötétségmátrix. Az is világos, hogy világunk duális jellege sem földi, sem univerzális léptékben nem szüntethető meg általunk, hiszen nem mi hoztuk létre. Nekünk egyetlen lehetőségünk, hogy önmagunkban megszüntessük a dualitást.

További következtetés, ami ennek kapcsán adódik, hogy ki lehet a Megváltó? Megváltó csak az lehet, aki önmagában már megszűntette a sötétség utolsó csíráját, és képes mások sötétségét saját szeretet-fényével bevilágítani. Ebből tehát az következik, hogy a megváltás sem a múltban nem vonatkozott, sem a jövőben nem vonatkozik mindenkire, csak azokra, akik képesek befogadni a szeretet-fényt. Mindezek ismeretében vizsgáljuk meg Jézus keresztre feszítési misztériumát. Jézus a kereszten szublimálta a környezete sötétségét, vagyis a felé áramló gonoszságot szeretetté alakítva áramoltatta vissza a környezetére. Ez ott és akkor a befogadók részére a teljes megváltást, mások részére a sötétség egy részének eltávolítását jelentette. Legyen világos, aki itt most jelen van a Földön, az nem lett megváltva, csak az út lett megmutatva számára.

Az önmegváltás folyamatába valamennyien be tudunk lépni, ha saját sötétségünkkel szembesülve és megértve felszámoljuk azt. A Fény követői pedig lehetünk oly módon, hogy mások sötétségét szeretetünk mértékének növelésével csökkentjük. Ebben segítség-

günkre vannak az angyalok (Fénylények) és a megvilágosodott mesterek (akik Fénylénnyé váltak). Azokat, akik sikeresen gyakorolják a Fénykövet szerepét, óvom azonban attól, hogy önmagukat megváltóként, avatárként jelentsék ki a világnak. Ekkor ugyanis előadódhat az a helyzet, hogy megjelenik maga a Sötétség, és kéri, hogy válts meg! Ha az önjelölt megváltó-avatár befogadja a Sötétséget, de nem bír el vele, és nem áll fölötte egy Fénylény, akihez fordulhatna (és kihez is fordulhatna, ha magát a legmagasabb polcra helyezte?), akkor ez a helyzet könnyen az ellentétébe vált át, és az illető sikeres követé lesz a Sötétségnek. Eltelhet egy kis idő, amíg ezt ő vagy valaki más észreveszi, és ez idő alatt csinos kis karmát lehet összegyűjteni.

A Kundalini energia

Hitek és tévhitek

Ahhoz, hogy tisztán lássunk, először határozzuk meg, mi a hit és mi a tévhit? **A valódi hit az, ami a valódi tudáson alapul, és tévhit minden más.** Ha tehát valakinek van egy vallásos hite, attól az még lehet tévhit, ha nem a valódi tudáson alapul. Ennek a meghatározásnak a fényében kitűnik, hogy a hétköznapi értelmezés a hitet és a tévhitet összemossa, azt tekinti hitnek, amit bizonyítás nélkül el kell hinni, tévhitnek pedig azt, ami nem egyeztethető össze az ítélkező szemléletével. Az én definícióm szerint viszont a hétköznapi értelemben vett hit és tévhit, azonos, és egyenlő a nem-tudással. Mivel az ilyen kategorikus kijelentéseimmel ki szoktam verni a biztosítékot az olvasóban, sikeresen elérem, hogy a továbbiakat csak kevesen olvassák végig. Ezek után térjünk rá a címben felvetett témára.

1. Az első hit/tévhit, hogy Kundalini nincs is. Most tekintsünk el a bigott materialista szemléletétől, aki számára csak az létezik, amit ő felfogni képes. A bigott materialista és a bigott vallásos közé szintén egyenlőség jelet lehet tenni, mert ez utóbbi számára is csak az létezik, amit ő felfogni képes. Pár évvel ezelőtt részt vettem egy méltán világhírű jogi előadásán. Az első mondata a Kundaliniról az volt „Kundalini nincs is.” Majd pár óra elteltével kijelentette „Minden Kundalini.” Aki ezek után nem állt fel, hogy elhagyja a termet, annak lehetősége volt valamit felfogni a tanításból. Egyébként - ettől a két

mondattól eltekintve - az egy hétig tartó, és Kundalini témában meghirdetett előadás+gyakorlat során a Kundaliniról több szó nem is esett. Ezzel szemben olvasom egy internetes újságban *Lilike* tollából, hogy ő rendszeresen Kundalini jógázik, hosszan ecseteli a jó hatásait, és mindenkinek melegen ajánlja. *Azta!* Ezek után úgy éreztem meg kell szólalnom, mivel valami kevés közöm mégiscsak van a témához.

2. *Lilikére* visszatérve a másik gyakori hit/tévhit, hogy aki bizonyos jógagyakorlatokat folytat, amelyeket a Kundalini felébresztése céljából szoktak alkalmazni, az Kundalini jógázik. Ezzel szemben az igazság, hogy aki a Kundalini felébresztése céljából gyakorlatokat folytat, az nem Kundalini jógázik, hanem gyakorol. Benne a Kundalini fel sem ébredt, sőt lehet, hogy nem is fog ebben az életben. Sőt könnyen lehet, hogy még a mesterében sem. Pusztán arról van szó, hogy vakok között félszemű a király. Ettől függetlenül a gyakorlás mindenképpen hasznos.

3. A következő hit/tévhit, hogy a Kundalini valami misztikus dolog, amit csak az indiai jógik (buddhista mesterek stb.) ismernek. Való igaz, hogy a megtapasztaláson átesett jógik előszeretettel vonják valami misztikus ködbe az egész témát. Az első Kundalini mesterem, aki megosztotta velem személyes élményeit, így számolt be saját megvilágosodásáról. Amikor a muladhárt (gyökércsakra) összekötötte a szahasrárral (fejtetőn található energia központ, nem azonos a koronacsakrával), akkor olyan érzése volt, mint a megcsípte volna valami a feje tetejét, és a belső levegő azonossá vált a külső levegővel. Ezek után jelentőségteljesen elhallgatott. „Ennyi?” Kérdeztem. „Ennyi” Válaszolta. „És akkor mi van?” Kérdeztem tovább. „Nem lehetsz ennyire ostoba, hogy nem érted!” Fejezte be a tanítást. Ezzel az „*isteni*” párbeszéd közöttünk véget is ért. Nagyon is értettem, és hálás vagyok érte, hogy megosztotta velem. Ám tudtam, hogy odébb kell állnom, mert engem ez a megvalósítás nem elégítene ki!

4. Egy másik gyakori hit/tévhit, hogy a felébredt Kundalini kifejlesztése szükségképpen Önmegvalósításhoz vagy Isten megvalósításhoz vezet. Az előző pontban idézett jógi pl. sem az Önvalót, sem Istent nem valósította meg. Ezt nem is titkolta előttem. De akkor mit valósított meg? Azt, hogy a belső levegő, azonos a külsővel. Ennyit. Ennek a jelentősége persze óriási lenne, ha sikerült volna hasznosítania a megtapasztalást. De sajnos eddig már nem jutott el. Számomra

azonban fontos volt minden apró mozaik, ami a teljes kép kirakásához szükséges. A hindu szentírás beszámol egy démonról, aki rendszeresen nagyon komoly *tapaszt* (lemondást) gyakorolt. A tapasztának lényege az volt, hogy életlevegőjét egyetlen pontba sűrítette az elméjében, és folyamatosan ebben a pontban tartotta. Testét már kukacok rágták, hiszen abból kivonta az életerőt. Egy alkalommal a gyakorlása során megjelent neki az Úr Siva. „Nagyra értékelem a lemondásaidat, kérhetsz tőlem bármit.” A démonnak egyetlen dolog jutott eszébe: „Akinek a fejére teszem a kezemet, égjen el.” Siva teljesítette a kérést, és olyan hatalommal ruházta fel a démon, amivel maga sem tudott szembeszállni. A démon ugyanis ezt követően üldözni kezdte az Úr Sivat, hogy megsemmisítse. Siva ekkor az Úr Visnuhoz (a Krisna hívők szerint Krisnához) futott, hogy segítséget kérjen. Visnu-Krisna pedig azt mondta, „Hagyd csak, elintézem.” Ekkor gyönyörű leánnyá változott, és táncba hívta a démon. A démon megigézve utánozta a leány minden mozdulatát. Ekkor a leány a saját fejére tette a kezét, a démon követte, és porrá égett. A történet szimbólumokba ágyazva nagyon mély tanítást fogalmaz meg. Kundalinivel tehát bármit meg lehet valósítani, mert ez egy összpontosított tudatosság. Amikor az életerő egy bizonyos céllal egy bizonyos helyre lesz összesűrítve, akkor a jógi gondolata megvalósul. Ha arra gondol, hogy fa szeretne lenni, akkor sajna fává változik, a fa pedig nem tudja magát önerejéből megváltani. Ezért is érdekes játék a Kundalini.

5. Következő hit/tévhit, hogy a Kundalini veszélyes/veszélytelen. „Adassék néktek hitetek szerint.” Mondta Jézus, és igaza volt. Ha azt hiszed, veszélyes, az lesz, ha abban bízol, hogy veszélytelen, akkor az teljesül. Kicsit árnyalja a képet, hogy nem a tudatos elme várakozása teljesül, hanem az öntudatlané (tudatalattié) is. De bármi legyen a játék kimenete, mindenképpen mélyebb önmegismeréshez juthat az ember.

6. Egy másik hit/tévhit, hogy Kundalinivel akarva-akaratlanul mások ártalmára tudunk lenni, ilyen értelemben tudatosan vagy öntudatlanul a karmánkat szaporítjuk. Ezzel szemben a karmánkat akkor is szaporítjuk, ha nem dolgozunk Kundalinivel, sőt Kundalini nélkül szinte esélytelenek vagyunk arra, hogy belátható számú inkarnáció alatt ledolgozzuk azt. Az kétségtelen, hogy a részben vagy teljesen kifejlesztett Kundalini erő, nagyobb felelősséggel jár, hasonlóan a

felnőtt létez a gyermekkorral szemben. Vannak azonban, akik fel szeretnének nőni.

7. A következő hit/tévhit, hogy a Kundalini szükséges/szükségtelen valamilyen magasabb spirituális megvalósításhoz. Pl. a Krisnások vagy a keresztények szerint szükségtelen, így ők nem is dolgoznak vele. A Krisnásoknak Krisna, a keresztényeknek pedig Jézus megígérte, hogy általa bejutnak a Transzcendentális birodalomba, Paradicsomba, Mennyek országába stb. Ahogy az elején jeleztem a valódi hit valódi tudáson alapul. A Kundalini kifejlesztésével egyetlen dolgot veszíthetünk, az illúzióinkat, mind Istennel, mind pedig az anyagi létezéssel kapcsolatban. Ezért vigyázat, veszélyes ösvény! Ezen az ösvényen illúzió nem maradhat!

Veszélyek és elkerülési lehetőségeik

Mottó: Amit előtted megtapasztalt valaki, azt neked már nem kell megtapasztalni, kivéve, ha nem érted!

A hinduk a Kundalinit egy kígyóhoz hasonlították, amely kitekередve felemelkedik, és összeköti a muladhárt a szahasrárral. Ez szemléletes hasonlat azok számára, akik minden utcasarkon furulyázó kígyóbüvölővel találkozhatnak. Kis hazánkban vízisiklónál nagyobb kígyót nemigen láttam szemtől szembe, ha a belső kígyótól eltekintek. Ezért én a Kundalinit egy slaghoz hasonlítom. Mit csinálsz a slaggal, amikor nem locsolsz éppen? Összetekered. Ha viszont locsolni akarsz, kitekered, és rákapcsolod a víznyomást. Amikor ezt megteszed, megfigyelheted, hogy a cső, – ha a vége le van szűkítve, de nincs elzárva – önálló kígyózó mozgásba kezd, és még a földről is felemelkedik. Sőt a szórófej körbe-körbe kezd forogni, és spriccel ki belőle a víz. Biztos te is jártál már úgy, hogy kihúztad a slagot, majd visszamentél a csaphoz, és megnyitottad, utána pedig futottál a cső után, hogy elkapd a szórófejet, ami önálló táncot járt közben, még jó vizes is lettél tőle, ha nem voltál elég ügyes. Ha a slagod valahol lyukas, akkor ott szivárog, ha pedig valahol elvékonyodott, akkor ott kitüremkedés keletkezik, és a cső kidurranhat. Ha megfogod a slagot és elkezdesz locsolni, akkor a kert különböző részei felé irányíthatod, aszerint, hogy mit és mennyi ideig szeretnél locsolni. Az éltető víz hatására a kertet virágba borul.

Hasonlóan kell elképzelned a Kundalinit is (alig bonyolultabb). A víz az életerő, a slag a központi energiavezeték, a kert az elme. Ha elég ügyes vagy a locsolásban, akkor a gaz nem tud növekedni, de a haszonnövények szépen fejlődnek.

Ahogy a fizikai testet behálózza az idegrendszer, úgy szövi át az energiatestet egy energiavezeték rendszer, amit nádiknak nevez a hindu irodalom. Ezeken keresztül áramlik az életenergia, ami feltölti az energiatestet, majd ez az energia fizikai rezgésekké válva az anyagi test ellátását végzi. Hiába laksz jól, attól még lehetsz fáradt, sőt éhesen is lehetsz friss és energikus. A kettő nem függ össze. A táplálékból az anyagi tested felépítéséhez szükséges alkotórészeket meríted, valamint kémiai energia formájában raktározódik benned. A táplálék főleg része hő energiává alakul, továbbá a bélbaktériumok tápláléka lesz. A mi fizikai testünk annyira materiális, hogy nem tudunk tartósan csak életenergiával táplálkozni, kivéve, ha erre irányuló képességeket fejlesztünk ki.

Az életenergia tehát az éterikus testet látja el. De mi lehet ez a titokzatos életenergia, amit a materialisták tagadnak, a spirituális gyógyítók használnak, a jógik pedig irányítanak? A titokzatos éter nem más, mint egy erőter. Az erőternek vannak gravitációs, mágneses és elektromágneses összetevői. Az egész Naprendszert, és az Univerzumot behálózzák egy gigantikus erőter energiavonalai, amelyek rajtunk keresztül is áthaladnak. Az erőterből energia és információ nyerhető. Az energiát a csakráink és a légzésünk szabályozásával tudjuk kinyerni. Ez a tevékenység a jógagyakorlatok alapja. Az energia a fizikai test karbantartására fordítódik, ha pedig többlet-energiát tudunk kinyerni, akkor azt tetszés szerint felhasználhatjuk. Ezért tudnak a jógik levitálni, a testük tömegét megsokszorozni, vagy más misztikus képességekre szert tenni. A tetszés szerint persze óvatosan kezelendő, mivel ha saját erővonalaink nem simulnak bele az Univerzum erővonalaiba, akkor akár egyetlen másodperc alatt megsemmisíthetjük magunkat vagy az egész bolygót. Ezért nincs ez a tudás odaadva az emberiségek csak korlátozott mértékben, illetve spirituális elkötelezettség szükséges ahhoz, hogy valaki számára további lehetőségek nyíljanak ki.

A testünket behálózó erővonalak tehát a nádik. Ezek között a fő energiavezeték a szuszumna nádi, amit két mellékvezeték (ida, pingala) és a csakrák táplálnak. Ebből a fő vezetékből ágaznak le azok

az energiavezetékek, amelyek behálózák az egész éterikus testet. Alaphelyzetben tehát a szuszumnából kifelé áramlik az energia a periféria felé, hogy a testérzet kialakulhasson. A jóga gyakorlatok alapja, amikor az energiaáramlást megfordítjuk, és befelé irányítjuk, ekkor a testérzet megszűnik. Másképpen kifejezve visszavonjuk az energiát az érzékektől. A szuszumna nem azonos magával a Kundalini vezetékkel, hanem a Kundalini egy „belső cső” a szuszumnában (maga a Kundalini is több egymásba ágyazott „csőből” áll). A Kundalini tehát nincs „felkötve” a szahaszrába alaphelyzetben, hanem oda felemelhető, és ha valaki kitartóan és sokat gyakorol, akkor elérheti, hogy folyamatosan ott maradjon.

A potenciális veszélyek azzal függenek össze, ha valaki nem ismeri az összefüggéseket, nincs a közelében senki, aki elmagyarázná, és mégis valahogy megtörténik, hogy a Kundalini aktivizálódik. A valahogy persze sosem véletlen. Napjainkban akadnak önjelölt mesterek, akik Kundalini vagy egyéb (megvilágosodáshoz vezető) beavatást ígérnek. Az esetek túlnyomó részében a beavatás nem valós, így baj sem lesz, de időnként előfordulnak „sikeres” beavatások, amelyeket követően a „mester” nem tud mit kezdeni a tanítvány állapotával. Más esetekben a tanítvány összeolvasva ezt-azt ügyeskedni ki magából a beavatódást, majd egy életen keresztül fut maga után. Az is előfordulhat, hogy egy tanítvány felveszi egy Kundalinivel dolgozó mester mintáját (energia és információs mezejét), de csak részben tudja átvenni, és emiatt kerül nehéz helyzetbe. A Kundalinivel kapcsolatban jelen van a két véglet napjainkban, az egyik az, hogy boldog-boldogtalan Kundalini jóga tanfolyamot indít, mit sem tudva a reális veszélyekről a meg-nem-tisztult tanítványok szempontjából, a másik pedig, hogy a Kundalinit misztikus messziségbe helyezik a tanítványoktól, mint valami számukra elérhetetlen, felfoghatatlan dolgot.

Kundalini gyakorlatok rendszeres végzéséhez vagy magas beavatások elfogadásához mindenképpen célszerű előzetesen felkészülni. Ez a felkészülés a test, a szellem megtisztításából, az elme szabályozásából, és olyan módszerek elsajátításából kellene összetevődjön, amivel a tanítvány helyre tudja állítani az egészségét, képes harmonizálni az érzelmi-mentális állapotait (pl. UKTM spirituális önismereti tréning, energetikai gyógyító beavatások, homeopátia stb.), továbbá célszerű megismerni a megvalósított mesterek életét,

megtapasztalásait, tanításait, az írásaikon és a vonatkozó szentírá-sokon keresztül. Ha valaki teljesen készen áll, a Kundalini felvezeté-sére, akkor azt tapasztalja, hogy Kundalini „nincs is”, vagyis semmi-lyen tünete nem lesz a megvilágosodás tudatosításán kívül. Napja-inkban nem ez a jellemző, így előfordulhat, hogy minden felkészülés ellenére megjelennek bizonyos tünetek, amelyek a Kundalini aktivi-tásával függenek össze.

Ha visszatérünk eredeti hasonlatomhoz, akkor a leggyakoribb hibák a következőkből erednek.

1. A Kundalini „cső” valahol „lyukas”. Ez egyet jelent azzal, hogy az életenergiát valamely ponton nem sikerült visszavonni, az kifelé spriccel az alapszintnél lényegesen nagyobb nyomással, és ez károsítja az éterikus testet, aminek következménye a fizikai test káro-sodása. Következmény pl. rovarcsípéshez hasonló tünetek (annak tényleges oka nélkül), bőrpírosság, bőrgyulladás, viszketés. Ekkor hisztamin felszabadulás történik valamely a bőr alatti ideg-izom-átte-vődésnél (neuromuszkuláris junkción). Ez egy túlérzékenységi reakció, kezelése is ennek megfelelő. A végleges megoldás persze a túlérzékenység okainak kielemezése és megszüntetése. A Kundalini ugyanis csak jelzi a test és az elme gyenge pontjait. Ha az életener-giát valahonnan nem sikerül visszavonni, akkor ott még munka van.

2. A Kundalini „cső” valahol elvékonyodott, kitüremkedik, kidurran. A tünetek: pl. idegfájdalom, átmenti izommerevség egy jól körülhatárolt testrészen. Ilyenkor az érintett területen egy „hibahely” található az energiatestben, aminek az okát kell elemezni, és kijavítani. Ez előfordulhat a fizikai test bármely pontján, ahol a gerincvelői idegek kilépnek.

3. A jin és jang energiák diszharmóniája. Az ida és a pingala nem egyformán aktív. A Kundalini vezetékbe csak egyforma arány-ban léphet be a két típusú erő. Ha az egyikből több kerül felvételre, akkor az oldalsó (ida vagy pingala) vezetékben áramlik a természe-tessel ellenkező irányba. A tünetek oldalisággal rendelkeznek (csak egyik oldalhoz köthetők), vagy pl. égési, fagyási sérülések jelenhet-nek meg. Megoldás az erők kiegyensúlyozása.

4. A Kundalini vezeték egy szűk cső, ami a szuszumnában halad felfelé, ha el nem akad. Ha elakad, akkor az elakadási ponton kidur-ranhat a cső, vagy más irányt vesz. Ez már olyan pont, ahol minden-

képpen külső segítséget kell kérni. A gyakorlatokat azonnal fel kell függeszteni, amíg az akadály okát nem sikerül feltárni.

5. A Kundalini behatolt az elme-mátrixba, és sorra nyitja ki a tudatalatti kapukat. Ez is egy olyan helyzet, amelynél célszerű külső segítséget igénybe venni. Ha valaki egyedül jut el idáig, akkor legtöbbször már senkire sem hallgat. Pedig célszerű lenne... Ismét idézve a mottóját: ***Amit előtted megtapasztalt valaki, azt neked már nem kell megtapasztalni, kivéve, ha nem érted!***

Fizikai és lelki gyakorlatok

A továbbiakban annak kifejtése történik, hogyan zajlik egy otthoni lelki gyakorlat az UKTM javaslata szerint. Ezt a saját gyakorlatom példáján fogom bemutatni.

Előtte azonban néhány általános szabály:

1. A lelki gyakorlatokat célszerű megbeszélni és egyeztetni az UKTM mestereivel, mert azokat hozzá kell igazítani az adott személy képességeihez, teherbírásához, vallási elveihez stb. Engem mechanikusan NE kövessen senki, mert ezek a gyakorlatok hosszú évtizedek alatt alakultak ki, én sem így kezdtem.

2. Az itt ismertetett gyakorlatok teljesen veszélytelenek, amelyek pedig kezdők számára nem javasoltak, azokat nem fejttem ki.

3. A gyakorlatok felépítésénél célszerű nagyon kevés idővel elindulni (pl. öt perc), és fokozatosan bővíteni. Ha valaki túl sokat akar markolni, és nem tudja teljesíteni, akkor folyamatos frusztrációt okoz magának. Ha viszont lépésről lépésre bővíti a gyakorlatát, úgy ahogy azt a fejlődése és a belső késztetése diktálja, akkor folyamatos boldogság élményben lesz része.

4. Az UKTM mesterei csak azokért vállalnak felelősséget, akikkel tanítványi kapcsolatban állnak, azokért is csak korlátozott felelősséget tudnak vállalni, mert mindenki önmagáért felelős. Pl. ha valaki NEM követi a tanácsainkat, azért semmilyen felelősséget NEM vállalunk.

5. Ha valaki több spirituális út gyakorlatait összekombinálja, akkor azt a saját felelősségére teszi. Ilyen esetekben mindenképpen egyeztessen a mestereivel.

A gyakorlatokhoz célszerű egy külön szobát, ennek hiányában egy, csak erre a célra fenntartott sarkot használni. Szerencsés, ha ez a sarok elkülöníthető az egyéb funkcióktól (pl. függönnyel). A lelki gyakorlat céljára fenntartott helyet ne használjuk más jellegű célokra, hogy ne keveredjenek az energiák.

A lelki gyakorlathoz alakítsunk ki egy oltárt a saját ízlésünk és igényeink szerint. Az oltár lehet akár egy nagyobb kő vagy kőlap is, lehet kristály, szentkép vagy csak a sima fal. Lényeg, hogy tudatosítsuk magunkban, hogy ez itt és most a mi oltárunk lesz, amely előtt a lelki gyakorlatunkat folytatjuk. Célszerű az oltárt egy ajtóval ellátott szekrényben elhelyezni, vagy ennek hiányában függönnyel (terítővel) letakarni, ha éppen nem kívánjuk használni. Ebben az esetben oltárunk csak akkor lesz aktív, ha az ajtót kinyitjuk, vagy a függönnyt (terítőt) eltávolítjuk. Ha ugyanis egy oltárt sikerült aktiválni, és folyamatosan aktív, akkor okozhat meglepetéseket (pl. az energiák nem engedik meg, hogy az adott helyiségben mást is csináljunk, vagy csináljanak mások). Hálószobába semmiképp se tegyünk oltárt. (Viszonylag hosszú idő olyan egységbe kerülni Istennel, hogy már semmit sem szégyellünk előtte. Szégyenérzet csak addig van, amíg a szemléletünkben kettősség van.)

Az oltárra elhelyezhetünk szentképeket (Istenképmásokat) és/vagy megvilágosodott hiteles mesterek fényképét. Csak olyan mester képét tegyünk ki, akit szívesen követnénk. Ebben a kérdésben is célszerű tanácsot kérni. Ha nem kívánunk fényképet kitenni, akkor tehetünk imát, mantrát, kristályokat vagy semmit. Az is oltár, ha semmi sincs rajta, de mi tudjuk, hogy nekünk mit jelent.

Válasszunk ki először egy olyan időpontot, amit várhatóan mindig tudunk tartani, és rögzítsük a gyakorlat időtartamát. Legyen pl. este tíz óra az időpont és öt perc az időtartam. Akkor indítsuk el az oltárunk aktiválását, ha biztosak vagyunk abban, hogy legalább egy hónapon keresztül mindig ugyanabban az időpontban tudjuk a gyakorlatot végezni. Később eltérhetünk ettől, de az elején nem.

A továbbiakat nem részletezem, mert az eddigiekből is látható, hogy az aktiválás nem olyan egyszerű. Sok helyen jártam, ahol volt otthon oltár vagy szentképekkel volt tele a szoba, de inaktívak voltak. Az aktiválás részleteit célszerű megbeszélni olyan személlyel, aki ért hozzá, el tudja magyarázni vagy esetleg ő maga tudja aktivál-

ni a tanítvány oltárát. Ha rákérdeztek mestereknél, papoknál, tapasztaltjátok majd, hogy alig lesz valaki, aki érteni fogja miről beszéltek.

Az én jelenlegi gyakorlatom:

Reggel:

1. Könnyű, lazító tornagyakorlatok, esetleg a szabadban. Télen hóban futás, máskor harmatban futás mezítláb
2. Válogatott ászanák
3. Kriya pránajama (hat kör)
4. Meghajlás (szintén kriya gyakorlat)
5. A mesterek hívása a megfelelő mantrákkal, önmagam felajánlása Istennek
6. A Muladhár összekötése a Szahaszrárral a Kundalini felemelésével

A teljes gyakorlat időtartama 1-1,5 óra, amit akkor is megcsinállok, ha korán kell kelnem. Annyival előbb kelek fel, mint amennyit a gyakorlat igényel. A gyakorlatnak van egy rövidített (kb. fél órás) változata, arra az esetre, ha nagyon szorít az idő, amit mindenképpen végrehajtok.

Este:

1. Áldozat felajánlás az oltár előtt a mestereknek, Sívának és Krisnának valamint ez utóbbiak női megfelelőinek az adott mantrákkal
2. Köszönetnyilvánítás és ima az angyalokhoz és a mesterekhez, akik különböző vallási rendszerekből kerülnek ki
3. Keresztény ima és különböző szanszkrit mantrák gyakorlása (ezek összetétele változik)
4. Maha mudra
5. Kriya pránajama (6 kör)
6. Önismereti gyakorlat (a nap letisztázása). Ez este elmarad, ha napközben megtörtént.
7. Méditáció a Kozmikus erők valamelyik aspektusával, ezt követően belső csend
8. Köszönetnyilvánítás és önmagam felajánlása Istennek.

Ennek időtartama 1-2 óra. Ha esti programom van, akkor van egy rövidített (kb. fél órás) változat, amit mindenképpen végrehajtok.

Napközben:

A lehetőségek szerint vagy meditáció, vagy kriya pránájama, ha mód van rá, akkor szabadban. Ezt gyakran összekötöm a tízezer lépés gyakorlattal, ami kb. öt km gyors sétát jelent. Séta közben medítálok, vagy pihenés közben végzek néhány kriya pránájámát. Ha nagyon fáradt vagyok, és gyorsan fel kell frissülni, akkor öt perc pránájama. Ha valami tudatállapot kilendülés történt, akkor öt perces önismereti gyakorlat, röviddel az esemény után.

Éjszaka: angyalok hívása, majd alvás. Az angyalok összekötnek a mesterekkel vagy az Atmannel. Reggel úgy ébredek, hogy minden, ami kérdés, probléma volt meg van oldva és világos, hogy mit kell cselekedni.

Spirituális munka:

Írás vagy belső önfeltáró feladatok meditatív állapotban. Miután minden tevékenységet lehet meditatív állapotban is végezni, ezért igyekszem megragadni az alkalmat, hogy folyamatosan magasabb tudatállapotban legyek. A munkahelyi tevékenységemet is törekszem így végezni.

Megéri elindulni ezen az úton, mert még öt perc lelki gyakorlat is minőségi változást hoz. Amikor megtapasztalja az ember ezt az új ízt, meg fogja találni a módját, hogyan növelje a gyakorlatának az időtartamát. Egészen őszintén megmondom, hogy rémálomként emlékszem vissza azokra az évtizedekre az életemből, amikor még nem így éltem.

UTÓSZÓ

Az ismeretszerzés még nem tudás

A mai ember lényegesen több információval rendelkezik a világról, mint akár 50 évvel ezelőtt. Ez a tény azt az illúziót keltheti, hogy ma lényegesen többet tudunk, mint egykor. Az információ birtoklása azonban nem azonos a tudással. További fontos tényező, hogy mihez kezdünk a megszerzett információkkal. Ahhoz, hogy a különbséget mélyebben megértsük, tekintsük át a megismerés szintjeit:

- Ismeretek gyűjtése (ismeretszerzés)
- Memorizálás (tanulás)
- Megértés
- Integrálás
- Magasabb megértés
- Elsajátítás (alkalmazott tudás)

A megismerés célja az elsajátítás, az alkalmazott tudás elérése, mert az alkalmazott tudás teszi lehetővé az információk helyes, előremutató felhasználását. Az ismeret megszerzése a tudás illúzióját kelti. A mai iskolarendszer és szemléletmód nem segíti elő az alkalmazott tudás elérését, noha mindenki ennek fontosságáról beszél. Azért nem, mert a döntési helyzetben levők nem értik a megismerés lényegét. Pedig a valódi megismerés egy kitörési pont lehetne az egész társadalom számára. Azok a személyek azonban, akik felismerik a lényegét, sokkal eredményesebben haladhatnak az útjukon, sikeresebbek lesznek a munkájukban, és marad idejük az önmegvalósításra, ami az emberi élet végcélja.

Ha ezt a könyvet elolvasod, akkor csak információkat gyűjtöttél, ahhoz hogy tovább tudj lépni a felhasználás irányába és eljuthass az utolsó pontig szemléletváltásra van szükség. Ezt a szemléletváltást a spirituális önismereti tréningjeinken indítjuk el. A megismerést a hozzánk legközelebb eső objektumon, saját magunkon kezdjük el. Az ennek során elsajátított szemléletváltást alkalmazni tudjuk az élet egyéb területein is. A legfontosabb alapelv, amely hatással van a megismerésünk minőségére az, hogy amire összpontosítunk abban

fogunk fejlődni. Ha az akadályokra összpontosítunk, akkor az akadályok növekedését fogjuk megtapasztalni, ha a célra összpontosítunk, akkor a cél elérését.

Elsajátításra úgy lehet a leggyorsabban szert tenni, ha a tanuló személyisége a tanulási folyamat során eggyé válik a megtanulandó ismeretekkel. Vagyis a megismerés tárgya, a megismerési folyamat és a megismerést végző személy egységbe olvad.

Miért spirituális ez a tréning? Azért mert, ha valaki eléri ezt az állapotot, akkor elkerülhetetlen a felismerés, miszerint a megismerendő objektum, amiről a megismerési folyamat során információkat szerez, nem más, mint ő maga, mivel a külső megismerendő világban önmagával, saját teremtésével szembesül. És nincs más dolog, amit fel kellene ismerni.

Mi a lényege a spirituális önismeretnek?

Ennek a könyvnek a harmadik része a spirituális önismeret, ami az UKTM spirituális önismereti tréningjeinek anyaga, és jellegénél fogva csak a résztvevők számára lesz átadva. Mi a lényege a spirituális önismeretnek? Csak a spirituális önismeret révén szerezhetsz megtapasztalást arról, hogy ki vagy valójában. Minden azon múlik, hogy érdemesnek tartod-e önmagadat arra, hogy megismerd. Önismertedtől függ, milyen minőségű életet fogsz élni.

***Irányítja létét, aki magát ismeri.
Ki önmagát nem érti, a sors veri.
Aki önmaga számára érdektelen,
a többiek szemében érdemtelen.
Ki önmagát csak anyagnak tartja,
az anyag sorsa teljesül be rajta.
(Rhasoda)***

Az ember úgy gondolja, hogy ő a legfejlettebb élőlény, ő uralkodik mindenkinek fölött, ezért mindent megtehet. Csakhogy mindenki fölött uralkodik valaki. Ez alól csak azok kivételek, akik önmaguk fölött uralkodnak! Ha az ember nem ismer el semmilyen istent maga fölött állónak, akkor uralkodnak fölötte az evolúció természeti törvényei. Választhatunk tehát Isten vagy az evolúció? Megkönnyítem a

választást, mert Isten és a természeti törvények között van néhány lényeges különbség. A természeti törvények kegyetlenek, nem ismernek sem kivételt, sem kegyelmet, süketek és vakok, nem érdemes hozzájuk imádkozni, de rendkívül igazságosak. Ugyanis egyszer minden hatalom összeomlik, minden birodalom széthull, minden elnyomás véget ér, és egyszer mindenki meghal.

Isten esetében felcsillan egy halvány reménysugár..., hogy mindez csak játék, álom, amelyből fel lehet ébredni. Az emberi lélek nem fogadja el a megsemmisülést, a végességet, a céltalanságot, a kilátástalanságot, hiszen mindezek az anyaghoz kapcsolható minőségek. Nem véletlenül születtek meg az emberi tudatban az anyag fölött álló szubsztanciák, a szellem, az ideák, a szeretet, isten. Az anyag nem tud isten fogalmát alkotni. Ez pontosan olyan lenne, mint ha egy robotnak azt a feladatot adnánk, hogy hozzon létre embert. A robot létre tudna hozni egy másik robotot, amit olyanná programozhat kívül és belül, mint ember volna, de hiányozni fog belőle a lényeg. Mindenki csak azt a minőséget tudja önmagából létrehozni, ami benne megtalálható. Isten azonban bármit képes létrehozni, mert benne minden minőség jelen van.

Mi azért vagyunk itt a Földön, hogy megéljük az emberi minőséget, és felismerjük magunkban és a másokban az isteni minőséget. „Tat tvam asi.” Szabad fordításban: „Amit felismertél önmagadban, az vagy Te”. Ha az állatot ismered fel, akkor az vagy, ha az embert, akkor az, ha a szellemet, akkor az, ha a lelket, akkor az, ha istent, akkor AZ VAGY TE!

További információk:

Honlap:

www.uktm.org

Facebook:

<https://www.facebook.com/Univerzális-Krisztustudatosság-Mozgalom-343736558987837>

A szerzőről

Varga Margit (avatott nevén: Rhasoda May) 1957. július 22-én született Gyöngyösön. Az UKTM alapítója, vezető jógamestere és tanítója. REIKI-, AROLO-, Aktív Szellemgyógyászat mester-tanár, Angyaltanfolyam vezető, esszénus mester. Járatos a buddhizmus, hinduizmus, taoizmus, kereszténység vallási-filozófiai rendszereiben. Ismeri továbbá a modern pszichológiai irányzatokat és alternatív gyógyítási módszereket. Társszerzője a *Természetgyógyászati alapismeretek* (1998, Salgótarján) c. természetgyógyászati tankönyvnek. Természetgyógyászként indult, de később belső útja már más irányba vezette.

Természettudományos végzettsége: gyógyszerész és matematikus, gyógyszerész egyetemi doktor, valamint a kémiai tudomány kandidátusa.

A Fény Gyermekai Magyar Esszénus Egyház alapító tagja, majd avatott papja volt. Később belső útját követve elhagyta az Egyházat. Négy évig volt személyes tanítvány a Dharam Vir Mangla által alapított God- & Selfrealization Foundation (India, Delhi) szervezetben, amelynek a guruja a világhírű jógi Paramahansa Yogananda. A Yogoda satsang nemzetközi mestere által beavatást kapott a kriya jogába is. Jelenlegi guruja és lelki tanítómestere Sri Yukteswar Giri.

Ezen a köteten kívül még számos könyvet írt és jelentetett meg.

Az UKTM további kiadványai

Rhasoda Varga Margit: 22 Atlantiszi beavatási út I-II rész (Versek)
Zene: S. Jancsó Miklós.

Lao-ce: Tao Te King - (Rhasoda Varga Margit: fordításában)

Rhasoda Varga Margit: **Dimenziókapu**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete II.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete III.**

Rhasoda Varga Margit: **Az ég a Földdel összeér**

Rhasoda Varga Margit: **Jézus életének és spirituális küldetésének értelmezése**

Rhasoda Varga Margit: **Világok találkozása**

Rhasoda Varga Margit: **Illúziók nélkül** (előkészületben)

„Szemléletváltás akkor történik, amikor túllépünk azon, hogy jónak lássuk a jót és rossznak a rosszat. A szemléletváltás által a legrosszabb helyzetben is képesek vagyunk a legjobb lehetőséget felismerni.”

„A szemléletváltás olyan, mint amikor a sötétben hosszas keresgélés után végre megtalálod a villanykapcsolót. Amikor felkapcsolod, hirtelen minden világos lesz, és nem is érted, mi tartott ilyen sokáig.”

„Az életminőség mércéje az, hogy hány embert emeltél fel oda, ahol te vagy. Szegény ember az, aki életében egyetlen másikat sem inspirált.”

(Rhasoda)